

Πολιτικές (α)συνέχειες

Γιώργος Π. Κρεμμύδας | ...ζούμε σε μία περίοδο που μοιάζει σαν όλη η πρόσφατη Ιστορία μας, τουλάχιστον από το Μεσοπόλεμο και δώθε, να έχει χυθεί μέσα από τις σελίδες των βιβλίων και να έχει μοντζουρώσει, δρόμους, τοίχους, εφημερίδες, τηλεοράσεις, μυαλά και ψυχές. Είναι λες και έλιωσε το μελάνι που έγραψε το χρονικό των πιο σκοτεινών στιγμών της και στοίχειωσε την κοινωνία μας ματώνοντας (ξανά!) τα πεζοδρόμια, ζωντανεύοντας τα πιο τρομακτικά φαντάσματα που μέχρι σήμερα ξορκίζαμε στη λήθη.

σελίδα 3

Τώρα πρέπει να τρομοκρατήσουμε το σύμπαν της φενάκης

Νίκος Αφαλωνιάτης | Αυτό που σε γενικές γραμμές χαρακτηρίζει τη νομοθετική φύση του κοινοβουλευτικού έργου κατά την τελευταία τριετία, ουσιαστικά είναι ο κανόνας μιας υπερταχείας νομοθέτησης, η οποία περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων, τη μαζική και ανέλεγκτη κατάθεση ετερόκλητων τροπολογιών της τελευταίας στιγμής, το φαινόμενο των πο-

λυνομοσχεδίων, την υπερχειλίζουσα (και με την ποινική έννοια του όρου για τους μυημένους) νομοθέτηση με τη μορφή πράξεων νομοθετικού περιεχομένου και την ψήφιση πολυνσέλιδων νομοσχεδίων, που επηρεάζουν χιλιάδες από εμάς, σε συσκευασία ενός και μόνου άρθρου.

σελίδα 23

Ο βιασμός της κτηνοτροφίας

Σταύρος Αντύπας | Μετά τον αφανισμό της μικρομεσαίας τάξης και την υπαγωγή του εργατικού δυναμικού της χώρας σε καθεστώς μακροχρόνιας ανεργίας, ημιαπασχόλησης και τελικά εργασιακής δουλειάς, ήρθε πανηγυρικά και η ώρα του πολυδιαφημιζόμενου πρωτογενούς τομέα.

σελίδα 21

Ούτε στον ήλιο μοίρα. Ούτε στη νύχτα

Μανώλης Μαυραντωνάκης | Με την ψυχή στο στόμα δεκαπέντε χιλιάδες παιδιά και ενήλικες φοιτούν στα νυχτερινά επαγγελματικά λύκεια και γυμνάσια της Ελλάδας. Ανήλικα στη μαύρη εργασία, ενήλικα σε δουλειές του ποδαρίου μετανάστες δεύτερης και τρίτης γενιάς χωρίς στον ήλιο μοίρα.

σελίδα 23

Αγγελοδιονύσης Δεμπόνος: Μνήμη και Λήθη

Γρηγόρης Αν. Σταμούλης | Μία χούφτα λάσπη κι ονείρατα ο άνθρωπος. Κι αν λησμονήσει τα ονείρατα, τότε μονάχα λάσπη απομένει. Μα στο νου του Αγγε-

λοδιονύση, το όνειρο, στραφτάλιζε ακατάπαυτα με λάμψη απολυτρωτικιά. Και κειος το ακλούθησε, έστω κι από λοξεμένες ατραπούς.

σελίδα 12

Σταύρος Αντύπας Το θεώρημα του «άλλου» άκρου (σ. 6) • **Sine Lege** «κεφαλαιο» (σ. 5) • **Βασίλης Ραφαηλίδης** «Ιστορία (κωμικοτραγική) του νεοελληνικού κράτους 1830-1974» (σ. 15) • **Βιβλία - Προτάσεις - Παρουσιάσεις:** Αφιέρωμα: Κατοχή - εμφόλιος (σ. 14) • **Ειρηνοδικείο Αργοστολίου** Απόφαση Αριθμός 297/2013 (σ. 25)

■ Διαβάστε επίσης

Πόσο ανεξάρτητη είναι η Δικαιοσύνη;

Θάνος Αμπατζής

Με αφορμή τα πρόσφατα γεγονότα με τη Χρυσή Αυγή, τη δικαστική παρέμβαση και τις αποφάσεις που αντή έλαβε σχετικά με την προσωρινή κράτηση ή μη των στελεχών της Χ.Α, έγινε στα ΜΜΕ συζήτηση για το κατά πόσο η δικαιοσύνη στον τόπο μας είναι ανεξάρτητη και αν αυτή την ανεξαρτησία της την επέδειξε στην υπόθεση αυτή.

σελίδα 8

Περί του Δικαίου της Εξαίρεσης

Sine Lege

Το συνταγματικό τόξο τεντώνει τα βέλη του και σημαδεύει με ακρίβεια χιλιοστού μια κοινωνία κατακερματισμένη, φτωχή, γεμάτη αυτοματισμούς, που επιδεικνύει από μηδενική έως ισχνή κοινωνική αλληλεγγύη, και σε έναν λαό που δεν έχει πλέον καμία ταξική συνείδηση. Οι συνειδήσεις μετατράπηκαν από ταξικές σε τοξικές.

σελίδα 9

Φως, όχι αίμα.

«Μια τέτοια μέρα είναι ωραία για να πεθάνεις.
Όμορφα κι όρθιος σε δημόσια θέα»

Στίχος από το τραγούδι «Ζόρια» του Παύλου Φύσσα

Ας αφήσουμε για λίγο στην άκρη τους θεούς και τους δαιμόνες μας ή ό,τι άλλο κουβαλάει ο καθένας από εμάς. Στο αλώνι που θα μετρηθούμε δεν χωράνε. Πρόκειται για την δική μας κόλαση, αυτή που ζούμε καθημερινά, αυτή στην οποία πληρώνονται όλα και, εν τέλει, όλα θα πληρωθούν. Εδώ δεν υπάρχει Φιλέσπλαχνος, ούτε Άφεση Αμαρτιών, ούτε Συγχώρεση. Και πάνω απ' όλα οι δικοί μας νεκροί δεν δικαιώνονται ποτέ. Αντιστέκονται σθεναρά σε αγιογραφίες και ηρωισμούς. Αρνούνται πεισματικά το θάνατο τους. Επιμένουν να ζήσουν σε «έναν έρωτα επίγειο».

Δεν υπάρχει τίποτα ηρωικό στον θάνατο ενός παλικαριού, χαράματα σε ένα πεζοδρόμιο. Ήρωες και ηρωισμούς εφευρίσκουν όσοι καλούνται να πουλήσουν το θάνατο με το δράμι, όσοι πάνω στο αίμα διαπραγματεύονται την δική τους πραμάτεια. Δεν υπάρχει τίποτα ηρωικό στο θάνατο ενός νέου ανθρώπου. Ήρωες φτιάχνουμε οι χέστηδες που μένουμε πίσω, για να ξορκίσουμε την τραγικότητα του χαμού, το ασύλληπτο της ανυπαρξίας και το βαρύ φορτίο της δικής μας υπαρξής και πορείας. «Θέλω το παιδί μου πίσω» είναι η κραυγή της μάνας που ακόμα και οι πιο ατρόμητοι ακόμα και οι πιο γενναίοι θα φοβούνται μέχρι την τελευταία τους πνοή περισσότερο και από τον ίδιο το

θάνατο. Δεν υπάρχει τίποτα ηρωικό στο θάνατο ενός εργάτη - ποιητή από το Κερατσίνι.

Το ηρωικό, το μεγαλειώδες και το αξιοθαύμαστο είναι η ζωή του. Ανήκει σε αυτή τη γενιά που έχει τη δύναμη μέσα σε τούτη εδώ την κόλαση να ζει, να δημιουργεί, να τραγουδάει και να ερωτεύεται. Βλέπετε, φτιάξαμε έναν κόσμο που θέλει μεγαλύτερο κουράγιο και δύναμη να ζεις από το να πεθάνεις. Στα λόγια των γονιών, της συντρόφου και των φίλων του, που δεν ψάχνουν για ηρωισμούς και μύθους, κρύβεται ο άνθρωπος που αξίζει να γνωρίσει και να θαυμάσει κανείς. Είναι ο ποιητής της φτωχογειτονιάς και του μεροκάματου.

Αν ο Παύλος σηκωνόταν τώρα, λέει ένας φίλος του «ακόμα και τον άνθρωπο που τον σκότωσε, δεν θα του έπαιρνε ούτε εκδίκηση. Θα έλεγε “Αφήστε τον κακομοίρη δεν ήξερε τι έκανε”. Πιο πολύ θα επιχειρούσε να του δώσει φως παρά να πάρει αίμα πίσω». Τέτοιος ήτανε...». Σε αντίθεση, λοιπόν, με τα συνθήματα που κάποιοι φώναξαν, το αίμα του Παύλου Φύσσα δεν ζητάει εκδίκηση, δεν ζητάει αίμα, θέλει να δώσει φως!

Αν υπάρχει, λοιπόν, κάτι ηρωικό σε όλα αυτά τα τραγικά και απάνθρωπα ανθρώπινα, κάτι που αξίζει να πιστέψει και να ακολουθήσει κανείς είναι ότι ο Παύλος και η γενιά που συμβολίζει και εκπροσωπεί ζει θέλοντας να δώσει φως ακόμα και όταν ματώνει.

Αυτό το φως κερδίζεται μόνο με ανοιχτές καρδιές, σφιγμένες γροθιές και αγώνα. ■

Έστω

Οκτώβριος 2013 || Τεύχος 2

Εκδίδεται περιστασιακά,
απροειδοποίητα και με άποψη.

Διανέμεται δωρεάν.

Άδεια Creative Commons Αναφορά Δημοσηρού - Μη Εμπορική Χρήση - Οχημάτων Εργα 3.0 Μη επαγγέλματος.

Επιτρέπεται η έντυπη και ηλεκτρονική αναπαραγωγή και ΔΩΡΕΑΝ διανομή των κειμένων (μη εμπορική χρήση) ή του συνόλου των εντύπων υπό την αντηρή προϋπόθεση της μη τροποποίησης του περιεχομένου και της αναφοράς των συγγραφέων-δημοσιεύοντων του υλικού και της πηγής ως ακολούθως:

Πηγή: έστω - www.estoto.gr

Συντακτική Ομάδα:
Σταύρος Αντύπας
Νίκος Αφαλωνιάτης
Γιώργος Π. Κρεμμύδας

Παρατηρήσεις, αποστολή
άρθρων για δημοσίευση και
επικοινωνία:

Τηλ.: 211 790 2112,
Φαξ: 211 790 5003,

Email: [info \[at\] estoto.gr](mailto:info[@]estoto.gr),
Φόρμα Επικοινωνίας:
www.estoto.gr/contact

Θεωρία και Πράξη

Μετά από κάθε πρεμιέρα στην ζωή, σειρά έχουν οι υπαρξιακές αναζητήσεις. Ακούς λόγια, ακούς ψιθύρους, ακούς υπονούμενα. Προθέσεις άλλοτε αγαθές, άλλοτε κακοπροαίρετες, άλλοτε αντικειμενικές ή αδιάφορες, δεν έχει σημασία. Σημασία έχει ότι μετά από κάθε βήμα, κοιτάς το βήμα, κοιτάς μέσα σου, κοιτάς την αντανάκλαση στους γύρω, επαναπροσδιορίζεις, επαναπροσδιορίζεσαι, προχωράς. Στην πραγματική ζωή, οποιοδήποτε δημιούργημα ενσωματώνει όχι μόνο τις προθέσεις των δημιουργών του αλλά και τις αντιδράσεις των αποδεκτών του. Αυτές δίνουν ζωή και ιστορία στο δημιούργημα.

Η εποχή που το έστω ήταν ένα όνειρο, ένα όραμα, μία παρόρμηση, πέρασε ανεπιστρεπτί. Η υπερήφανη μοναχικότητα έγινε συνενοχική συλλογικότητα με ακροατές, συνομιλητές και - ελπίζουμε, πάντοτε, αυστηρούς - κριτές. Το πρώτο ραντεβού έκρυψε ευχάριστες εκπλήξεις. Κόντρα στους μύθους που σκοπίμως διαδίδονται, πάρα πολλοί γύρω μας σκέφτονται, ακούνε, διαβάζουν και κρίνουν. Υπάρχει επομένως χώρος για ένα έντυπο άποψης και ανάλυσης που δεν βασίζεται στην εύκολη και φθηνή προπαγάνδα των σύντομων και πηχυαίων τίτλων. Υπάρχουν επίσης πολλοί που έχουν άποψη, εκφράζονται, αναζητούν αλήθειες, γράφουν. Σε αυτές τις δύο ομάδες ανθρώ-

πων απευθύνεται το έστω.

Για την συντακτική ομάδα του έστω - που συνεχώς εμπλουτίζεται με νέα μέλη - η άλλη άποψη, η αναζήτηση της αλήθειας, ο διάλογος είναι έντονες εμμονές. Ειδικότερα η «άλλη άποψη», αυτή ακριβώς με την οποία και εμείς οι ίδιοι διαφωνούμε είναι σεβαστή, ευπρόσδεκτη και θα βρίσκει σε αυτές τις σελίδες φιλόξενο χώρο, γιατί οι ιδέες γίνονται καλύτερες όταν ζυμώνονται, όταν συγκρούονται, όταν υπερβαίνουν τις αντιφάσεις τους. Είναι πεποίθηση μας ότι η ελληνική κοινωνία (και ο κόσμος ολόκληρος) μαστίζεται από μια βαθιά κρίση στον πεδίο της ιδεολογίας και των ιδεών. Η αποϊδεολογικοποίηση και αποπολιτικοποίηση των πάντων ήταν ένα σύμπτωμα που προηγήθηκε της οικονομικής κρίσης και την επέσπευσε αν δεν την γέννησε.

Οστόσο, οι συντελεστές του έστω και οι περισσότεροι συνομιλητές του είναι άνθρωποι της δράσης, των κινήσεων και των κινημάτων, άνθρωποι που έχουν ενεργό παρουσία στην κοινωνία. Όσο και απιστεύουμε στις ιδέες και την χρηστική αξία της θεωρίας, η φυσική μας ροπή είναι στην πράξη. Είναι φυσικό λοιπόν τα ραντεβού μας να μην τα κλείνουμε στο επόμενο τεύχος, αλλά σε δρόμους και σε πλατείες, γιατί η Ιστορία αυτού του τόπου εκεί γράφεται, όχι σε έντυπα. ■

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ...ΑΝΑΒΑΝΤΙΚΟΥΣ

Πολιτικές (α)συνέχειες

Προβολές στο μέλλον με τροχιοδεικτικό τη συλλογική ιστορική μνήμη

Γιώργος Π. Κρεμμύδας.

Η εφημερίδα «Έθνος» της 28ης Οκτωβρίου 1940 αναγγέλει τον Ελληνο-Ιταλικό πόλεμο.

Μια απορία που με βασανίζει από τα μαθητικά μου χρόνια είναι γιατί σε αυτή τη Χώρα, σε αντίθεση με όλον τον υπόλοιπο κόσμο που τον έζησε, γιορτάζουμε την είσοδο μας στον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο αντί για το τέλος του. Συναφές με αυτό και το ίδιο βασανιστικό είναι και το ερώτημα σχετικά με την Μεταπολίτευση: αλήθεια πως γίνεται η αποκατάσταση της Δημοκρατίας στον τόπο μας να «εορτάζεται» με ένα γκαλά στον κήπο του Προεδρικού Μεγάρου το οποίο το πολύ να καλύπτεται στις κοσμικές στήλες ενώ μια αποτυχημένη φοιτητική εξέγερση που βάφτηκε στο αίμα να εορτάζεται με κάθε λαμπρότητα και για δεκαετίες με αξιοθαύμαστη μαζικότητα στην συμμετοχή του κόσμου; Τι κρύβεται άραγε πίσω από αυτές μας τις ασυνέπειες; Είναι μήπως κάποιο είδος εθνικού «μαζοχισμού» το να πανηγυρίζουμε τις άσχημες και σκοτεινές περιόδους και να προσπαθούμε να ξεχάσουμε την λύτρωση μας από αυτές ή υπάρχει κάποια βαθύτερη ιστορική ή πολιτική έξήγηση;

Δεν ξέρω αν το έχετε προσέξει αλλά ζούμε σε μία περίοδο που μοιάζει σαν

όλη η πρόσφατη Ιστορία μας, τουλάχιστον από το Μεσοπόλεμο και δώθε, να έχει χυθεί μέσα από τις σελίδες των βιβλίων και να έχει μοντζουρώσει, δρόμους, τοίχους, εφημερίδες, τηλεοράσεις, μυαλά και ψυχές. Είναι λες και έλιωσε το μελάνι που έγραψε το χρονικό των πιο σκοτεινών στιγμών της και στοίχειωσε την κοινωνία μας ματώνοντας (ξανά!) τα πεζοδρόμια, ζωντανεύοντας τα πιο τρομακτικά φαντάσματα που μέχρι σήμερα ξορκίζαμε στη λήθη.

Το τυπικό τέλος του Εμφυλίου. Η εφημερίδα Ελευθερία πανηγυρίζει την τελική νίκη του Εθνικού Στρατού κατά τον Δημοκρατικού Στρατού Ελλάδας (ΔΣΕ) στο φύλλο της 30ής Αυγούστου 1949. Η τελική επίθεση του Εθνικού Στρατού εξαπολύθηκε στον Γράμπο στις 25 Αυγούστου. Έπειτα από σφοδρό βομβαρδισμό, στον οποίο χρησιμοποιήθηκαν εμπρηστικές βόμβες Ναπάλμ B, η άμυνα των ανταρτών κάμφθηκε και στις 29 Αυγούστου ο ΔΣΕ εγκατέλειψε τον Γράμπο και διέφυγε προς την Αλβανία.

“η Χούντα δεν ανατράπηκε ποτέ και από κανέναν, η Χούντα απλά παρέδωσε την εξουσία ορκίζοντας τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας”

Σε μια τέτοια περίοδο σαν αυτή που ζούμε, τόσο θολή και σκοτεινή, άστραψε το εξίσου θολωμένο μυαλό και λύθηκαν ως δια μαγείας οι απορίες που με βασάνιζαν τόσα χρόνια. Έχω δύο εξηγήσεις, ή μάλλον, για να είμαστε ακριβείς, μία και μόνο μια. Σε αυτή τη χώρα μπορεί να έχουμε κάνει πολλά στραβά και ανάποδα, μπορεί να έχουμε λερώσει τα χέρια μας με βαρύτατα και ειδεχθή εγκλήματα αλλά

παρά την σκοτεινή πλευρά μας, που συχνά βγαίνει στην επιφάνεια, ένα πράγμα δεν χάσαμε ποτέ και αυτό είναι το φιλότιμο. Και ναι, είναι το ελληνικό φιλότιμο που ευθύνεται για τις ασυνέπειες μας στις επετείους.

Λένε πως η Ιστορία γράφεται από τους νικητές και συνήθως οι νικητές γράφουν την Ιστορία κατά πως τους βολεύει. Οστόσο όταν γραφόταν η σύγχρονη ελληνική ιστορία από τους νικητές και παρά την αδίσταχτη πυγμή που αυτοί έδειξαν, το ελληνικό φιλότιμο, βαθιά κρυμμένο μέσα τους έκανε το θαύμα του. Γιατί, το ελληνικό φιλότιμο δεν σήκωνε να γιορτάσουμε την επέτειο λήξης του Δεύτερου Παγκοσμίου Πολέμου όταν για εμάς σήμαινε την αρχή ενός εμφύλιου πολέμου χωρίς τέλος που κόστισε ακριβά σε αίμα και ψυχές και υποθήκευσε την μοίρα της χώρας μας με βάρη που φτάνουν μέχρι τις μέρες μας. Επίσης, το ελληνικό φιλότιμο δεν σήκωσε ποτέ φανφάρες και τυμπανοκρουσίες για την αποκατάσταση της Δημοκρατίας όταν το πλήγωνε βαριά η ιστορική αλήθεια: η Χούντα δεν ανατράπηκε από κανέναν, η Χούντα απλά παρέδωσε την εξουσία ορκίζοντας τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας.

ΕΔΟΒΗΣΑΝ ΥΠΕΥΘΥΝΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ 11 είναι οι νεκροί 138 οι τραυματίαι

Τί ένωντας και αι έπαιγ-
γελαστικού θεάτρου τών
Ουρίατων...Δύο είναι ένονται

Αγώνια, 10. Ταύτισαν δύο τους νεαρούς, Έλληνα και Κούρδου, διαρρέωσαν την παρασκευή πρωινού στην περιοχή της Κατερίνης, την πόλη που έχει την παραδοσιακή ονομασία της Καρπούζη. Είναι οι δύο ιεροτελείς που σκότωνται στην πόλη της Καρπούζη, στην πόλη που έχει την παραδοσιακή ονομασία της Καρπούζη.

1. ΣΑΡΩΤΗΣΣΙ. Τετάρτη, 10. Ταύτισαν δύο τους νεαρούς, Έλληνα και Κούρδου, διαρρέωσαν την παρασκευή πρωινού στην περιοχή της Κατερίνης, την πόλη που έχει την παραδοσιακή ονομασία της Καρπούζη.

2. ΚΑΡΠΟΥΖΗ. Τετάρτη, 10. Ταύτισαν δύο τους νεαρούς, Έλληνα και Κούρδου, διαρρέωσαν την παρασκευή πρωινού στην περιοχή της Καρπούζη, την πόλη που έχει την παραδοσιακή ονομασία της Καρπούζη.

3. ΚΑΡΠΟΥΖΗ. Τετάρτη, 10. Ταύτισαν δύο τους νεαρούς, Έλληνα και Κούρδου, διαρρέωσαν την παρασκευή πρωινού στην περιοχή της Καρπούζη, την πόλη που έχει την παραδοσιακή ονομασία της Καρπούζη.

4. ΚΑΡΠΟΥΖΗ. Τετάρτη, 10. Ταύτισαν δύο τους νεαρούς, Έλληνα και Κούρδου, διαρρέωσαν την παρασκευή πρωινού στην περιοχή της Καρπούζη, την πόλη που έχει την παραδοσιακή ονομασία της Καρπούζη.

5. ΚΑΡΠΟΥΖΗ. Τετάρτη, 10. Ταύτισαν δύο τους νεαρούς, Έλληνα και Κούρδου, διαρρέωσαν την παρασκευή πρωινού στην περιοχή της Καρπούζη, την πόλη που έχει την παραδοσιακή ονομασία της Καρπούζη.

6. ΚΑΡΠΟΥΖΗ. Τετάρτη, 10. Ταύτισαν δύο τους νεαρούς, Έλληνα και Κούρδου, διαρρέωσαν την παρασκευή πρωινού στην περιοχή της Καρπούζη, την πόλη που έχει την παραδοσιακή ονομασία της Καρπούζη.

7. ΚΑΡΠΟΥΖΗ. Τετάρτη, 10. Ταύτισαν δύο τους νεαρούς, Έλληνα και Κούρδου, διαρρέωσαν την παρασκευή πρωινού στην περιοχή της Καρπούζη, την πόλη που έχει την παραδοσιακή ονομασία της Καρπούζη.

8. ΚΑΡΠΟΥΖΗ. Τετάρτη, 10. Ταύτισαν δύο τους νεαρούς, Έλληνα και Κούρδου, διαρρέωσαν την παρασκευή πρωινού στην περιοχή της Καρπούζη, την πόλη που έχει την παραδοσιακή ονομασία της Καρπούζη.

9. ΚΑΡΠΟΥΖΗ. Τετάρτη, 10. Ταύτισαν δύο τους νεαρούς, Έλληνα και Κούρδου, διαρρέωσαν την παρασκευή πρωινού στην περιοχή της Καρπούζη, την πόλη που έχει την παραδοσιακή ονομασία της Καρπούζη.

10. ΚΑΡΠΟΥΖΗ. Τετάρτη, 10. Ταύτισαν δύο τους νεαρούς, Έλληνα και Κούρδου, διαρρέωσαν την παρασκευή πρωινού στην περιοχή της Καρπούζη, την πόλη που έχει την παραδοσιακή ονομασία της Καρπούζη.

11. ΚΑΡΠΟΥΖΗ. Τετάρτη, 10. Ταύτισαν δύο τους νεαρούς, Έλληνα και Κούρδου, διαρρέωσαν την παρασκευή πρωινού στην περιοχή της Καρπούζη, την πόλη που έχει την παραδοσιακή ονομασία της Καρπούζη.

Η πρώτη λίστα με τους καταγεγραμμένους νεκρούς της Εξέγερσης του Πολυτεχνείου, όπως δόθηκε σε συνέντευξη Τύπου που διοργάνωσε ο υφυπουργός της Χούντας Σπύρος Ζουρνατάς στις 19 Νοεμβρίου 1973, από τον προϊστάμενο της Ιατροδικαστικής Υπηρεσίας Αθηνών Δημήτρη Καγάσκη. Αναφέρονται τα ονόματα των νεκρών που είχαν νεκροτομηθεί ως το απόγευμα της Κυριακής 18 Νοεμβρίου 1973.

“Με τον ίδιο τρόπο η τραγωδία της Κύπρου και η συνεπακόλουθη συναινετική παράδοση της εξουσίας από την Χούντα δεν οδήγησε σε κάθαρση των θεσμών και των οργάνων του Κράτους.”

Η δεύτερη εξήγηση, που προτιμώ υποταγμένη στο μεγαλείο της μίας και μοναδικής εξήγησης του φιλότιμου, είναι ότι για κάποιους ανεξήγητους λόγους, σαν λαός «πάσχουμε» από μια διαταραχή που οδηγεί στο να συγχέουμε μεταξύ τους συνέχειες και ασυνέχειες. Εκεί που θα έπρεπε να βάλουμε τελεία και να αλλάξουμε παράγραφο εμείς βάζουμε κόμμα, αν ποτέ το θυμηθούμε.

Κάπως έτσι εξηγείται ότι το τέλος του Δεύτερου Παγκόσμιου Πολέμου δεν σήμανε για την χώρα μας μια ρήξη με το κατοχικό παρελθόν της. Συνεργάτες των δυνάμεων κατοχής συνέχισαν ανενόχλητοι και αιτιώρητοι την οικονομική ή πολιτική τους δράση με τους επιγόνους τους να παίζουν κεντρικό ρόλο μέχρι και σήμερα. Με τον ίδιο τρόπο η τραγωδία της Κύπρου και η συνεπακόλουθη συναινετική παράδοση της εξουσίας από την Χούντα δεν οδήγησε σε κάθαρση των θεσμών και των οργάνων του Κράτους. Υπό αυτή την έννοια, είναι απορίας άξιο πως σύγχρονοι πολιτικοί φέρονται ενοχλημένοι από το «αγανακτισμένο» σύνθημα που καταλήγει στο συμπέρασμα ότι «η Χούντα δεν τελείωσε το '73» το οποίο εκτός από ιστορικά ακριβές (πράγματι η εξέγερση του Πολυτεχνείου ΔΕΝ έριξε την Χούντα το Νοέμβριο του 1973 – γι' αυτό την χαρακτηρίσαμε αποτυχημένη) θέτει επί τάπητος ένα πολιτικό πρόβλημα που δεν είναι δυνατόν να αγνοηθεί. Η επιλογή μας κατά την μεταπολίτευση να βάλουμε κόμμα και όχι μια τελεία, που θα σηματοδοτούσε ένα ρήγμα και μία ασυνέχεια με το παρελθόν, καθόρισε την πολιτική πορεία και ιστορία της χώρας από το 1974 μέχρι τουλάχιστον το 2014. Γιατί, αν μελετήσει κα-

νείς προσεκτικά τις πρόσφατες πολιτικές εξελίξεις δεν είναι τίποτε άλλο παρά οι φυσικές παρενέργειες του μη κλεισίματος των «λογιστικών βιβλίων» της πρόσφατης ιστορίας μας.

Για Τούρκοι συνεχίζουν τάς έπιθεσις εις την Κύπρον
βάλλεται ύπό Βαρέων όλμων ή έλληνική πρεσβεία
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ
Ο πρωτόπτερης Εφημερος της Βεσσαλονίκης
Τετραήμερης Εβδομάδος
Εβδομάδης της Μετανοούσας

‘Αποκαθίστανται ή διμιούργηση και ή δημοκρατία
**ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΣ
ΥΠΟ ΤΟΝ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΝ**

Φρεγάτη την 4:20 πρωινάν ό πρασινωμανής

ΣΗΜΕΡΟΝ ΟΙ ΥΠΟΥΡΓΟΙ

Πολύτεροι συσκέψεις του προέδρου, της στρατιωτικής ηγεσίας και των πολιτικών μητρώων

Στις 24.07.1974 και ώρα 4:20 π.μ., ο Κωνσταντίνος Καραμανλής ορκίζεται πρωθυπουργός μπροστά στο στρατηγό Φαίδωνα Γκιζίκη, τον «Πρόεδρο της Δημοκρατίας» της Χούντας. Είχε προηγηθεί η προδοσία της Κύπρου, το πραξικόπημα εναντίον του Μακαρίου και η τουρκική εισβολή.

Κοιτάζοντας μπροστά και όχι πίσω μας, το μεγάλο ερώτημα για το παρόν και το μέλλον της χώρας μας είναι αν, στην ταραγμένη περίοδο που ζούμε, θα έχουμε τη δύναμη και το θάρρος, όταν θα περάσουμε τον κάβο, να γυρίσουμε σελίδα και να αλλάξουμε βιβλίο. Γιατί αν υπάρχει κάτι πιο αποκαρδιωτικό και βασανιστικό από τα δεινά που περνάει σήμερα η κοινωνία και τα ακόμα βαρύτερα δεινά που βλέπουμε να πλησιάζουν, είναι ο φόβος και ο ορατός κίνδυνος όλα αυτά να γίνονται χωρίς ελπίδα ουσιαστικής αλλαγής όταν θα έχει κοπάσει η καταιγίδα. Πιο βαρύ και από τη φτώχεια, τις αυτοκτονίες, την έλλειψη ελπίδας και προοπτικής, την απόγνωση της χτυπημένης από την ύφεση Ελλάδας, είναι η βάσιμη υπόνοια ότι όταν όλα αυτά θα έχουν περά-

σει, εμείς θα γυρίσουμε στην ίδια πολιτική κατάσταση, στις ίδιες πολιτικές ηγεσίες, στην ίδια δικαιοσύνη, στην ίδια παιδεία, στην ίδια υγεία και στην ίδια κοινωνία. Αυτή η προοπτική κάνει το βάρος της τρικυμίας που περνάμε αβάσταχτο. Αν αντέξουμε την φουρτούνα, θα είναι κρίμα να κινητέψουμε όταν φτάσουμε στο λιμάνι, θα είναι λάθος να κρατήσουμε το ίδιο σκάρτο σκαρί, θα ήταν τραγικό να μην αποστρατεύσουμε τον καπετάνιο και τους αξιωματικούς του.

“Πιο βαρύ και από τη φτώχεια, τις αυτοκτονίες, την έλλειψη ελπίδας και προοπτικής, την απόγνωση της χτυπημένης από την ύφεση Ελλάδας, είναι η βάσιμη υπόνοια ότι όταν όλα αυτά θα έχουν περάσει, εμείς θα γυρίσουμε στην ίδια πολιτική κατάσταση, στις ίδιες πολιτικές ηγεσίες, στην ίδια δικαιοσύνη, στην ίδια παιδεία, στην ίδια υγεία και στην ίδια κοινωνία.”

Και στο εύλογο ερώτημα που γεννάται για το ποιος μας εγγυάται την επάνοδο στο λιμάνι η απάντηση είναι απλή και εύκολη. Μια χώρα που άντεξε και επιβίωσε από έναν καταστρεπτικό πόλεμο, έναν φονικό εμφύλιο και μια δικτατορία, μια οικονομική κρίση με ό,τι και αν αυτή φέρνει δεν είναι ικανή να την λυγίσει όσο και αν υποφέρει ο κόσμος. Η ιστορία μας λέει ότι μετά είναι που κάνουμε τα πιο μεγάλα λάθη...

Η φωτογραφία της πρώτης σελίδας είναι έργο του καλλιτέχνη Σκιτσοφρένη από την Μεσσηνία ([skitsofrenis](#), Πηγή: [skitsofrenis.blogspot.gr](#)). Ο στίχος «Ο αρνηθείς δεν μετανοώνει. Αν ρωτιούντων πάλι, όχι θα ξαναέλεγε», προέρχεται από το ποίημα του Κωνσταντίνου Καβάφη «Che fece il gran rifiuto» ■

Ελεύθερο λογισμικό / Λογισμικό Ανοιχτού Κώδικα - Ανοικτή Πρόσβαση - Άδεια Χρήσης

έστω

www.esto.gr

Το έντυπο έστω στοιχειοθετήθηκε με XeLaTeX με προσαρμογή της κλάσης PaperTeX.

Ο δικτυακός τόπος του έστω βασίζεται σε Drupal, στην διανομή OpenPublish.

Εκτός αν υπάρχει διαφορετική σήμανση σε επιμέρους υλικό, το έστω διατίθεται με άδεια Creative Commons Αναφορά Δημιουργού - Μη Εμπορική Χρήση - Όχι Παράγωγα Έργα 3.0 Μη εισαγόμενο.

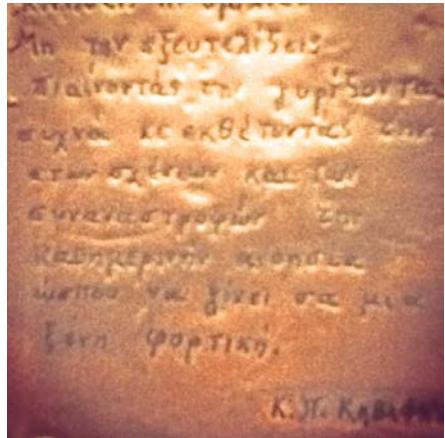
ΑΝΑ-ΚΕΦΑΛΑΙ-ΩΣΗ

«ΚΕΦΑΛΑΙΟ»

η γραμματική των ασχετων

Sine Lege.

8 Οκτωβρίου 2013

“γιατί τα σάββατα είναι πάντα όμορφα και οι κυριακές είναι πάντα ετοιμοθάνατες.”

τώρα τελευταία μου λιγόστεψαν οι νορμάλ οι σκέψεις, οι καθημερινές, οι επηρεασμένες από τα τρέχοντα, μίζες, πασόκ, φασίστες, νεοναζί, ανακριτής, εισαγγελέας, φτύνω, μαχαίρι, εγκληματίες, όλα τούτα τελωσπάντων που φαίνεται πως ανέλαβαν πια να φέρουν εις πέρας οι τηλεοράσεις, όπου κι αν ανοίξεις ακούς σοκ και δέος για τα εγκλήματά τους, και δεν είναι ότι δε λένε αλήθεια, αλήθεια λένε, αλλά να, όταν η αλήθεια βγαίνει από τα δικά τους στόματα είναι κάπως ψευτική, χάνει ουσία και νόημα, ξέρεις ότι τώρα που σου λένε την αλήθεια οι ζωές έχουν πια χαθεί, ξέρεις ότι τώρα που δηλώνουν ξαφνικά άνθρωποι όλοι αυτοί οι υπουργοί και οι μπάτσοι και οι ανακριτές και οι δημοσιογράφοι είναι πια αργά, γιατί ο παύλος και ο σαχτζάτ και όσοι άλλοι ποτέ δεν απέκτησαν όνομα δεν είναι πια εδώ, κι αυτοί το κάνουν γιατί τους συμφέρει, μη νομίζεις ότι συγκινήθηκαν·

αν ήξερε ο κόσμος να κλαίει δεν θα φτάναμε ποτέ εδώ. αλλά βλέπεις, μάθαμε καλά μαθηματικά και ξεχάσαμε πώς είναι να μην ξέρεις να μετράς, από διαιρεση να μην σκαμπάζεις το χριστό σου, κι όλο να σου μένει ένα υπόλοιπο που άμα

το προσθέτεις με το πηλίκο και το πολλαπλασιάζεις με το διαιρέτη να αρνείται να σου δώσει το διαιρετέο, κι εσύ να μην ξέρεις τι να το κάνεις, να κυλάει ο χρόνος κι ο μαθηματικός να στέκεται πάνω από το κεφάλι σου απειλητικά, σε μισή ώρα θα σας πάρω τα γραπτά να γρυλίζει, κι εσύ να κατουριέσαι από την αγωνία, αχ και να μπορούσες να ξεκολλήσεις από το χαρτί αυτό το υπόλοιπο, να το χώσεις στην τσέπη σου, να το πάρεις στο σπίτι και να κάνετε παρέα· και τίποτα να μην σας νοιάζει πια· κι ο μαθηματικός να σου κοτσάρει ένα είκοσι καμαρώτα καμαρώτο κι ο μπαμπάς να σου αγοράσει εκείνο το τετράδιο με το χρωματιστό χαρτί και όλα να κυλήσουν όμορφα μέχρι το σαββατοκύριακο, για μετά δεν σε νοιάζει, γιατί τα σάββατα είναι πάντα όμορφα και οι κυριακές είναι πάντα ετοιμοθάνατες·

μάθαμε να μετράμε που λες, γίναμε άριστοι οικονομολόγοι, προσθαφαιρούμε ζώες, τόσοι άνεργοι μείον τόσοι από τις ταράτσες επί τόσους μισθούς που γλιτώνουμε δια τον αριθμό εκείνων που την κάνουν κάθε μέρα για το εξωτερικό με ρυθμούς μαύρου πάνθηρα, κάπως έτσι έρχεται μάλλον η ανάπτυξη· έβλεπα χτες τον υπουργό των οικονομικών στην τηλεόραση, μου φάνηκε κάπως χαζούλης, κάπως σαν να τον λυπτήθηκα, τον ρωτούσε ο κόσμος γιατί δεν έχει λεφτά να βγει ο μήνας κι αυτός όλο για τις τράπεζες έλεγε, ότι πάνε καλά οι τράπεζες, και ότι τα πλάνα της κυβέρνησης όπου να ‘ναι θα πραγματωθούν, και κάτι βλακείες γενικώς, άλλα αντ’ άλλων, και καληνύχτισα κι εγώ τη μαμά μου και της είπα να κλείσει την τηλεόραση γιατί δεν υπάρχει νόημα, και πήγα και ξάπλωσα και συνέχισα το βιβλίο μου, ο αρχηγός των ατάκτων, μόνο τον τίτλο να διαβάσεις σε εξάπτει ερωτικά, ίσως να φταίει που εγώ δεν ήμουν άτακτη μικρή, ίσως πάλι να υπάρχουν άνθρωποι που έζησαν και σημάδεψαν αυτόν εδώ τον τόπο κι ας κρέμασαν οι εχθροί τους τα κεφάλια τους στις πλατείες, ήταν ήδη πολύ αργά, γιατί ό,τι ήταν να κάνουν το είχαν κάνει ήδη, ένα κεφάλι κρεμασμένο σε μια πλατεία δεν σημαίνει τίποτα απολύτως όταν έχεις σπείρει σε καρδιές και σε ψυχές την ελευθερία, ήταν άτακτος που λες, ο πιο υπέροχος συνδυασμός είναι αυτός· και κομμου-

νιστής και άτακτος·

Τοιχογραφία σε σοκάκι της Τυνησίας του «Zoo Project», Γαλλο-Αλγερινού καλλιτέχνη γκραφίτι - με έδρα το Παρίσι.
Πηγή: zoo-project.com/tunis.

“ένα κεφάλι κρεμασμένο σε μια πλατεία δεν σημαίνει τίποτα απολύτως όταν έχεις σπείρει σε καρδιές και σε ψυχές την ελευθερία”

κάτι τέτοια σκέφτομαι τον τελευταίο καιρό, άσχετα με την καθημερινότητα και με όσα ζούμε, αλλά εγώ κάπως έτσι ήμουν ανέκαθεν, πήγαινα λίγο ανάποδα, αναλάβανε όλοι τούτοι οι απαίσιοι άνθρωποι το κατηγορητήριο κατά του φασισμού, ο υπουργός της αμυνδαλέζας να δηλώνει αντιφασίστας, φτάσαμε πλέον στο σημείο όπου ακόμα και η ειρωνεία κατεβαίνει από το πούλμαν μας, ανάβει τσιγάρο και φωνάζει «φύγετε, συνεχίστε μόνοι σας, εγώ θα αφάξω εδώ», να ‘σου και οι δημοσκοπήσεις, πόσοι θέλουνε τσίπρα, πόσοι γουστάρουν ακόμα σαμαρά, τι πιστεύουν τώρα πια για τους νεοναζί, κι εγώ θέλω μόνο να βγω στους δρόμους και να τους αρπάξω όλους από το λαιμό, και να φωνάζω μέσα στα μούτρα τους, φτύνοντας: «είσαι νεοναζί; λέγε ρε! ψηφίζεις φασίστες; τους ψηφίσεις; θα τους ξαναγηφίσεις; λέγε ρε τέρας!»· ξέρω τι θα μου πεις, να μην είμαι βίαιη, να μην ξεσπάω έτσι, να σου πω κάτι, βαρέθηκα τις συμβουλές, κοίτα τριγύρω σου, πέφτουν. όλα.

“ΣΚΕΨΟΥ ΠΟΥ ΛΕΣ ΝΑ ΜΗΝ
ΥΠΗΡΧΑΝΕ ΣΗΜΕΙΑ
ΣΤΙΞΕΩΣ· ΕΓΩ ΑΡΧΙΖΩ
ΚΑΙ ΜΙΣΩ ΤΑ ΚΟΜΜΑΤΑ,
ΠΡΩΤΟΝ ΓΙΑΤΙ ΜΟΥ
ΘΥΜΙΖΟΥΝΕ ΤΑ ΆΛΛΑ
ΚΟΜΜΑΤΑ, ΤΑ ΑΣΤΙΚΑ”

κι άλλα πράγματα σκέφτομαι, πράγματα που δεν ενδιαφέρουν κανέναν, αλλά που ξέρεις, ίσως κάποτε κάποιος να τα σκέφτηκε ή να τα σκεφτεί στο μέλλον, σκέψου που λες να μην υπήρχανε σημεία στίξεως· εγώ αρχίζω και μισώ τα κόμματα, πρώτον γιατί μου θυμίζουνε τα άλλα κόμματα, τα αστικά, και δεύτερον γιατί ποτέ δεν σε αφήνουνε τα ρημάδια να τελειώσεις κάτι, όλα μισοτελειωμένα, όλα μίζερα, όλα το be continued, όλα στρογγυλεμένα και στριμωγμένα σε ασύνδετα σχήματα λόγου, έλα μου όμως που εγώ ψάχνω σύνδεση, ψάχνω να βάλω μια τελεία κάπου, «εγώ δεν είμαι χρυ-

σανγίτης, αλλά», πάρτε το χαμπάρι επιτέλους πως συνήθως ό, τι προηγείται του αλλά αυτοανατρέπεται κατόπιν από μόνο του.

να είσαι μεγάλος για να είσαι δυνατός. δεν χρειάζεται να βροντοφωνάζεις το μέγεθός σου για να είσαι σημαντικός.

“δεν χρειάζεται να είσαι μεγάλος για να είσαι δυνατός. δεν χρειάζεται να βροντοφωνάζεις το μέγεθός σου για να είσαι σημαντικός”

πήζαμε στους φωτεινούς παντογνώστες αδερφάκι μου, όλοι ζέρουμε τα πάντα, την αλήθεια την κατέχουμε όλοι, γνωρίζουμε όλοι τους ενόχους της μαρφίν, είμαστε όλοι εισαγγελείς, τον ποινικό κώδικα τον παίζουμε ζαφνικά όλοι στα δάχτυλα, από δημοσιογραφία να σου πω εγώ το σωστό, αχ και να ήμοννα εγώ πρωθυπουργός θα ‘ξέρα τι να κάνω, είμαστε έθνος ειδημόνων’

μα δεν αντέχεται αυτή η πολυπραγμοσύνη περί ασχετοσύνης. ■

Το κείμενο αυτό αναρτήθηκε στο ιστολόγιο:
nullapoenasinelege.wordpress.com.

Εικόνα: Νικόλας Άσιμος: «δεν ξέρει ο κόσμος να ζει, κατέβα να πάμε πεζοί». Από το λογαριασμό της Sine Legē στο Twitter (@NullaPoena).

ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ

Το θεώρημα του «άλλου» άκρου

...και η ακραία κυβερνητική πολιτική.

Σταύρος Αντύπας

Με αφορμή τις τελευταίες εξελίξεις σχετικά με την εγκληματική οργάνωση της Χ.Α και κυρίως τον τρόπο με τον οποίο τα ΜΜΕ διαχειρίστηκαν το θέμα, πληθαίνουν οι δημοσιολογούντες περί της θεωρίας των δυο άκρων, αλλά κι εκείνοι που σοβαρά διατυπώνουν την αγωνία μήπως με πρόσχημα τις εγκληματικές ενέργειες ενός παραπολιτικού και ίσως παρακρατικού (η ιστορία θα δείξει) μηχανισμού, σπεύδει το σύστημα να ταυτίσει την έντονη πολιτική διαμαρτυρία και τις μελλοντικές κινητοποιήσεις ενόψει των

νέων μνημονιακών εξελίξεων, με δήθεν ακραίες αντιδράσεις που «υποσκάπτουν» την «δημοκρατική ομαλότητα».

Η διαχρονική και θεμελιώδης διαφορά των κυριάρχων ιδεολογιών όπως αυτές διαμορφώθηκαν ήδη εδώ και δεκάδες χρόνια και με δεδομένη και την ιστορική εμπειρία, δεν αφήνει κανένα περιθώριο σύγχυσης, πρόσμιξης ή ακόμη και συγκρίσεως, εάν δεν εξυπηρετούνται συγκεκριμένες πολιτικές ή κοινωνικές σκοπιμότητες. Κι όμως, εύκολα στις ημέρες μας προκύπτουν συμπεράσματα σχετικά με «ακραίες» πολιτικές συμπεριφορές και υπόνοιες για «δημοκρατικές» ευαι-

σθησίες κόντρα σε εξτρεμιστικές διατυπώσεις. Την ίδια στιγμή μάλιστα, που οι αναμφισβήτητα ΑΚΡΑΙΕΣ κυβερνητικές επιλογές, ωθούν μεγάλα τμήματα της κοινωνίας στο ανθρωπιστικό πλέον περιθώριο.

Σίγουρα, για μια εγκληματική οργάνωση που με τα σύμβολα και τις δράσεις της προσβάλλει θεμελιώδεις αξίες που κατακτήθηκαν με αίμα και θυσίες, αλλά και την ιστορική μνήμη κι εμπειρία και στρέφεται κατά της ανθρώπινης ζωής με ευκολία και ιδεολογική αλλαγονεία, υπάρχει το συνταγματικό και νομικό πλαίσιο αντιμετώπισής της, αρκεί να μην

εφαρμοσθεί με όρους αποκλειστικά και μόνο επικοινωνιακούς, άρα και πολιτικής ή μάλλον παραταξιακής σκοπιμότητας.

“Με ποιές μεθοδεύσεις θα προσπαθήσει να στείλει ένα κίνημα μαχητικής διεκδίκησης, όχι στην από καιρό «κλειστή» πια Μακρόνησο, αλλά στα κάγκελα της ποινικής καταστολής;”

Τί συμβαίνει όμως, εάν ένα σκόπιμο πολιτικά σύστημα, επιχειρήσει και όχι απλά επικοινωνιακά, να κονιορτοποιήσει κάθε κοινωνικό αγωνιστικό σκίρτημα που θα ξεφύγει από τη δεξαμενή των ανεκτικών, για αυτό, προθέσεων και δράσεων; Με ποιές μεθοδεύσεις θα προσπαθήσει να στείλει ένα κίνημα μαχητικής διεκδίκησης, όχι στην από καιρό «κλειστή» πια Μακρόνησο, αλλά στα κάγκελα της ποινικής καταστολής; Και πως αλήθεια διακρίνεται το έγκλημα από την εξέγερση;

Οι εμπνευστές και επίδοξοι εφαρμοστές του θεωρήματος του «άλλου» άκρου, προφανώς και αγωνιούν παράλληλα με την πιθανότητα να απωλέσουν τα κυβερνητικά αξιώματα, για κάτι πολύ πιο δυνατό κι έξω από τη λογική του συστήματος. Τρέμουν μήπως και η αδικία που πλημμυρίζει τη ψυχή του ανθρώπου, το στομάχι του που δεν μπορεί να είναι γεμάτο με τις ακολουθούμενες πολιτικές, οδηγήσουν σε κατά τη γνώμη τους και τα αυτοσυντηριτικά ένστικτά τους ακραίες ενέργειες που θα υπονομεύσουν το σύστημα που υπηρετούν.

Οι εκατοντάδες, όμως, χιλιάδες πλέον άνεργοι, οι κοινωνικά αποκλεισμένοι, οι πτωχευμένοι μικρομεσαίοι έμποροι, όταν βλέπουν τα σπίτια τους να διαλύονται, την οικογένειά τους να μετρά κέρματα για να βγάλει το νοίκι ή το φαγητό της, τον άνεργο αδελφό τους να ψάχνει μια θέση μισής ημιαπασχόλησης, τι άλλο όπλο έχουν, όχι μόνο για να πολεμήσουν, αλλά απλά για να αμυνθούν; Ποια ιδεολογία, ποιους ηγέτες να ακολουθήσουν και πως να εμπιστευθούν την πολυδιαφημιζόμενη πολιτική ομαλότητα; Σε ποιο κοινωνικό πολιτισμό να πιστέψουν; Πώς να τους εμπνεύσει ο σεβασμός στη δημόσια περιουσία και να μην ξεσπάσουν

σε αυτή με τη πρώτη ευκαρία, όταν ο δημόσιος πλούτος κατακερματίστηκε δόλια από αυτούς που τον δημιούργησαν εις βάρος τους; Με ποιο τρόπο να μείνουν πιστοί στη δημοκρατική νομιμότητα, όταν η ίδια τους αντιμετώπισε τόσο απαξιωτικά και εχθρικά;

Πηγή Φωτ.: Sotiris Farmakidis@FlickR.

Η επιχειρούμενη, με το θεώρημα του «άλλου» άκρου, τρομοκράτηση των πιο αδύναμων πολιτών που ζουν ήδη στην ανασφάλεια και τον φόβο περιμένοντας την επόμενη καταεφαλιά, εκείνων που δεν ξέρουν πλέον από πόσους τρομοκράτες και πόσους προστάτες να προφυλαχτούν, είναι παρόλα αυτά, εντελώς ασήμαντη και πάντως απειροελάχιστη μπροστά στην καθημερινή τρομοκράτηση από την απειλή της πείνας, της αδικίας και της εξαθλίωσης. Και ιστορικά έχει αποδειχθεί, πως όταν τα φαινόμενα αυτά έχουν διεισδύσει στη καρδιά της κοινωνίας και τείνουν να μονιμοποιηθούν, τότε

οι πόρτες της εξέργεσης, αργά ή γρήγορα θα ανοίξουν και κανένα θεώρημα πολιτικής τρομοκράτησης δεν θα μπορέσει να περιορίσει την κοινωνική ορμή. Επειδή όμως από μόνη της η ορμή μπορεί απλά και μόνο να φέρει την εξέγερση και μετά την ωμή και άσκοπη βία, εκεί οφείλει να επέμβει η ιδεολογία εκείνη και οι πολιτικοί κομιστές της, που θα μετατρέψουν την ορμή όχι απλά και μόνο σε νέα κυβερνητική πλειοψηφία εντός του ίδιου συστήματος, αλλά σε ένα άλλο σύστημα αξιών και κοινωνικών προτεραιοτήτων. Κάτι που σήμερα αποκαλείται στοχευμένα «άλλο» άκρο.

Εκεί λοιπόν είναι και το διαχρονικό

χρέος όλων αυτών και των ιδεολογικών κληρονόμων τους, που κάποτε έδωσαν τη ψυχή και παραλίγο και τη ζωή τους για έναν άλλο κόσμο. Να μπορέσουν, όχι να αποπέμψουν τους κολασμένους που θα ξεσπούν με το φόβο του χαρακτηρισμού τους ως «ακραίοι», αλλά να τους οδηγήσουν σε δρόμους πολιτικής χειραφέτησης. Άλλωστε η ιδεολογία τους και μόνο δεν αποκρούει καμία μορφή πάλης. Αναγνωρίζει ότι ότι μια αλλαγή της κοινωνικής συγκυρίας θα έχει σαν αναπόφευκτη συνέπεια την εμφάνιση νέων μορφών πάλης, που ενδεχομένως τώρα δεν μπορούμε καν να φανταστούμε.

“Όταν τα φαινόμενα αυτά έχουν διεισδύσει στη καρδιά της κοινωνίας και τείνουν να μονιμοποιηθούν, τότε οι πόρτες της εξέργεσης, αργά ή γρήγορα ανοίξουν και κανένα θεώρημα πολιτικά προμοκράτησης δεν θα μπορέσει να περιορίσει την κοινωνική ορμή.”

Η προβλέψιμη πια θεωρία της κοινωνικής τρομοκράτησης, αφού κάνει την προεκλογική της παρέλαση, θα σβήσει μπροστά στις αναμμένες φωτιές της κοινωνικής έκρηξης. Μιας έκρηξης που όσο βουβή κι απρόβλεπτη κι αν σήμερα φαντάζει, θα ναι αρκετή για να κάψει τους κάδους αχρήστων του πολιτικού μας πολιτισμού. Από τις φλόγες αυτές, ίσως και να ξεπηδήσει μια νεα μορφή πάλης και αντίστασης, που θα ανοίξει το δρόμο για κάτι πιο καθαρό και πιο ουσιαστικό, αφού πρώτα καούν τα απομεινάρια του ένδοξου συμβιβασμένου μετώπου της υποταγής και της μιζέριας με τις πιο ακραίες επιλογές ενός μη κοινωνικά νομιμοποιημένου αποσαθρωμένου πολιτικού συστήματος. Κάπου εκεί, κρύβεται και το ιστορικό χρέος της αριστεράς. Αν θα απαντήσει στο επικοινωνιακό θεώρημα του «άλλου» άκρου ή στην πραγματικότητα των ακραίων κοινωνικών συνεπειών, δυστυχώς ή ευτυχώς, δεν θα το μάθουμε στο δελτίο των 8!!! ■

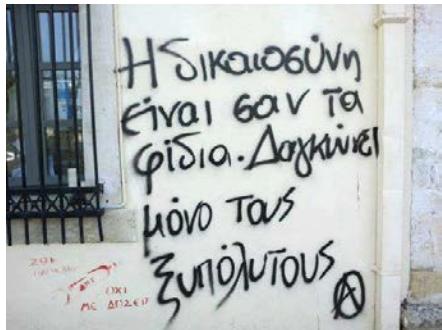
ΠΕΡΙ ΔΙΚΑΙΟΥ

Πόσο ανεξάρτητη είναι η Δικαιοσύνη;

Αμεροληψία, η δύναμη που τείνει να καταντήσει ανέκδοτο

Θάνος Αμπατζής.

Πάτρα, 7 Οκτωβρίου 2013

Με αφορμή τα πρόσφατα γεγονότα με τη Χρυσή Αυγή, τη δικαστική παρέμβαση και τις αποφάσεις που αυτή έλαβε σχετικά με την προσωρινή κράτηση ή μη των στελεχών της Χ.Α., έγινε στα ΜΜΕ συζήτηση για το κατά πόσο η δικαιοσύνη στον τόπο μας είναι ανεξάρτητη και αν αυτή την ανεξάρτησία της την επέδειξε στην υπόθεση αυτή. Η απάντηση σ' αυτό το ερώτημα θα πρέπει να δοθεί, αφού συνδυάσει κανείς τον ρόλο της δικαιοσύνης σε άλλες ανάλογες μικρότερης ή μεγαλύτερης σημασίας περιπτώσεις και πώς (αντ)έδρασε σ' αυτές.

“τα εκθέματα των ποινικών δικαστηρίων στη χώρα μας έχουν κατακλυστεί από υποθέσεις φοροδιαφυγής. Με εντολή της εκτελεστικής εξουσίας η ανεξάρτητη δικαιοσύνη αποφάσισε τις υποθέσεις αυτές να τις προσδιορίζει κατά προτεραιότητα και να είναι πολύ φειδωλή στις αναβολές.”

Καταρχήν η συνταγματική επιταγή κάνει λόγο για την απόλυτη ανεξάρτησία της δικαιοσύνης από την εκτελεστική εξουσία, αφού ο δικαστής είναι υποχρεωμένος να υπακούει μόνο στον νόμο και στην συνείδησή του.

Συμβαίνει αυτό στην πράξη;

Είναι γνωστό ότι ο διορισμός των επικεφαλής της δικαστικής εξουσίας, δηλαδή του Προέδρου, των Αντιπροέδρων, του Εισαγγελέα και των Αντεισαγγελέων του Αρείου Πάγου, γίνεται από την εκάστοτε Κυβέρνηση μετά από πρόταση του Υπουργού της Δικαιοσύνης. Το γεγονός αυτό από μόνο του δημιουργεί έναν θύλακα εξάρτησης, αφού είναι λογικό να θέλει να είναι κάποιος αρεστός σ' αυτόν που θα τον επιλέξει γι' αυτές τις ανώτατες θέσεις. Έτσι παρατηρεί κανείς, με ελάχιστες εξαιρέσεις, μια «ταύτιση απόψεων» της ηγεσίας της Δικαιοσύνης με την Κυβέρνηση που την εξέλεξε.

Ένας άλλος θύλακας επιφροής της Εκτελεστικής εξουσίας στην δικαστική είναι ο απαράδεκτος διορισμός στελεχών της τελευταίας σε κρατικές θέσεις (συνήθως τίθενται επικεφαλής ανεξάρτητων αρχών), δικαστών που συνταξιοδοτούνται. Καταλαβαίνει κανείς ότι η επιθυμία κάποιων να καταλάβουν μια από τις θέσεις αυτές, τους κάνει πιο επιρρεπείς στο να ενεργούν επιλεκτικά, ανάλογα κάθε φορά με τις εντολές ή τις επιθυμίες έστω της Κυβέρνησης. Τέλος η μεταπήδηση των επικεφαλής των συνδικαλιστικού οργάνου των δικαστών και εισαγγελέων στην πολιτική ή η κατάληψη απ' αυτούς θέσεων εξουσίας μετά την συνταξιοδότησή τους, στενεύει τα όρια της αληθινής ανεξαρτησίας τους.

Με τα δεδομένα αυτά παρατηρεί κανείς, όσο καλόπιστος κι αν είναι, την δικαστική εξουσία να «γέρνει» κάθε φορά, προσπαθώντας να προσεγγίσει την Κυβέρνηση και τις επιθυμίες της. Έτσι π.χ θα έπρεπε να περιμένει η ανεξάρτητη δικαιοσύνη το πότε θα στείλει ο αρμόδιος υπουργός σ' αυτήν τους φακέλους με τα κατορθώματα των νεοναζί, ανάλογα με το πότε συμφέρει την Κυβέρνηση να ασχοληθεί μ' αυτούς ο Εισαγγελέας, αντί να αξιώσει ο αρμόδιος δικαστικός λειτουργός την αποστολή τους, αφού τα ΜΜΕ βούσαν γι' αυτά τα κατορθώματα, για τα οποία η δικαιοσύνη δεν είχε ασχοληθεί; Το ότι επελήφθη η Δικαιοσύνη μετά την κίνηση του αρμόδιου Υπουργού, αποδεικνύει την ανεξάρτησία της ή το αντίθετο; Θα τολμήσει η ανεξάρτητη δικαιοσύνη να ελέγξει τον κ. Δένδια και να του ζητήσει το λόγο για τον οποίο

κρατούσε αυτές τις δικογραφίες στα χέρια του χωρίς να τις προωθεί εκεί που πρέπει; Θα τον ελέγξει για το ότι περίμενε να χυθεί αίμα πριν κάνει το αυτονότο, δηλαδή να στείλει τις δικογραφίες στην δικαιοσύνη αμέσως μόλις σχηματιστούν;

“στις δύσκολες μέρες που περνάμε έχουμε ανάγκη από θαρραλέους υπηρέτες του δικαίου. Δικαστές που πράγματι θα κρίνουν με βάση τον νόμο και την συνείδησή τους. Δικαστές που θα τολμήσουν να θεωρήσουν αντισυνταγματικά και να μην εφαρμόσουν τα τόσα νομοθετικά εξαμβλώματα που καθημερινά παράγονται με εντολή των δανειστών μας, κόντρα σε ρητές συνταγματικές διατάξεις. Τέτοιους δικαστές χρειάζεται ο τόπος.”

Αλλά ας δούμε και άλλα παραδείγματα:

Η περίφημη λίστα Lagarde προκάλεσε στον τόπο μας (και δικαιολογημένα) θύελλα πριν ένα χρόνο περίπου. Γράφτηκαν και ακούστηκαν πολλά. Η πολιτική ηγεσία του τόπου μας, που μας κυβερνά σήμερα δήλωσε ότι από την λίστα αυτή, που ο «κακός» Παπακωνσταντίνου την αλλοίωσε και ο καλός Βενιζέλος την θυμήθηκε μετά από ένα χρόνο κατοχής της, θα έβγαινε χρήμα, αφού σ' αυτήν συγκαταλέγονταν μεγαλοκαταθέτες, που πιθανών να έχουν φοροδιαφύγει. Άκουσε κανείς τίποτε τους τελευταίους μήνες για τη λίστα; Η δικαιοσύνη αναρωτήθηκε αν κάτι βρωμάει στην υπόθεση αυτή; Έκανε τίποτε; Η μήπως φοβάται ότι θα στεναχωρήσει τους ηγέτες ΝΔ και ΠΑΣΟΚ; Είναι αυτό ανεξαρτησία;

Ας πάμε παρακάτω:

Τα δύο τελευταία χρόνια με έξαρση τους τελευταίους μήνες, τα εκθέματα των ποινικών δικαστηρίων στη χώρα μας έχουν κατακλυστεί από υποθέσεις φοροδιαφυγής. Με εντολή της εκτελεστικής εξουσίας η ανεξάρτητη δικαιοσύνη αποφάσισε τις υποθέσεις αυτές να τις προσδιορίζει κατά προτεραιότητα και να είναι πολύ φειδωλή στις αναβολές. Στην πράξη έχει παρατηρηθεί μια αυστηρότητα εκ μέρους των ποινικών δικαστών, πολλές φορές μάλιστα χωρίς καν να πολυλαμβάνεται υπόψη, αν ο κατηγορούμενος είναι συνειδητός φοροφυγάς, οπότε και είναι πράγματι άξιος αυστηρής τιμωρίας, ή είναι θύμα της κρίσης και της

καταστροφής της επιχείρησής του, που στη συνέχεια πήρε στον λαμβό της μια άλλη ή άλλες επιχειρήσεις, οι ιδιοκτήτες των οποίων θα βρεθούν σε αδυναμία να πληρώσουν τα όσα σήμερα τους ζητά ο Στουρνάρας κατ' εντολή των δανειστών; Δείχνει αυτό ανεξαρτησία του δικαστή; Η άποψη ότι «ελεγχόμαστε» και δεν μπορούμε να δίνουμε αναβολές, ταιριάζει σε ένα πραγματικά ελεύθερο πνεύμα; Όσοι δε δικαστές ξεπεράσουν αυτή την ασφυκτική πίεση των ανωτέρων τους της πολιτικής εξουσίας, εκτιμώ ότι κινδυνεύουν να έχουν δυσμενή μεταχείριση.

Ποιος θέλει άραγε την δικαιοσύνη πραγματικά ανεξάρτητη και ποιος εδώ και χρόνια προσπαθεί να την ποδηγετεί;

Η απάντηση είναι εύκολη. Όμως στις δύσκολες μέρες που περνάμε έχουμε ανάγκη από θαρραλέους υπηρέτες του δικαίου. Δικαστές που πράγματι θα κρίνουν με βάση τον νόμο και την συνείδησή τους. Δικαστές που θα τολμήσουν να θεωρήσουν αντισυνταγματικά και να μην εφαρμόσουν τα τόσα νομοθετικά εξαμβλώματα που καθημερινά παράγονται με εντολή των δανειστών μας, κόντρα σε ρητές συνταγματικές διατάξεις. Τέτοιους δικαστές χρειάζεται ο τόπος. Μόνο τότε η Δικαιοσύνη θα είναι πράγματι και όχι κατ' ευφημισμό το έσχατο ανάχωμα για τον αδύναμο και τον αδικούμενο. ■

ΤΟ ΔΙΚΑΙΟ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ ΚΑΙ Η ΚΡΙΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

Περί του Δικαίου της Εξαίρεσης

Τα δηλητηριώδη βέλη του συνταγματικού τόξου

Sine Lege.

9 Οκτωβρίου 2013

Όσο περνούν οι μέρες όλο και αυξάνονται και πληθύνονται οι ένοχοι της έρευνας για την πρώην οργάνωση του περιθωρίου και νυν κόμμα της αστικής δημοκρατίας. Η ομάδα εισαγγελέων και ανακριτών που έχουν αναλάβει την υπόθεση φαίνεται πως δουλεύουν νυχθημέρον, προκειμένου να τιμωρηθούν όλοι οι ένοχοι για τη σύσταση και τη λειτουργία της κατά τα λεγόμενα και φαινόμενα εγκληματικής οργάνωσης της Χρυσής Αυγής. Σήμερα μόλις ζητήθηκε από το Κοινοβούλιο η άρση της βουλευτικής ασυλίας άλλων τριών βουλευτών του εν λόγω κόμματος, προκειμένου να διερευνηθεί η συμμετοχή τους σε εγκληματικές πράξεις. Συνοπτικά, τις τελευταίες δέκα μέρες έχουν απαγγελθεί κατηγορίες για την πλειοψηφία των αδικημάτων του ελληνικού Ποινικού Κώδικα, με τις σημερινές εξελίξεις να θέλουν τους βουλευτές να κατηγορούνται για εσχάτη προδοσία, έγκλημα που τιμωρείται βαρύτατα από τον Ποινικό μας Κώδικα, καθότι στρέφεται κατά του Πολιτεύματος

της Προεδρευομένης Κοινοβουλευτικής Δημοκρατίας.

Υπενθυμίζουμε εδώ ότι οι αστραπαίαίς κινήσεις για τη σύλληψη, το ξεμπρόστιασμα και την πάταξη της ακραίας εγκληματικότητας ανήκουν στην παρούσα κυβέρνηση, τον Πρωθυπουργό Αντώνη Σαμαρά και τον αρμόδιο Υπουργό Προστασίας του Πολίτη, Νίκο Δένδια. Να υπογραμμίσουμε επίσης σε αυτό το σημείο ότι η Αριστερά στέκεται παγωμένη και αμήχανη απέναντι σε όλη αυτήν την κινητικότητα των δυνάμεων του μνημονίου, που ενώ τόσα χρόνια άφηναν τη Χρυσή Αυγή να ρημάζει γειτονιές, σωματεία, σπίτια και κορμιά, ξαφνικά στράφηκαν εναντίον της, όχι γιατί κατ' ουσίαν διαφωνούν με το φασισμό άλλα γιατί βρήκαν ευκαιρία να υφαρπάξουν ψήφους αγανακτισμένων πολιτών και πρώην δεξιών ψηφοφόρων, γιατί σταμάτησαν- τουλάχιστον προς το παρόν- να τους είναι χρήσιμες οι ομάδες των ακροδεξιών rangers και διότι εν τέλει η μητέρα Ευρώπη έκρουσε τον κώδωνα του κινδύνου στους Έλληνες κυβερνώντες αναφορικά με την ελληνική προεδρία στην Ευρώπη. Να τονίσουμε τέλος ότι η πλειάδα δικογραφιών που με τρομακτική για τα ελληνικά δεδομένα ταχύτητα εξετάζεται αυτήν τη στιγμή από τις εισαγγελικές αρχές δεν σχηματίστηκε τώρα, απλά τώρα ξαναβγήκαν από τα συρτάρια όλες οι μηνύσεις, οι αναφορές και οι καταγγελίες που για μήνες παρέμε-

ναν ανέλεγκτες, κι αυτό με πρωτοβουλία της εκτελεστικής εξουσίας. Η από το Σύνταγμα κατοχυρωμένη επαγγελματική και λειτουργική ανεξαρτησία των δικαστικών αρχών τίθεται πλέον ανοιχτά εν αμφιβόλω.

“η Θεωρία των δύο άκρων βάζει στην ίδια ζυγαριά από τη μία κοινωνικούς αγώνες και αιτήματα για ελευθερία και δικαιοσύνη και από την άλλη ιδεοληψίες που έχουν αιματοκυλήσει την υφήλιο βασισμένες σε πειράματα ευγονικής.”

Εν μέσω λοιπόν οργασμών και ενθουσιασμού για τη φυλάκιση των νεοναζί, ο Πρωθυπουργός της χώρας επισκέπτεται τις Η.Π.Α., όπου δηλώνει ότι πατάχθηκε πλέον το ένα άκρο, και ότι πλέον στόχος της κυβέρνησης είναι και η πάταξη του άλλου άκρου, της μερίδας εκείνης του πολιτικού συστήματος που διατρανώνει την επιθυμία της για έξοδο από την Ευρώπη και τους θεσμούς της. Ταυτόχρονα, πόλεμος διεξάγεται στα συμβατικά Μ.Μ.Ε., τα οποία δεν ήξεραν τι ακριβώς ήταν η Χρυσή Αυγή αλλά τώρα που έμαθαν φρίττουν, γιατί απειλείται η Δημοκρατία μας αγαπητοί τηλεθεατές, ενώ εντύπωση προκαλεί η προσπά-

θεια των κυβερνητικών κύκλων να καταδικάσουν τη βία από κάθε μεριά έκφρασής της, τσουβαλιάζοντας σε μία περίοδο λόγου νεοναζιστικά εγκλήματα με κοινωνικούς αγώνες. Είναι η γνωστή τοις πάσιν πλέον θεωρία των δύο άκρων, που κάθε άλλο παρά τυχαία και αθώα είναι, και η οποία έχει οδηγήσει ιστορικά τα έθνη της Ευρώπης σε ολισθηρά εδάφη. Η θεωρία των δύο άκρων αναπτύχθηκε στην Ευρώπη και κυρίως στη μεταπολεμική δυτική Γερμανία κατά τη διάρκεια του Ψυχρού Πολέμου. Το κόλπο γκρόσο του καπιταλισμού γνωστό: εγκληματίες οι νεοναζί, τους καταδικάζουμε, αλλά εξίσου εγκληματίες και οι εξτρεμιστές αριστεροί και αναρχικοί, οι οποίοι με τις πράξεις τους μπορούν να μας οδηγήσουν πάλι σε αιματηρούς πολέμους. Όποιος επιβουλεύεται την αστική μας Δημοκρατία θα θεωρείται εχθρός μας.

"Οι συνειδήσεις μετατράπηκαν από ταξικές σε τοξικές. Και όλα αυτά με ταυτόχρονη τεράστια ευθύνη των αριστερών κομμάτων της χώρας, καθώς μια τέτοια κυβέρνηση δεν θα έπρεπε να είχε σταθεί πάνω από ένα εξάμηνο στην έξουσία."

Οι λαοί τσίμπησαν φυσικά γιατί ο φόβος φυλάει τα έρμα, κι έτσι οι αριστεροί βρέθηκαν στο ίδιο σακί με τους φασίστες. Εντωμεταξύ ο άλλος πόλος, εκείνος του Κομμουνισμού, κατέρρευσε με παταγώδη αποτυχία, αφήνοντας το πεδίο ελεύθερο στους καπιταλιστές. Το κόλπο έπιασε και εξαπλώθηκε σχεδόν σε όλες τις ανεπτυγμένες και υπό ανάπτυξη χώρες, προκειμένου να ριζώσει σε γερά θεμέλια ο καπιταλισμός. Εν μέσω της αγριότερης κρίσης που έχει βιώσει ποτέ το καπιταλιστικό σύστημα, η θεωρία των δύο άκρων επανέρχεται δριμύτερη, αυτή τη φορά βασιζόμενη και σε άλλες δυνάμεις, όπως επί παραδείγματι στο θεσμό της δικαστικής έξουσίας όπως φυσικά και στο θεσμό της λεγόμενης τέταρτης έξουσίας, των πανίσχυρων μέσων μαζικής ενημέρωσης. Με σημείο και χώρο ίσως εκκίνησης την επίθεση στους Δίδυμους Πύργους το 2001, ένα κύμα πάταξης της εγκληματικότητας και αναγκαστικής περιστολής προσωπικών δικαιωμάτων και ελευθεριών ξεκινά από τις Η.Π.Α. και κα-

ταφτάνει φυσικά και στην Ευρώπη. Η έννοια της εγκληματικότητας δεν έχει συγκεκριμένο περιεχόμενο, πράγμα που δεν συμβαίνει τυχαία, φτάνει μόνο τα κανάλια να δείχνουν και να ξαναδείχνουν απαντώ την επίθεση του αεροπλάνου στους Πύργους, προκειμένου ο λαός να πειστεί συναισθηματικά και όχι λογικά ότι για να ταξιδέψει πλέον αεροπορικώς από και προς τις Η.Π.Α θα πρέπει οι αστυνομικές αρχές να του παίρνουν λ.χ. δακτυλικά αποτυπώματα, κι ας καταπατά η πράξη αυτή συνταγματικώς κατοχυρωμένα ατομικά δικαιώματα, κι ας θίγεται η αξιοπρέπειά του ως πολίτη ενός φιλελεύθερου δημοκρατικού κράτους, αυτό που μετράει πια είναι η εικόνα. Και η εικόνα υπαγορεύει ότι πρέπει να φοβάσαι και να θεωρείς ύποπτο οποιονδήποτε είναι μαυριδερός, φοράει τουρμπάνι και μιλά αραβικά.

«Τρομοκρατία είναι να ψάχνεις για δουλειά», γράφει το σύνθημα έξω από το τμήμα Βιοχημείας του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας.

Πηγή Φωτ.: alhtheia1.blogspot.gr

Στα εν Ελλάδι τώρα. Μετά τα γεγονότα της 11ης Σεπτεμβρίου, η ελληνική Κυβέρνηση νιοθετεί και ενσωματώνει στην ελληνική νομοθεσία οδηγίες της Ευρωπαϊκής Ένωσης που περιέχουν τελείως αόριστες και νομικά αβάσιμες έννοιες- εδώ εντάσσεται και ο περίφημος τρομονόμος- προκειμένου να εναρμονιστεί με το πολιτικό και κοινωνικό γίγνεσθαι της μητέρας Ευρώπης. Η "πάταξη της τρομοκρατίας" γίνεται πρωταρχικός στόχος των κυβερνώντων, μόνο που κανείς δεν προσδιορίζει επιστημονικά και με καθαρά δικαιϊκά και νομικά κριτήρια τι ακριβώς είναι η τρομοκρατία. Η οριοθέτηση ορισμών και η δημιουργία ενός στέρεου πλαισίου κράτους δικαιίου αλλάζει στόχους με τρόπο πραξικοπηματικό. Η αλληλουχία αυθαιρεσιών έχει ως εξής: το πρώτο μετέωρο βήμα γίνεται από τους φορείς της εκτελεστικής έξουσίας, το δεύτερο από τις δικαστικές αρχές και ούτω καθεξής. Το κοινωνικό σύνολο, αποχαυρωμένο από το κίνημα του λάιφσταιλ, τα δανεικά χρήματα που περιστένουν από τα πορτοφόλια και τα γνα-

λιστερά χαμόγελα των τηλεαστέρων δεν αντιδρά. Εξάλλου όλα αυτά αφορούν τρομοκράτες. Τα δικαστικά πραξικοπήματα που λαμβάνουν χώρα στις δίκες του λεγόμενου αντάρτικου πόλης, στις δίκες δηλαδή των μελών της 17Ν και του ΕΛΑ είναι πλείστα. Υιοθετείται πλέον και επίσημα το δίκαιο της εξαίρεσης· νέες παράνομες και αντισυνταγματικές πρακτικές γίνονται καθημερινότητα σε κρατητήρια και φυλακές υπό την σκέπη του δικαστή, όπως λ.χ. η λήψη γενετικού υλικού από τον κατηγορούμενο. Η πράξη αυτή, της λήψης DNA από πολίτη, είτε αυτός είναι ελεύθερος είτε προφυλακισμένος και άρα κατηγορούμενος για αδίκημα, δεν νοείτο να λάβει χώρα άνευ συναίνεσης του ίδιου. Πλέον, η άρνηση κάποιου να δώσει αίμα και γενετικό υλικό στις αρχές νοείται ως παραδοχή ενοχής, γεγονός που δεν μπορεί να στηριχτεί νομικώς πουθενά, και γεγονός φυσικά που έχει οδηγήσει στην καταδίκη της χώρας από συνταγματικά δικαστήρια. Η νομική κοινότητα στέκεται αμήχανη απέναντι στη λαϊλαπα ισοπέδωσης των δημοκρατικών ελευθεριών. Λίγες μόνο φωνές μιλούν για την επικίνδυνη εξάπλωση του δικαίου της εξαίρεσης, υποστηρίζοντας πως αργότερα όλο αυτό θα εξαπλωθεί στη μεγαλύτερη μερίδα της κοινωνίας και θα είναι πλέον αργά. Τίποτα δεν αλλάζει. Σχεδόν κανείς δεν ανησυχεί.

Φτάνουμε στο σήμερα. Η φτώχεια έχει γίνει πια πραγματικότητα, οι μήνες περνούν με την ανεργία να εκτινάσσεται, η ανάπτυξη που υπόσχονται οι κυβερνώντες έχει καταντήσει ανέκδοτο, ενώ οι πόροι και οι πηγές της χώρας ξεπουλιούνται κυριολεκτικά σε ξένους επενδυτές για πενιχρά ποσά. Η τακτική που οδηγεί σε πλήρη εξαθλίωση και υποταγή είναι πλέον ηλίου φαεινότερη, και η αισιοδοξία για το μέλλον εξατμίζεται πιο γρήγορα και από το βραστό νερό υπό τους σαράντα βαθμούς Κελσίου. Υπάρχουν όμως ακόμα κομμάτια του κοινωνικού ιστού που αντιμάχονται αυτήν την ακατανόητη προσπάθεια των αρχόντων να διαλυθούμε όλοι μας εις τα εξ ων συνετέθημεν, που δεν αποδέχονται τις φασιστικές μεθόδους απαλλοτρίωσης των ελληνικών εδαφών, που αρνούνται να δεχτούν ότι τα παιδιά τους δεν θα έχουν σχολεία, δασκάλους και πανεπιστήμια και ότι οι γονείς τους δεν θα έχουν παροχές υγείας τουλάχιστον τις βασικές. Καθώς όμως ο φασισμός έχει πια φτάσει στο μεδούλι των θεσμών, οποιοσδήποτε αντιδρά θεωρείται εχθρός του κράτους, σε ελεύθερη δηλαδή μετάφραση εχθρός του συστήματος.

Οι κάτοικοι των Σκουριών, πολλοί από τους οποίους βρίσκονται ακόμα προφυλακισμένοι, αντιμετωπίζουν ένα βαρύτατο κατηγορητήριο περί οργανωμένης τρομοκρατίας, επειδή δεν θέλουν τα παιδιά τους να πίνουν νερό με αρσενικό, επειδή δεν θέλουν η γη τους να ξεπουληθεί, επειδή δηλώνουν παρόντες στη λαϊλαπα ισοπέδωσης των πάντων.

“Αλλά για ακόμα μία φορά, το παιχνίδι δεν είναι στα χέρια τους.”

Σήμερα μόλις δικάστηκαν ανήλικοι και ενήλικοι μαθητές τεχνικού λυκείου επειδή έκαναν κατάληψη, στους οποίους απαγγέλθηκαν ποινές μη εφέσμεις.

Ο υπουργός Παιδείας απειλεί ότι θα απευθύνθει σε εισαγγελέα κινάντας νομικές διαδικασίες αναφορικά με το κλείσιμο του ΕΚΠΑ και του Μετσόβιου Πολυτεχνείου.

Το καλοκαίρι μόλις η απεργία των εκπαιδευτικών κηρύχθηκε παράνομη από τις αρχές και οι απεργοί καθηγητές επιστρέψανταν.

Λίγα μόνο από τα δείγματα ανοίγματος της ψαλίδας του λεγόμενου δικαίου της εξαίρεσης, άλλως του δικαίου της αυθαιρεσίας και της καταπάτησης ελευθεριών, που τεντώθηκε όσο δεν πάει από πολιτικούς και δικαστές και χρησιμοποιείται κατά περίπτωση και κατά βούληση· και ω του θαύματος, εφαρμόζεται κυρίως σε περιπτώσεις αντικυβερνητικών και αντισυστημικών πρωτοβουλιών.

Αγαπητοί κρατούντες, θέλετε άκρα; Νάτα. Οι αναρχικοί που συλλαμβάνονται από τι αρχές τρώνε ξύλο της αρκούδας και μένουν προφυλακισμένοι για τρειτία μέσω δικανικών μηχανισμών εξόντωσης κάθε φωνής αντίδρασης. Οι χρυσαγίτες που συλλαμβάνονται είτε αποφυλακίζονται και εξερχόμενοι από το δικαστήριο τελούν καμιά εικοσαριά πλημμελήματα ανενόχλητοι, είτε μένουν στη φυλακή κι εμείς μαθαίνουμε τι έφαγαν, τι συζήτησαν, πού κοιμούνται, και άλλα φαιδρά. Κανένας όμως δεν έχει πειράξει ούτε τρίχα από τα μαλλιά τους.

Αγαπητοί πολίτες, θέλετε άκρα; Νάτα. Ο αναρχικός που συλλαμβάνεται για ληστεία τράπεζας φωνάζει μέχρι το τέλος ζήτω η αναρχία και δεν προδίδει ποτέ τους συντρόφους του. Ο νεοναζί που συλλαμβάνεται για ανθρωποκτονία εκ προθέσεως απαρνέται μέσα σε μισή ώρα τα πάντα, προδίδει ονόματα, σχέδια,

οργανωτική δομή, δηλώνει δημοκράτης μέχρι το μεδούλι και χαμογελά βρώμικα προς την ανακριτική αρχή ελπίζοντας να τη γλιτώσει.

Ας αναλογιστούμε όλοι ακόμα και τώρα που θαρρώ πως είναι πια αργά ότι η θεωρία των δύο άκρων βάζει στην ίδια ζυγαριά από τη μία κοινωνικούς αγώνες και αιτήματα για ελευθερία και δικαιοσύνη και από την άλλη ιδεοληψίες που έχουν αιματοκυλήσει την υφήλιο βασισμένες σε πειράματα ευγονικής.

Αν φάμε το παραμύθι, σύντομα το δίκαιο της εξαίρεσης θα είναι ο απόλυτος και πανταχού ισχύων κανόνας.

Ας αναλογιστούμε επίσης κατά πόσον πρέπει να θεωρούμε επιτυχή την προσπάθεια εξάρθρωσης της χρυσής αυγής, όταν το πρόβλημα εκφασισμού της κοινωνίας είναι τόσο βαθύ, που φτάνει σε δομές και θεσμούς αδιανότητα αντίθετους με όσα οι νεοναζί πρεσβεύουν. Πώς η χρυσή αυγή έφτασε να μπει τόσο βαθιά σε γειτονιές όπως η Κοκκινιά και το Κερατσίνι; Γιατί ο Άρειος Πάγος ενέκρινε το καταστατικό τους και τους θεώρησε νόμιμο κόμμα;

“Ας τους νικήσουμε.”

Το συνταγματικό τόξο τεντώνει τα βέλη του και σημαδεύει με ακρίβεια χλιοστού μια κοινωνία κατακερματισμένη, φτωχή, γεμάτη αυτοματισμούς, που επιδεικνύει από μηδενική έως ισχνή κοινωνική αλληλεγγύη, και σε έναν λαό που δεν έχει πλέον καμία ταξική συνείδηση. Οι συνειδήσεις μετατράπηκαν από ταξικές σε τοξικές. Και όλα αυτά με ταυτόχρονη τεράστια ευθύνη των αριστερών κομμάτων της χώρας, καθώς μια τέτοια κυβέρνηση δεν θα έπρεπε να είχε σταθεί πάνω από ένα εξάμηνο στην εξουσία.

Αλλά για ακόμα μία φορά, το παιχνίδι δεν είναι στα χέρια τους.

Είναι στα δικά μας.

Αν στο ένα άκρο βρίσκεται η κοινωνική ανισότητα, η απουσία δικαιοσύνης, η περιστολή των δικαιωμάτων μας, η κατάργηση των ελευθεριών μας, η απαξιωσή μας ως πολίτες και ως προσωπικότητες, το προκλητικό άνοιγμα της ψαλίδας ανάμεσα σε φτωχούς και πλούσιους, η εκμετάλλευση της εργασίας, ο φασισμός, ο ακραίος συντηρητισμός, η δυστυχία και η μετατροπή των ανθρώπινων ζωών σε αριθμούς, τότε ναι, ανήκουμε στο άλλο άκρο. Κι ελάτε να μας συλλάβετε.

Ας τους νικήσουμε. ■

Συνειρμικά...

ξτω.

Απόσπασμα από την απολογία του Σάββα Μιχαήλ (4/9/2013), Πηγή: ΕΕΚ - www.eek.gr:

«[...] υπάρχει μια απίθανη αντιστροφή της πραγματικότητας στην χώρα που δύο οι σεμνύνονται ότι γεννήθηκε η δημοκρατία. Οι πραγματικοί καπήγοροι μετατρέπονται σε καπηγούρουμενος και οι πραγματικοί καπηγορούμενοι που θα έπρεπε να καθίσουν εκεί που κάθομαι εγώ, με τον σεβαστό κ. πρύτανη, παριστάνουν τον μηνυτή και τον κατήγορο και σεμνύνονται για την πίστη τους όχι στις δημοκρατικές διφένες αυτής της χώρας αλλά αντίθετα στο Ζοράι το οποίο επέβαλε την τυραννία του για χρόνια στην ιδία την Γερμανία, στην Ευρώπη και στην χώρα μας εξοντώνοντας ολόκληρους πληθυσμούς.

Οι πραγματικοί καπηγορούμενοι, οι πραγματικοί ένοχοι για την διατάραξη της κοινωνικής ειρήνης του απλού λαού, δεν είναι ο κύριος πρύτανης ή το Εργατικό Επαναστατικό Κόμμα, που έχω την τιμή επί πολλές δεκαετίες να είμαι μέλος του. Είναι εκείνοι που ασκούν βία και που διαταράσσουν ολόκληρες περιοχές, ενώ δεν έχουν κανένα νόμιμο δικαίωμα, παριστάνοντας την αστυνομία χωρίς να είναι επισήμως αστυνομία.»

Ο μαρξιστής διανοούμενος Σάββας Μιχαήλ (φωτόγρ.) και ο πρώην πρύτανης του Εθνικού Μετσόβιου Πολυτεχνείου, **Κώστας Μουτζούρης** οδηγήθηκαν στο δικαστήριο μετά από μήνυση της Χρυσής Αυγής (4/9/2013). Κρίθηκαν αθώοι, αφού σύμφωνα με το δικαστήριο δεν προέκυψε η τέλεση αδικημάτων και αξιόποινων πράξεων.

Οι κατηγορίες σε βάρος τους αφορούσαν κάλεσμα του Εργατικού Επαναστατικού Κόμματος, τον Μάιο του 2009, κατά του φασισμού με σύνθημα: «ο λαός δεν ξεχνά, τους φασίστες τους κρεμά», το οποίο είχε αναδημοσιεύσει στον διαδικτυακό χώρο «Indymedia».

Ο Σάββας Μιχαήλ στην απολογία του τόνισε ότι δεν πρόκειται για απολογία αλλά για μια πολιτική τοποθέτηση, αφού διώκεται επειδή είναι Εβραίος και Αριστερός.

Ο κ. Μουτζούρης (ο οποίος έχει διοριστεί από την κυβέρνηση στη θέση του προέδρου της Ρυθμιστικής Αρχής Λιμένων και υπήρξε υπουργός με τη Νέα Δημοκρατία στις εκλογές του 2012) επισήμανε ότι και ο ίδιος είχε δεχθεί απειλές από το Indymedia αλλά τόνισε ότι πιστεύει στην ελευθερία της έκφρασης και χαίρεται που το Indymedia υπάρχει και που «εξέπεμπε από το ίδρυμά μας ως χώρος αντιπληροφόρησης». ■

ΟΤΑΝ Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ ΓΡΑΦΕΙ (ΤΗ ΔΙΚΗ ΤΟΥ) ΙΣΤΟΡΙΑ

Αγγελοδιονύσης Δεμπόνος: Μνήμη και Λήθη

Γρηγόρης Αν. Σταμούλης.

Όταν έγραψα το κείμενο που ακολουθεί ήμουν εικοσιτεσσάρων ετών. Σήμερα, τριάντα. Στα χρόνια που μεσολάβησαν άλλαξαν πολλά. Η προσαρμογή έγινε βίαια. Βεβαιότητες ανατράπηκαν, αξιοπρέπεις συνεθλίβησαν, ψυχές πολτοποιήθηκαν. Τόντος είναι ο λόγος που αναδημοσιεύουμε το ίδιο κείμενο. Ανάλλαχτο. Σε μία περίοδο κατακλυσμάτων ανακατατάξεων, η διαφύλαξη της ιστορικής μνήμης, είναι το προαπαιτούμενο οχύρωμα για τη διάσωση της ατομικής μας ταυτότητας. Η διάσωση της ατομικής μας ταυτότητας, σημαίνει τη διάσωση της ατομικής και συλλογικής μας ελευθερίας. Σε μία εποχή όπου όλα αίρονται, η μνήμη αγγέλλεται την ελευθερία. Οι άνθρωποι μόνο ελεύθεροι από οποιουδήποτε είδους δουλεία μπορούν να υπάρχουν. Η ταυτότητα συνεπάγεται την ετερότητα και αντιστρόφως. Το μέρος συνεπάγεται το όλον και αντιστρόφως. Το εγώ συνεπάγεται το μείς και αντιστρόφως. Μνήμη και λήθη. Υπαρξη και ανυπαρξία. Ελευθερία και δουλεία.

Το έργο του κ. Δεμπόνου αποτελεί σπουδή στην ελευθερία και στην ελεύθερη σκέψη.

Σήμερα το έχουμε περισσότερο ανάγκη από ποτέ άλλοτε.

Τιμής ένεκεν λοιπόν.

Ως κοινωνία στερούμαστε προτύπων. Εν ολίγοις, προσώπων τα οποία θα χαράσσουν τον άπειρο χρόνο και θα σηματοδοτούν ως τηλαγείς φάροι την πορεία. Με βεβαιότητα σας λέω ότι τέτοιες προσωπικότητες είναι υπαρκτές. Πιθανώς λόγω σεμνότητας ή δυστυχώς εξ' αιτίας της γενικευμένης απαξίωσης που επικρατεί στα μέσα μαζικής ενημέρωσης, τέτοιες προσωπικότητες συνήθως κουρνιάζουν στο ημίφως της δημοσιότητας, η οποία, μεταξύ μας, ελάχιστα τους αφορά. Τέτοιοι άνθρωποι, είνισται να προτιμούν τα «αμόλευτα βουνά» και τις απάτητες κορφές, μακριά από την υστεροβουλία των «πεδινών», ταγμένοι να φυλάττουν τις δικές τους Θερμοπύλες. Από τέτοια μαγιά πλασμένος κι ο Αγγελοδιονύσης Δεμπόνος.

Γόνος πολύτεκνης, αστικής οικογένειας, από τα νεανικά του χρόνια επέδειξε ζήλο στο σχολείο, εμφανίζοντας ιδιαίτερη έφεση στα μαθηματικά. Η Κλωθώ όμως διαφορετικά κάμιωσε το νήμα. Έτσι ο νεαρός Αγγελοδιονύσης «παγιδεύτηκε» στην οικογενειακή επιχείρηση, θάβοντας τα φανερώματα της ψυχής του, που τόσο αλλιώτικα του έγνεφαν, ενώ το μαγαζί, αυλάκωσε δια βίου με «στίγματα ανεξάλειφτα» τους εφιάλτες του. Μολαταύτα

και στον επιχειρηματικό στίβο τα κατάφερε περίφημα, εξασφαλίζοντας τα αναγκαία προς το ζην και διαγράφοντας μακρά πορεία στην Κεφαλονίτικη αγορά.

Μία χούφτα λάσπη κι ονείρατα ο άνθρωπος. Κι αν λησμονήσει τα ονείρατα, τότε μονάχα λάσπη απομένει. Μα στο νου του Αγγελοδιονύση, το όνειρο, στραφτάλιζε ακατάπαυτα με λάμψη απολυτωτικιά. Και κειος το ακλούθησε, έστω κι από λοξεμένες ατραπούς. Ένας σωρός ξερόξυλα ήταν η ψυχή του. Μια σπίθα αρκούσε για να γενεί ολοκαύτωμα και να θεριέψει η μέσα του φλόγα. Και η σπίθα δόθηκε... Δύο καλοί του φίλοι, ο γιατρός και ιστορικός κ. Γεράσιμος Πεντόγαλος και ο ιστορικός κ. Γιώργος Μοσχόπουλος, τον έφεραν σε επαφή με τα Κεφαληνιακά Αρχεία.

Το momentum καθοριστικό γιατί μετά τους σεισμούς του 1953 τα αρχεία στοιβάχτηκαν όπως όπως σε σάκους και έπρεπε κάποιος να ασχοληθεί με την τακτοποίησή τους. Έτσι κάθε Δευτέρα, Τετάρτη και Σάββατο απόγευμα, που το μαγαζί ήταν κλειστό, ο Αγγελοδιονύσης καταπιάνονταν με την ταξινόμηση, ανάγνωση και μεταγραφή «παρθένου» υλικού. Σελίδα σελίδα, σταγόνα σταγόνα, γουλιά γουλιά ρουφούσε την ιστορία του τόπου μας. Τη Δευτέρα διαδέχονταν η Τετάρτη, την Τετάρτη το Σάββατο και το Σάββατο η Δευτέρα. Ο Τροχός διέγραφε την αέναη κυκλική του πορεία, έτσι όπως τα φύλλα αρματώνουν τα δέντρα και έπειτα ξαπλώνονται στο χώμα, σαπίζουν και θρέφουν πάλι από την αρχή τις ρίζες και ξαναγίνονται φύλλα. Και τα χρόνια διάβαιναν και ο Αγγελοδιονύσης, ακάματα, στέλιαζε την ιστορία της Κεφαλονιάς λιθαράκι λιθαράκι.

Αρχικά αντιμετωπίστηκε δύσπιστα και καχύποπτα. Η δαμόκλειος σπάθη της

επιστημονικής κοινότητας, απειλούσε διαρκώς με διασυρμό την εγκυρότητα των εργασιών του. Αυτό που τον φόβιζε ήταν μήπως δεν έκανε σωστά τη δουλειά του. Έτσι, δρώντας μεθοδικά και σχολαστικά, θέτοντας αυστηρά κριτήρια κατά τη σύνθεση του υλικού, πραγματοποιώντας λεπτομερή αναφορά των πηγών και ενίστε επισυνάπτοντας στο παράρτημα και τα πρωτογενή κείμενα, απέφευγε οποιοδήποτε σκόπελο, αποδεικνύοντας ότι εργάζεται με σοβαρότητα. Συνήθως επεδίωκε να γράψει κάτι πρωτόπιαστο και ανέγγιχτο, αναλύοντάς το διεξοδικά. «Μετά από σε, κανείς» του είχε πει σαν συμβούλη ο κ. Πεντογάλος, κατά την συγγραφή του πρώτου του βιβλίου, θέλοντας να επισημάνει, το βαθμό στον οποίο έπρεπε να εμβαθύνει και να εξαντλεί το θέμα του.

Με την πάροδο του χρόνου, κατόρθωσε να επιβληθεί στη συνείδηση της επιστημονικής κοινότητας ως ισότιμος και αξιόλογος συνομιλητής. Με αποτέλεσμα να κληθεί και λάβει μέρος σε πληθώρα συνεδρίων, ενώ δεκάδες από τις εργασίες του δημοσιεύθηκαν σε έγκριτα περιοδικά. Παράλληλα, αναδείχθηκε σε αυθεντιά στην ανάγνωση κακογραφίας, σε τέτοιο βαθμό, ώστε διακεκριμένοι επιστήμονες του χώρου, προσέτρεχαν σε αυτόν για δυσανάγνωστα και κακοσυλλαβισμένα κείμενα.

Ο ρόλος του ιστορικού στη διαμόρφωση κοινωνικής συνείδησης, κουλτούρας, αγωγής και γενικά του πολιτισμικού γίγνεσθαι ενός λαού είναι καταλυτικής σημασίας. Αυτό συμβαίνει γιατί ο ερευνητής, ξεκλειδώνοντας το χρονοντόλαπο και ανασύροντας από τη λήθη στιλβωμένα γεγονότα, χαρίζει στις επερχόμενες γενεές αναμνήσεις, η οποίες δεν είναι μέρος του εμπειρικού τους κόσμου αλλά παραταύτα λειτουργούν συμβολικά, εμπνέοντας τις κατοπινές δράσεις τους. Έτσι εξασφαλίζεται μία διαδικασία, κατά την οποία το παρελθόν δρα ως τροφοδότης του μέλλοντος, παρακάμπτοντας τα δεσμά της συγχρονικότητας ενώ παράλληλα, η μνήμη καθίσταται αφετηρία του πράττειν, διασφαλίζοντας τη συνέχεια ενός λαού. Αυτό είναι το κομβικό σημείο στο οποίο ο ιστορικός γεφυρώνει τις γενιές, πάνω από τα χαλάσματα και τους γκρεμούς του χρόνου. Είναι συνεπώς απαραίτητο να επι-

δεικνύει υπευθυνότητα και εντιμότητα σ' αυτό έργο. Ο κ. Δεμπόνος θεωρεί ότι ο ερευνητής οφείλει να παραθέτει τα γεγονότα όπως ακριβώς συνέβησαν, ενώ η προσωπική του, υποκειμενική κρίση, πρέπει να τοποθετείται σαφώς διαχωρισμένη από το υπόλοιπο κείμενο, ώστε να μην συγχέεται με τα πραγματικά ιστορικά δρώμενα.

Διαχρονικά, τα ερωτήματα που ανέκυψαν σχετικά με τη φύση της ιστορίας ποικίλουν. Ευθύγραμμη ή κυκλική η τροχιά της; Είναι δυνατόν να υπάρξει μία και μόνη αντικειμενική θεώρηση των γεγονότων; Η φιλόσοφος ενατένιση είναι προτέρημα, μειονέκτημα ή απλά κάτι περιττό για ένα ιστορικό; Και εν τέλει, επάγονται αξιόλογα διδάγματα από τη μελέτη του παρελθόντος και αν ναι, γιατί τότε η ανθρωπότητα υποτίπτει συνεχώς, στα ίδια βαρύτατα αποπήματα; Θυμόσοφα ο κ. Δεμπόνος υπενθυμίζει: «εί τῶν παρελυληθότων μνημονεύης, ἔμεινον περὶ τῶν μελλόντων βουλεύση» 1, συμπληρώνοντας ότι η μελέτη της ιστορίας διδάσκει αλλά δυστυχώς, είναι χαρακτηριστικό της ανθρώπινης φύσης να ξεχνά ή ακόμη, να επιδιώκει να παρακάμψει τα διδάγματά του παρελθόντος. Θα ήταν γόνιμο να παραθέσουμε σ' αυτό το σημείο την άποψη του Εγέλουν2: «Αυτό που διδάσκει η ιστορία, είναι πως ο ανθρώπος δε διδάσκεται τίποτε από αυτήν». Ως συνέπεια αυτού, συγχάρεται επιδεικνύομε αλαζονική συμπεριφορά, η οποία μας οδηγεί στην ύβριν και ακόλουθα στην έλευση της τίσεως, ώστε να αποκατασταθεί η φυσική τάξη των πραγμάτων.

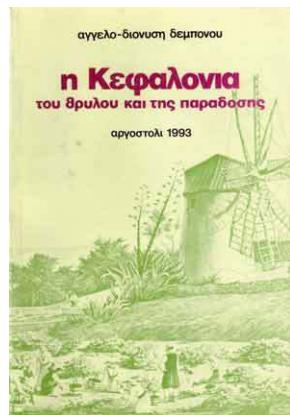
Συμβαίνει μερικές φορές ο ανθρώπινος νους να στέκεται αμήχανα, προσπαθώντας να κατανοήσει το φαινόμενο κόσμου, εξάγοντας συμπεράσματα ως αποστάγματα ζωής. Η αφετηρία τέτοιου είδους στοχασμών και σκέψεων είναι η απορία και ο θαυμασμός, που τροφοδοτούνται διαρκώς από την αθροιζόμενη εμπειρία. Τα διδάγματα, μοιάζουν να εί-

ναι προσωπική υπόθεση του καθενός μας, αλλά ουσιαστικά είναι ψηφίδες του συλλογικού ασυνείδητου, οι οποίες αρμολογούνται γόνιμα στο διάβα του χρόνου. Αρχικά εμφανίζονται υπό το πέπλο της λαϊκής σοφίας, του μύθου και του παραμυθιού, ενώ καθώς οι κοινωνικές δομές ωριμάζουν, τέτοιες σκέψεις ορθώνουν ανάστημα περνώντας το κατώφλι της φιλοσοφίας και της τέχνης. Ένα από τα διδάγματα ζωής, που μας εξομολογείται ο κ. Δεμπόνος, είναι ότι έμαθε να μην εμπιστεύεται τους πολιτικούς και τους θθοποιούς. Τους μεν πρώτους γιατί συνηθίζουν να «παίζουν θέατρο», ακόμη και όταν συνομιλούν για θέματα πέραν της πολιτικής, ενώ τους δεύτερους, γιατί έχουν την αίσθηση ότι βρίσκονται διαρκώς «επί σκηνής».

Πέρα από τις διδαχές της ζωής, υπάρχουν και άλλες έννοιες, οι οποίες οδηγούν κάθε άνθρωπο συνειδητά, ασυνείδητα ή υποσυνείδητα, σε μεταφυσικούς προβληματισμούς. Για τον Ελύτη είναι «Η Πρώτη Αλήθεια», για τον Καζαντζάκη «Η Μόνη Βεβαιότης», για εμάς τους κοινούς θνητούς καλείται θάνατος. Το άγιο δισκοπότηρο δεν βρέθηκε, τα ελιξίρια των αλχημιστών κρίνονται αναποτελεσματικά κι όσο για την εξίσωση του Θεού, αυτή μελετάται ακόμη. Κι αν κάποτε, από κάποια έρευνα, προκύψει κάτι που «να κάνει δουλειά», τότε οπωσδήποτε η δικαιοχρησία θα αποδοθεί σε κάποια πολυεθνική που θα έχει χρηματοδοτήσει το ερευνητικό πρόγραμμα. Ακολούθως, «το αόρατο χέρι», εξ ονόματος του Adam Smith, θα τιμολογήσει στην ελεύθερη αγορά το προϊόν, στο σημείο τομής των καμπύλων της προσφοράς και της ζήτησης. Μία τέτοια εξέλιξη, θα ήταν αναμφισβήτητα, ένα πολύ ενδιαφέρον πείραμα, ώστε να μάθουμε τελικά, πόσο κοστίζει η αιωνιότητα. Ο κ. Δεμπόνος, σημειώνει, ότι ειλικρινέστατα, δεν τον απασχολεί καθόλου το τέλος. Το μόνο που επιθυμεί είναι να κρατηθεί το μυαλό του ώστε μην ταλαιπωρήσει κανέναν.

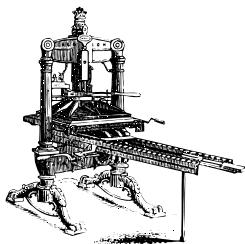
Και γιατί άλλωστε να τον απασχολήσει το τέλος; Η πορεία του είναι αληθινά μεστή. Παραδομένος σύσπλαχνα σε κείο που ερωτεύθηκε, αναδείχθηκε σε αυθεντία της Κεφαλληνιακής ιστορίας και λαογραφίας. Είναι συνεπώς βέβαιο, ότι οι κατοπινοί ερευνητές θα σταθούν επάνω στα σκαλιά που ο ίδιος έχτισε, επικαλούμενοι συνεχώς το έργο του, ώστε να τεκμηριώσουν τις εργασίες τους. Είναι πολυγραφότατος, έχοντας συγγράψει δεκαοκτώ βιβλία, μερικά εκ των οποίων είναι: Χρονικό του σεισμού 1953

(1976), Η γένεση και τα πάθη μίας πολιτείας (1981), Ρόκκος Χοϊδάς: ο επίγονος των Ριζοσπαστών (1984), Ξένες παροικίες στην Κεφαλονιά (1996), Η Κεφαλονιά του θρύλου και της παράδοσης (1993), Η Κεφαλονιά στον Αστερισμό της Παρθένου (1997). Παράλληλα, δημοσίευσε πλήθος εργασιών σε περιοδικά όπως «Παρνασσός», «Κεφαλληνιακά Χρονικά», «Κεφαλονίτικη Πρόδοος», «Κεφαλονίτικες Όρες», «Κυμοθόη», «Δελτίο Εραλδικής και Γενεαλογικής Εταιρείας», «Χρονικά». Πρέπει να σημειωθεί ότι έχει συμμετάσχει σε αναρίθμητες εκδηλώσεις και συνέδρια, όπως το συνέδριο που διεξήχθη στο δήμο μας, με τίτλο «Μαρίνος Αντύπας 1872-1907» και στην εκδήλωση με θέμα: «Πύλαρος: Στα μέσα του 19ου αιώνα, σχέσεις με στεριά και θάλασσα».

Στο πλαίσιο των πάντα, ο στυλοβάτης της ζωής του, η σύζυγος του κ. Ιωάννα, με την οποία απέκτησε δύο παιδιά τον Ανδρέα (Δρ. Ναυπηγός) και τον Σωτήρη (Ιατρό παθολογοανατόμο με αξιοπρόσεκτη διαδρομή και στα καλλιτεχνικά δρώμενα). Ο κ. Δεμπόνος απέδειξε έμπρακτα, ότι η ανθρώπινη ψυχή δεν γνωρίζει σύνορα και καλούπια. Έτσι, με την τόλμη που «χουμε συνήθως στα όνειρα, όντως αυτοδιδακτος, αφιέρωσε αμέτρητες ώρες μελέτης και ακάματης προσπάθειας, πραγματοποιώντας ένα ευρύτατο περίπλου στις μηνύμες του νησιού μας, ξεπλένοντας στο φως αναρίθμητα έγγραφα και θυμίσματα. Αυτόδηλα, η ιστορία, η λαογραφία και η αγωγή του τόπου μας, θα ήταν λειψές δίχως τη συμβολή του. Τέτοιες προσωπικότητες, είναι πρέπον να αναδεικνύονται και να τιμώνται με κάθε τρόπο, ώστε να γίνουν οι πυξίδες μας στα σταυροδρόμια των καιρών και οι ανεμοδείκτες στο ονειροδρόμιο καθενός ξεχωριστά. Κύριε Αγγελοδιοινόση Δεμπόνο, δεν γράψατε απλά την ιστορία του τόπου μας αλλά τολμώ να πω, ότι γραφτήκατε σ' αυτή. Τα σέβη μας. ■

Βιβλία - Προτάσεις - Παρουσιάσεις

Πηγή Εικόνας: briarpress.org

Η αγάπη του έστω για τα βιβλία είναι δεδομένη. Το ίδιο και για την Ιστορία αυτού του μικρού αλλά και μεγάλου τόπου.

Με αφορμή την Εθνική μας επέτειο, αυτής της 28ης Οκτωβρίου, επιλέξαμε βιβλία με έντονη την ιστορική ανάμνηση και

την ιστορική κρίση. Ιδιαίτερα στις ημέρες μας, που η ιστορική καταγραφή κλονίζεται από ληστρικούς και σκόπιμους μιθριδατισμούς, η άλλη ανάγνωση σελίδων που ο χρόνος δεν κιτρίνισε, δίνει μια καλή δυνατότητα επαναφοράς της πραγματικής ατομικής και συλλογικής μνήμης.

Πέραν των βιβλίων που η στήλη αυτή κάθε φορά ευπρόσδεκτα καλωσορίζει και παρουσιάζει, το δεύτερο αυτό τεύχος του έστω, αφιερώνεται σε έναν αιρετικό της ιστορικής και όχι μόνο σκέψης, τον Βασίλη Ραφαηλίδη.

Το βιβλίο του «Ιστορία (κωμικοτραγική) του Νεοελληνικού Κράτους» κλείνοντας τα 20 του γενέθλια, ανοίγει και πάλι διάπλατα την πόρτα του εθνικού, πολιτικού και κοινωνικού προβληματισμού. Το έστω στα γενέθλια αυτά, «κερνά» Ιστορία. ■

ΒΙΒΛΙΟ - ΠΡΟΤΑΣΗ - ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΣΤΑΜΑΤΕΛΑΤΟΥ

Το κουτί του θησαυρού

Συγγραφέας: Ελπίδα Οικονομοπούλου, Εκδότης: Εκδοτικός Οίκος Α. Α. Λιβάνη

Ελπίδα Οικονομοπούλου,
«Το κουτί του θησαυρού»,
Αθήνα: Εκδοτικός Οίκος
Α. Α. Λιβάνη, 2013. -
557σ. · 21x14εκ.

Η δίνη της Ιστορίας την άρπαξε και τη στροβίλισε σ' όλα τα κοσμογονικά γεγονότα από το '22 στη Μικρασία μέχρι

τα τέλη του '50 στην Ελλάδα. Κατάφερε να σωθεί από το ολοκαύτωμα της Σμύρνης, χάνοντας τη μάνα της αλλά και τη μνήμη της. Έζησε καταφρογεμένη στη φτωχή και αφιλόξενη Ελλάδα, ερωτεύτηκε με όλη της την καρδιά και πόνεσε ως τα βάθη της ψυχής της. Δούλεψε ασταμάτητα, αντιστάθηκε και πολέμησε το κακό, χωρίς να υπολογίσει το προσωπικό της συμφέρον. Κάποτε ησυχασε, όσο μπορεί κανείς να ησυχάσει μέσα σε αλλεπάλληλες κρίσεις και συνεχή ανέχεια. Κι έπειτα

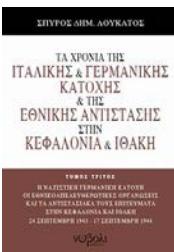
πάλι ο πόλεμος του '40. Αγωνίστηκε με το δικό της τρόπο ενάντια στον εχθρό, καταδιώχθηκε κι αργότερα κόντεψε να χάσει τη ζωή της, όταν πια πολεμούσε ο ένας αδελφός τον άλλο. Κι ενώ φαίνεται ότι όλα γι' αυτήν έχουν χαθεί, ένα χέρι την πιάνει δυνατά, με αγάπη, και την ανεβάζει στο φως... ■

Το βιβλίο θα το βρείτε στο: **Βιβλιοπωλείο Σταματελάτου**, Λιθόστρωτο 1, Αργοστόλι, τηλ. 2671 022918. ■

ΒΙΒΛΙΟ - ΠΡΟΤΑΣΗ - ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΚΥΒΟΣ

Κατοχή & Εθνική Αντίσταση: Κεφαλονιά - Ιθάκη

Συγγραφέας: Σπύρος Δημ. Λουκάτος, Εκδότης: Νόβολι

Σπύρος Δ. Λουκάτος, *Ta χρόνια της ιταλικής και γερμανικής κατοχής και της Εθνικής Αντίστασης στην Κεφαλονιά και Ιθάκη: Η ναζιστική γερμανική κατοχή, οι εθνικοαπελευθερωτικές οργανώσεις και τα αντιστασιακά τους επιτεύγματα στην Κεφαλονιά και Ιθάκη, 24 Σεπτέμβρη 1943 – 17 Σεπτέμβρη 1944*, Νόβολι, 2011. - 588σ. · 24x17εκ.

Ο τρίτος τόμος της σειράς «Τα χρό-

νια της Ιταλικής και Γερμανικής Κατοχής και της Εθνικής Αντίστασης στην Κεφαλονιά και Ιθάκη» ολοκληρώνει ένα έργο ζωής του δρα ιστορικού Σπύρου Λουκάτου, πρωταγωνιστή εκείνης της περιόδου στη νησιωτική του γενέτειρα. Και το τρίτομο αυτό έργο είναι πλήρως τεκμηριωμένο, καθώς κάθε τόμος διαθέτει στο τέλος του πλούσια αρχειακή και βιβλιογραφική τεκμηρίωση.

Στον πρώτο τόμο ο ιστορικός συγγραφέας πραγματεύοταν την περίοδο της Ιταλικής Κατοχής στην Κεφαλονιά και την Ιθάκη, δίνοντας όλα εκείνα τα στοιχεία που συνέθεταν την ιταλική φασιστική οργάνωση και λειτουργία της δη-

μόσιας ζωής στα δύο νησιά αλλά και τη δομή και λειτουργία των Εθνικοαπελευθερωτικών Οργανώσεων μαζί με τα επιτεύγματά τους κατά των Ιταλών κατακτητών.

Στο δεύτερο τόμο κατέγραφε τη μοναδική σε σκληρότητα, εύρος και συνέπειες, σύγκρουση των πρώην συμμάχων του Άξονα Ιταλών και Γερμανών στην Κεφαλονιά, αναδεικνύοντας ταυτόχρονα τη συμβολή των Εθνικοαπελευθερωτικών Οργανώσεων σε εκείνη την αιματηρή σύρραξη, ενώ στο Επίμετρο του τόμου γινόταν λόγος για την ιταλογερμανική σύρραξη στα υπόλοιπα Ιόνια νησιά και κυρίως στην Κέρκυρα.

Στον τρίτο τόμο, συνεχίζοντας ο ιστορικός Σπ. Λουκάτος την ιστορική αφήγηση, ανασυνθέτει την περίοδο της Γερμανικής Κατοχής στην Κεφαλονιά και την Ιθάκη. Παρά τη σύντομη διάρκειά της (Σεπτέμβρης 1943 - Σεπτέμβρης 1944) υπήρξε η «δραματικότερη και μαρτυρικότερη» περίοδος γενικά της Κατοχής αλλά και «μία από τις επικότερες και ηρωικότερες, όσο και τραγικότερες» περιόδους της ιστορίας των δύο

Ιόνιων νησιών, όπως εκτιμά ο συγγραφέας. Ο τελευταίος στον τόμο αυτό παρουσιάζει και εξηγεί την πολιτική και τακτική των Γερμανών κατακτητών, καταθέτει πλήρη στοιχεία για τη συμπεριφορά της Συμμαχικής λεγόμενης Αποστολής, δεν παραλείπει να παρουσιάσει τη δράση των ντόπιων συνεργατών των Γερμανών και τέλος εκθέτει και αναλύει την οργανωτική, διαφωτιστική και στρατιωτική αντιστασιακή δράση των ΕΑΜικών Ορ-

γανώσεων των νησιών και τις θυσίες του λαού τους. Το Επίμετρο, τέλος, του τόμου αναφέρεται στις μέρες της Απελευθέρωσης στα δύο νησιά.

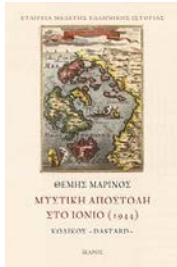
Το βιβλίο θα το βρείτε στο:

Βιβλιοπωλείο Κύβος, www.e-kivos.gr,
Λεωφόρος Βεργωτή 13, Αργοστόλι,
τηλ. 2671 026872. ■

ΒΙΒΛΙΟ - ΠΡΟΤΑΣΗ - ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΚΥΒΟΣ

Μυστική αποστολή στο Ιόνιο (1944)

Συγγραφέας: Θέμης Μαρίνος, Εκδότης: Ίκαρος, Εταιρεία Μελέτης Ελληνικής Ιστορίας

Θέμης Μαρίνος, *Μυστική αποστολή στο Ιόνιο (1944): Κωδικός "Dastard"*, Αθήνα: Ίκαρος, Εταιρεία Μελέτης Ελληνικής Ιστορίας, 2013. - 512σ. 24x16εκ.

Μια μυθιστορηματική στρατιωτική επιχείρηση κατά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Μια πολύτιμη προσωπική μαρτυρία, που καταγράφει, από τη δική της

οπτική, όσα συνέβησαν στα νησιά του Ιονίου κατά την κρίσιμη περίοδο λίγο πριν από την Απελευθέρωση και την έναρξη του Εμφυλίου πολέμου.

Τον Απρίλιο του 1944, μια ομάδα Ελλήνων αξιωματικών και υπαξιωματικών, με επικεφαλής τον τότε υπολοχαγό Θέμη Μαρίνο, αποστέλλεται από το Γενικό Συμμαχικό Στρατηγείο Μέσης Ανατολής στο Ιόνιο. Στόχος της Αποστολής: η οργάνωση δικτύου πληροφοριών και δολιοφθορών στα γερμανοκρατούμενα νησιά Ζάκυνθο, Κεφαλονιά, Ιθάκη, Λευκάδα και στη γύρω θαλάσσια περιοχή, και η προλείανση του εδάφους για ενδεχόμενη συμμαχική απόβαση.

Καταγράφεται όχι μόνο το αμιγώς

στρατιωτικό, επιχειρησιακό έργο της Αποστολής, αλλά και οι πολιτικής και διπλωματικής φύσεως ενέργειές της τα ταραχώδη εκείνα χρόνια. Όμως αυτό που κυρίως εξαίρεται και συμπληρώνει την επίσημη Ιστορία είναι η ριψοκίνδυνη, συγκινητική, πατριωτική συμμετοχή των απλών ανθρώπων στην Αντίσταση, που μαζί με τα μέλη της Αποστολής έγραψαν τη δική τους Ιστορία, συμμετέχοντας στην εθνική υπόθεση με ανιδιοτέλεια κι αυταπάρνηση.

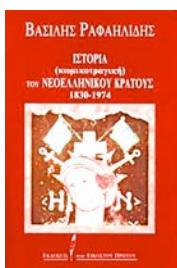
Το βιβλίο θα το βρείτε στο:

Βιβλιοπωλείο Κύβος, www.e-kivos.gr,
Λεωφόρος Βεργωτή 13, Αργοστόλι, τηλ.
2671 026872. ■

Η (ΚΩΜΙΚΟΤΡΑΓΙΚΗ) ΒΙΒΛΙΟ-ΠΡΟΤΑΣΗ ΤΟΥ ΕΣΤΩ

Ιστορία του Νεοελληνικού Κράτους 1830-1974

Συγγραφέας: Βασίλης Ραφαηλίδης, Εκδότης: Εκδόσεις του Εικοστού Πρώτου

Βασίλης Ραφαηλίδης, *Ιστορία (κωμικοτραγική) του νεοελληνικού κράτους 1830-1974*. 3η έκδ. - Αθήνα: Εκδόσεις του Εικοστού Πρώτου, 2010. - 505σ. · 21x14εκ. 1η έκδοση: 1993.

Οι λαοί δεν έχουν μόνο ήρωες, έχουν και καθάρματα. Στην ιστορία ενός τόπου ανήκουν και τα καθάρματα, που κι

αυτά γράφουν ιστορία. Εν πάσῃ περιπτώσει, η ιστορία ενός τόπου δεν είναι μόνο μια σειρά από θετικά γεγονότα. Άλλωστε, σε μια διαλεκτική αντίληψη των πραγμάτων, αν δεν υπήρχε άρνηση δεν θα υπήρχε ούτε κατάφαση.

Τούτη η συνοπτική ιστορία της Ελλάδας από το 1830 μέχρι το 1974, που γράφηκε για να είναι κατ' αρχήν ένα ευχάριστο ανάγνωσμα, επιμένει περισσότερο στα αρνητικά παρά στα θετικά γεγονότα της ιστορίας μας. Δίνει δηλαδή μεγαλύτερη σημασία στους προδότες, τους δοσίλογους όλων των περιόδων και τους πατριδικά πήλους που δεν έλειψαν ποτέ, παρά σ' αυτούς που νοιάστηκαν ειλι-

κρινά για τούτον τον δύσμοιρο τόπο, που συνεχίζει να υποφέρει από έλλειψη ιστορικής ειλικρίνειας.

Οι ρήτορες των δύο εθνικών επετείων, που είναι δύο ίσως γιατί μία δεν φτάνει για να καταλάβουμε πως είμαστε Έλληνες, δεν θα βρουν τίποτα χρήσιμο γι' αυτούς σε τούτο το βιβλίο. Οι δάσκαλοι όμως θα μπορούσαν κάλλιστα να το χρησιμοποιήσουν σαν βοήθημα αλλά και σαν συμπλήρωμα στις επισήμως λογοκριμένες σχολικές ιστορίες, που στοχεύουν μάλλον στην αποβλάκωση παρά στην εγρήγορση των Ελληνοπαίδων, που όντας βουτηγμένα από τρυφερής ηλικίας στο θεσμοθετημένο ιστορικό ψέμα θα

ήταν παράλογο να περιμένει κανείς να γίνουν κάποτε υπεύθυνοι και έντιμοι πολίτες ενός κράτους γεμάτου απατεώνες.

Αυτό το βιβλίο αγαπάει την Ελλάδα. Και γι' αυτό δεν την κολακεύει. Λέει τα

σύκα σύκα και τους προδότες προδότες και όχι εθνικούς ήρωες. Θα μπορούσε να έχει τίτλο "Αρνητική Ιστορία της Νέας Ελλάδας", αν η άρνηση δεν ήταν αναγκαία για την κατάφαση. Συνεπώς, αυτό

το βιβλίο στοχεύει την κατάφαση μέσα από την άρνηση, κατά την προτροπή του Τεόντορ Αντόρο.

Η ψυχολογία του φασίστα

Απόσπασμα από το βιβλίο του Βασίλη Ραφαηλίδη «Ιστορία (κωμικοτραγική) του νεοελληνικού κράτους 1830-1974»

Ας μάθουμε επιτέλους να λέμε τα πράγματα με τ' όνομά τους και να μην παραποιούμε την ιστορία μας. Ο ελληνικός λαός, στην πλειοψηφία του, αγάπησε το Μεταξά. Όπως και οι Ιταλοί που αγάπησαν το Μουσολίνι, όπως και ο Γερμανοί που αγάπησαν το Χίτλερ, όπως και οι Ισπανοί που αγάπησαν το Φράνκο. Ο φασισμός είναι λαϊκισμός - και κάθε λαϊκισμός είναι φασισμός κατά βάσιν και κατ' ουσίαν.

Ο φασισμός δεν αγαπά το μεγάλο κεφάλαιο (εκτός από το πάρα πολύ μεγάλο που τον γεννάει) και λατρεύει το μικρομεσαίο. Ο φασισμός είναι κοινωνικό καθεστώς σπεσιαλ για μικροαστούς. Όχι για αστούς, ούτε για προλετάριους. Οι αστοί και οι προλετάριοι βρέθηκαν αντίπαλοι του εξ αρχής. Και δεδομένου ότι στη λεγόμενη αστική κοινωνία δεν κυριαρχούν οι αστοί αλλά οι μικροαστοί, δεν είναι δύσκολο να καταλάβει κανείς την απήχηση που είχαν στο λαό τα φασιστικά καθεστώτα.

Άλλωστε, οι στολές, οι παρελάσεις, οι λαμπαδηρομίες, τα κολοσσιαία θεάματα αρένας, τα συνθήματα, το προγονικό μεγαλείο απ' το οποίο ο χάλιας μικροαστός αντλεί δύναμη για να υποφέρει την ασημαντότητά του, όλα αυτά τα εκμεταλλεύτηκαν τέλεια όλοι οι φασίστες δικτάτορες. Και τα πλήθη ουρλιά-

ζουν «ζήτω! Είσαι ο μπαμπάς μας!» Ο χάλιας μικροαστός πάντα έχει ανάγκη από έναν σούπερ πατέρα του έθνους, που να τον προστατεύει απ' τους παμφάγους καπιταλιστές, αλλά και από τους κομμουνιστές που απειλούν το όνειρό του για ένα πέρασμα στην «ανώτερη τάξη».

Ο Ιωάννης Μεταξάς με τον Υπουργό Προπαγάνδας της Ναζιστικής Γερμανίας Γιόζεφ Γκέμπελς.

Κάθε μικροαστός ονειρεύεται τον αστό που ζεσταίνει μέσα του, που τον μεγαλώνει στο θερμοκήπιο της μεγάλης ελπίδας για ένα πέρασμα στην «ανώτερη τάξη». Κάθε ψυλικατζής ονειρεύεται ένα σούπερ μάρκετ. Και επειδή το όνειρο για μερικούς πραγματοποιείται, όλοι οι χάχες πιστεύουν πως θα βγει αληθινό και γι αυτούς. Δεν έχει σημασία που οι περισσότεροι πεθαίνουν φτωχοί. Σημασία έχει που ο καπιταλισμός τους επιτρέπει να ονειρεύονται το δικό τους πλούτο. Και ο φα-

σιμός, που είναι η ακραία μορφή καπιταλισμού, είναι μια εγγύηση για τη διατήρηση του ονείρου για ένα πέρασμα στην «ανώτερη τάξη».

Το Φολκοσβάγκεν (το Λαϊκό Όχημα) είναι δημιουργήμα του Χίτλερ. Άλλα υπάρχει ακόμα. Και ο αγκυλωτός σταυρός (η σβάστικα), αυτό το εκπληκτικής ψυχολογικής αποτελεσματικότητας λαϊκό σύμβολο, που δίνει φτερά στο σταυρό και τον κάνει να γυρίζει και να αλέθει, θα δώσει και στο χριστιανισμό τη δυναμική που του λείπει. Τώρα πια δεν είναι αμαρτία να σκοτώνει ο καλός χριστιανός. Και ο Μεταξάς, όπως και ο Μουσολίνι άλλωστε, ξέρουν καλά τι κάνουν όταν νιοθετούν σα σύμβολο το διπλό πέλεκυ. Που κόβει κεφάλια και από τα δεξιά και από τ' αριστερά.

Κάτω απ' αυτές τις ιδιάζουσες στο φασισμό συνθήκες ψυχολογίας της μάζας, και με το πρόσθετο πραγματικό κίνητρο της απειλής της περιουσίας απ' τον καταχτητή που, βέβαια, δεν καταχτά μια χώρα για να κάνει περίπατο υπό το σεληνόφων στις ακρογιαλίες αλλά για να επωφεληθεί υλικά, δεν είναι δύσκολο να καταλάβει κανείς γιατί οι Έλληνες έτρεξαν με τέτοια προθυμία στο μέτωπο και πολέμησαν τόσο καλά τους Ιταλούς.

Όχι όμως και τους Γερμανούς. Που είχαν ισχυρότερα σύμβολα, ισχυρότερα κίνητρα και κυρίως ισχυρότερη μικροαστική τάξη απ' αυτή των μεσογειακών λαών. Που ακόμα και τον πόλεμο τον αντιλαμβάνονται σαν λαϊκή γιορτή.

Τα Δεκεμβριανά

Απόσπασμα από το βιβλίο του Βασίλη Ραφαηλίδη «Ιστορία (κωμικοτραγική) του νεοελληνικού κράτους 1830-1974»

1. Ο Δεκέμβρης πλησιάζει

Την 28η Νοεμβρίου 1944, ο Παπανδρέου, με την έγκριση του Αγγλου πρε-

σβευτή Λίπερ, υποβάλλει στο υπουργικό συμβούλιο ένα νομοσχέδιο σύμφωνα με το οποίο όλες οι ένοπλες δυνάμεις των αντιστασιακών οργανώσεων, αριστερές και δεξιές, πρέπει να διαλυθούν πριν από την 10η Δεκεμβρίου, προκειμένου να δημιουργηθεί μια Εθνοφυλακή, που θα αποτελέσει το έμβρυο για τον μελλοντικό ελ-

ληνικό εθνικό στρατό.

Μέχρι εδώ, τίποτα το μεμπτό. Όμως, υπάρχει και συνέχεια. Το νομοσχέδιο λέει πως τόσο η 3η Ορεινή Ταξιαρχία (του Ρίμινι) όσο και ο Ιερός Λόχος, δηλαδή μια επίλεκτη μονάδα αποτελούμενη αποκλειστικά από βασιλόφρονες αξιωματικούς, που εδρεύει στην Κέρκυρα, θα ενταχθούν

αυτόματα, ως έτοιμος και υπάρχων ήδη στρατός, στην υπό ίδρυση Εθνοφυλακή, στην οποία θα ενταχθούν επίσης και ορισμένες μονάδες του ΕΔΕΣ του Ζέρβα. Το άθροισμα σε άνδρες όλων των παραπάνω μονάδων θα δώσει και τον αριθμό των ανδρών του ΕΛΑΣ που πρέπει να ενταχθούν στην ίδια Εθνοφυλακή. Τα πράγματα φαίνονται πολύ καθαρά και πολύ αθώα. Ο αριθμός των δεξιών και των αριστερών στρατιωτών της υπό ίδρυσην Εθνοφρουράς θα είναι ακριβώς ο ίδιος.

Ναι, αλλά ο ΕΛΑΣ είναι ήδη ένας έτοιμος και δοκιμασμένος στρατός. Όμως, ο οπλισμός του σε σχέση με τις άλλες, τις δεξιές μονάδες, είναι για τα πανηγύρια. Συνεπώς, την υπεροπλία θα την έχουν αυτομάτως οι δεξιοί. Άσε που τη στρατολογία που θα γίνει για να αυξηθεί ο αρχικός στρατός, θα την ελέγχει ο Παπανδρέου και οι Άγγλοι. Οπότε, σε λίγους μήνες οι ΕΛΑΣίτες που θα μπουν απ' την αρχή στην Εθνοφυλακή, θα έχουν εξαφανιστεί εντελώς μέσα στο πλήθος των επιστράτων, και ο στρατός θα γίνει αυτομάτως όργανο της Δεξιάς.

Γεώργιος Παπανδρέου και Σκόμπι (στη φωτογραφία δίπλα στον αρχιεπίσκοπο Δαμασκηνό).

Πονηρός ο Παπανδρέου, αλλά πονηροί και οι κομμουνιστές. Ο Σιάντος από μέρους του ΚΚΕ και ο Παρτσαλίδης από μέρους του ΕΑΜ επισκέπτονται τον Παπανδρέου την 30η Νοεμβρίου και τον λεν, διαλύουμε τον ΕΛΑΣ, αν διαλύσετε την 3η Ορεινή Ταξιαρχία (του Ρίμινι). Να φκιάζουμε έναν στρατό εξ αρχής με επιστράτευση. Τίποτα πιο τίμιο και πιο λογικό. Όμως, ο Παπανδρέου απορρίπτει αυτό το καταφάνερα λογικό σχέδιο. Με τίποτα δε θέλει να διαλύσει την ταξιαρχία των πραιτωριανών. Και σα να μην έφτανε αυτό, ο Σκόμπι αυτοβούλως και χωρίς να ρωτήσει κανέναν στην κυβέρνηση, κυκλοφορεί μια προκήρυξη στους αντάρτες του ΕΛΑΣ και τους διατάσσει να παραδώσουν τα όπλα πριν απ' τις 10 Δεκεμβρίου. Ποιος, λοιπόν, είναι αυτός ο αποικιοκράτης που φέρεται σαν κυβερνήτης

σε αφρικανική χώρα και εκδίδει διαταγές, που δεν τις γνωρίζει η ελληνική κυβέρνηση;

Οι ΕΑΜίτες γίνονται θηρία, και με το δίκιο τους. Όλα τα αριστερά μέλη της κυβέρνησης παραιτούνται αμέσως, διαμαρτυρόμενοι για την απροκάλυπτη επέμβαση του Σκόμπι. Αλλά την επομένη της κυκλοφορίας της προκήρυξης και της παραίτησης των αριστερών, ο Παπανδρέου καλύπτει εκ των υστέρων την ενέργεια του Σκόμπι. Ημερομηνία καλύψεως 2 Δεκεμβρίου 1944. Δηλαδή, δύο μέρες πριν απ' τη ματωμένη Κυριακή. Και να σου λέει ο Παπανδρέου πως με τις ενέργειές του πρόλαβε τα χειρότερα. Λες και υπάρχουν χειρότερα απ' αυτά που θα ακολουθήσουν.

2. Ένας μίνι εμφύλιος

Το σχέδιο του ΚΚΕ και του ΕΑΜ για διάλυση όλων των ενόπλων αντιστασιακών σχηματισμών και τη δημιουργία του στρατού με επιστράτευση, δείχνει πως ουδεμία πρόθεση είχαν οι αριστεροί να συγκρουστούν με τους δεξιούς, και ουδόλως αποσκοπούσαν σε μια αποκλειστικά αριστερή κυβέρνηση, όπως κατ' επανάληψην θα πουν αργότερα οι δεξιοί δημαρχοί. Το ΕΑΜ δεν είναι ΚΚΕ, είναι κάτι πολύ ευρύτερο και συμπεριλαμβάνει και σοσιαλδημοκράτες, σαν τον Σβάλο και τον Τσιριμώκο, που δε θέλουν καθεστώς κομμουνιστικό, θέλουν καθεστώς σοσιαλδημοκρατικό, δηλαδή αυτό ακριβώς που δε θέλουν οι Άγγλοι και το τσιράκι τους, ο Γ. Παπανδρέου. Βέβαια, οι κομμουνιστές πολύ θα ήθελαν ένα κομμουνιστικό καθεστώς αλλά ξέρουν πως κάτι τέτοιο είναι αδύνατο. Προς το παρόν, τα κομμουνιστικά σχέδια προβλέπουν ενεργό συμμετοχή σε κυβέρνηση συνασπισμού κι αν η συγκυρία αργότερα ευνοήσει τους κομμουνιστές έχει καλώς από κομμουνιστικής απόψεως, αν δεν τους ευνοήσει, τουλάχιστον δε θα χάσουν και τα λίγα που έχουν κερδίσει. Ας μην ξεχνάμε πως ο πόλεμος στην Ευρώπη συνεχίζεται, και όλα παίζονται ακόμα.

Λογικότατο, λοιπόν, το σχέδιο, παρά τις κραυγές των φωνακλάδων υπερεπαναστατών που ζητούν Λαϊκή Δημοκρατία εδώ και τώρα. Αλλά κάτι τέτοιο θα είχε σα συνέπεια μια σύγκρουση κατ' αρχήν του ΚΚΕ με το ΕΑΜ, πράγμα ολικά και φανερά παράλογο. Όμως, αυτό που φοβούνται οι Άγγλοι είναι το πραγματικά λαοπρόβλητο και δοκιμασμένο ΕΑΜ, που έκανε θαύματα στη διάρκεια

της κατοχής. Αν το Μέτωπο διατηρούνταν ως μέτωπο, η Δεξιά θα τα εύρισκε ζόρικα εξ αρχής. Συνεπώς, το ΕΑΜ και κυρίως ο στρατός του, ο ΕΛΑΣ, έπρεπε να διαλύθουν πάση θυσία. Γ' αυτό, άλλωστε, βρισκόταν ο Σκόμπι στην Αθήνα. Σωστά έγραψε η εφημερίδα του ΕΑΜ «Ελεύθερη Ελλάδα»: μια άνευ όρων διάλυση του ΕΛΑΣ θα εσήμαινε εγκατάλειψη του λαού στα χέρια των δημίων του. Οι ταγματασφαλίτες καραδοκούν, προστατευμένοι από τους Άγγλους. Και σ' αυτούς ακριβώς λογαριάζουν οι Άγγλοι περισσότερο απ' όσο στο δικό τους στρατό ή τον Ιερό Λόχο και την Ορεινή Ταξιαρχία του Ρίμινι. Οι ταγματασφαλίτες ξέρουν να δρουν ως κομάντος και ως σφαγείς, και συνεπώς είναι καταλληλότεροι για οδομαχίες απ' όσο στρατεύματα εκπαιδευμένα για κανονικές μάχες σε κανονικά πεδία. Βέβαια, τα αγγλικά τανκς θα παίζουν βασικό ρόλο στα Δεκεμβριανά, όπως θα δούμε, όμως θα λειτουργήσουν περισσότερο σαν κινούμενα οδοφράγματα, παρά σαν επιθετικά όπλα. Πίσω απ' αυτά τα κινούμενα οδοφράγματα θα κινούνται τρομαγμένοι ταγματασφαλίτες που ξέρουν πως δεν τους σώζει τίποτα αν νικήσουν οι ΕΑΜίτες, και γ' αυτό τα παίζουν όλα για όλα. Καλύτερο στρατό δεν θα μπορούσαν να βρουν οι Άγγλοι. Ο κάθε στρατηγός, συνεπώς και ο στρατηγός Σκόμπι, ξέρει πως δεν υπάρχει πιο καλός στρατιώτης απ' τον απελπισμένο στρατιώτη, που ξέρει πως μόνο η νίκη μπορεί να τον σώσει.

Τα παραπάνω σημαίνουν πως τα Δεκεμβριανά είναι ένας καθαρός εμφύλιος πόλεμος, που θα λειτουργήσει σαν πρελούντιο σ' αυτόν που θα ακολουθήσει, και όχι απλά μια στρατιωτική επέμβαση των Αγγλών. Οι Άγγλοι, όπως αργότερα οι Αμερικάνοι στον κυρίως εμφύλιο, καθοδηγούν, οργανώνουν και εξοπλίζουν τους ντόπιους συνεργάτες τους, κυρίως τους ταγματασφαλίτες. Δηλαδή, βάζουν άλλους να σφάζονται για λογαριασμό τους.

3. Η ματωμένη Κυριακή

Την 1η Δεκεμβρίου 1944 ο Σκόμπι, ερήμην της ελληνικής κυβερνήσεως, καλεί τον ΕΛΑΣ να παραδώσει τα όπλα. Και την άλλη μέρα, πάλι ερήμην των πάντων, γεμίζει την Αθήνα με προκηρύξεις που πέφτουν από αεροπλάνα, καθώς και με αφίσες που κολλούν στους τοίχους οι μπράβοι τουν. Δε ζητάει τίποτα αυτή τη φορά. Απλώς, σαν καλός πατέρας, θέλει

να κάνει γνωστό στα παιδιά του, τους Έλληνες, πως δεν πρέπει να ανησυχούν για τίποτα, πως θα προστατεύσει την νόμιμη κυβέρνηση και πως θα πατάξει κάθε απόπειρα πραξικοπήματος ή αντισυνταγματικής βίας.

Είναι φανερό για ποιον χτυπάει η καμπάνα. Και το ΕΑΜ επιχειρεί να δώσει μια πληρωμένη απάντηση στον προτέκτορα, καλώντας το λαό σε γενική απεργία για τη Δευτέρα, 4 του μήνα, και σε λαϊκή συγκέντρωση διαμαρτυρίας κατά των Αγγλών την Κυριακή, 3 Δεκεμβρίου 1944.

Είναι κάτι το εκπληκτικό αυτή η συγκέντρωση. Εκατομμύρια κόσμου κατακλύζουν, αυτή την ιλιόλουστη χειμωνιάτικη μέρα, όχι μόνο το Σύνταγμα, αλλά όλο το κέντρο της Αθήνας. Ξένοι και Έλληνες δημοσιογράφοι λες πως μεγαλύτερη συγκέντρωση δεν είδε ποτέ η Αθήνα στην ιστορία της. Το κύριο σύνθημα «όχι άλλη κατοχή» είναι τόσο πετυχημένο, που αυτό και μόνο είναι αρκετό για να ξεσηκώσει τα πλήθη κατά των νέων κατακτητών, που παριστάνουν τους προστάτες.

Δολοφονημένοι της διαδήλωσης του ΕΑΜ την 3η Δεκέμβρη 1944.

Και ξαφνικά, την ώρα που κατατίθενται στο μνημείο του Άγνωστου Στρατιώτη τα σχετικά στέφανα, ακούγονται οι πρώτες ριπές πολυνόδουν. Κάποιοι πυροβολούν στο ψαχνό από τη στέγη του κτιρίου της Διεύθυνσης Αστυνομίας εκεί δίπλα αλλά και από το κτίριο της Βουλής. Η πρώτη ριπή ξαπλώνει καναδύο, αλλά το πλήθος που παραληρεί δεν καταλαβαίνει ακόμα τίποτα. Με τη δεύτερη ριπή, που ξαπλώνει άλλους πεντέξι, όλα ξεκαθαρίζουν.

Ο πανικός που προκαλείται είναι χωρίς προηγούμενο. Όμως κανείς δεν κουνιέται από τη θέση του. Ένα τεράστιο πλήθος ανθρώπων τρέμει από φόβο και κοκαλώνει από έκπληξη. Αδύνατο να βάλει νους ανθρώπουν αυτό που συμβαίνει. Κάποιοι πυροβολούν στο ψαχνό ένα κολοσσαίο, ετερόκλητο πλήθος ανθρώπων που ζητούν να περάσει η εξουσία απ' τους Αγγλούς στους Έλληνες.

Κάθε ριπή ρίχνεται ξαφνικά και ακολουθεί σιγή. Μόλις ξεθαρρέψουν λιγάκι τα πλήθη και αρχίσουν να κουνιούνται, νέα ριπή τα καθηλώνει. Κάποιοι ξέρουν να πυροβολούν μεθοδικά, επιστημονικά, σαδιστικά πάνω στο άπολο πλήθος. Είναι αυτοί που απόχθησαν τη σχετική πείρα στις αποικίες τους. Τι κάνει νιάου νιάου στα κεραμίδια; Οι Άγγλοι κάνουν μπαμμπουμ στα κεραμίδια της ελληνικής Βουλής και της ελληνικής Αστυνομίας.

Ο Παπανδρέου θα πει μετά πως δεν έχει ιδέα για το ποιοι οργάνωσαν και εκτέλεσαν αυτό το μακελειό. Και αυτή τη φορά πρέπει να τον πιστεψουμε. Έτσι κι αλλιώς, ο Σκόμπι κάνει ότι θέλει και λογαριασμό δεν έχει να δώσει σε κανέναν ελληνοαφρικανό, πολύ περισσότερο σε δικούς του ανθρώπους, σαν τον Παπανδρέου.

Όταν τελείωσε το κακό, στην πλατεία Συντάγματος καταμετρώνται 28 πτώματα. Πάνω από 100 τραυματίες, οι περισσότεροι απ' τους οποίους σοβαρά, θα γεμίσουν τα νοσοκομεία της Αθήνας. Η πόλη που δεν πρόλαβε να βγάλει τα μαύρα, πενθεί ξανά. Αυτή τη φορά εξαιτίας των «ελευθερωτών» της. Και να σκεφτείς ότι ο πόλεμος στην Ευρώπη συνεχίζεται.

4. Η ματωμένη Δευτέρα

Η Δευτέρα, 4 Δεκεμβρίου 1944, είναι η μέρα που αρχίζει η γενική απεργία που είχε εξαγγείλει το ΕΑΜ. Όμως, είναι και η επόμενη μέρα της μεγάλης σφαγής και της κηδείας των 28 νεκρών της προηγούμενης. Είναι επίσης η μέρα μιας ακόμα σφαγής, με κάπου 100 νεκρούς και τραυματίες, κανείς δεν ξέρει πόσους ακριβώς. Αυτή τη μέρα, η σύγχυση είναι πλήρης γιατί η δολοφονία των αθώων δε γίνεται με τον αγγλικό τρόπο της προηγούμενης, μεθοδικά, μελετημένα και ψυχρά, αλλά εντελώς άτσαλα από Έλληνες χαριέδες της περιόδυνης Οργάνωσης X του Γρίβα. Τα πράγματα έγιναν ως εξής.

Ένα τεράστιο πλήθος ανθρώπων, ίσως πιο μεγάλο απ' αυτό της προηγούμενης, θάβει τους 28 νεκρούς της Κυ-

ριακής. Όλοι ξέρουν που αρχίζει η πομπή, αρχίζει ακριβώς πίσω απ' τα φέρετρα, αλλά κανείς δεν ξέρει που τελειώνει. Κάποιοι λεν πως όταν η νεκρική πομπή φτάσει στο Α' νεκροταφείο, η ουρά της βρίσκεται ακόμα στην Ομόνοια. Αυτό το πλήθος, μ' ένα στόμα, τραγουδάει φάλτσα απ' τον πόνο και το κλάμα το πένθιμο εμβατήριο του ΕΛΑΣ, το «επέσατε θύματα». Και κάθε τόσο τεράστιες ομάδες ανθρώπων γονατίζουν, σηκώνουν το κεφάλι ψηλά σα να προσεύχονται ή να ζητούν βοήθεια απ' τον ουρανό. Όλοι ξέρουν πως τα μεγάλα δεινά για την Ελλάδα μόλις τώρα αρχίζουν.

«Όταν ο λαός βρίσκεται μπροστά στον κίνδυνο της τυραννίας διαλέγει ή τις αλυσίδες ή τα όπλα» - ΕΑΜ.

Όλα παν καλά (τρόπος του λέγειν) μέσα στη θλίψη και τον πόνο, μέχρι την ταφή. Μετά την ταφή, τα πλήθη σκορπούν μέσα στους δρόμους, συνεχίζοντας να τραγουδούν το πένθιμο εμβατήριο, πράγμα που εξοργίζει τους χίτες που είναι ακροβολισμένοι δώθε κείθε σε σπίτια και κυρίως σε ξενοδοχεία του κέντρου της Αθήνας. Και αρχίζουν τότε ένα λιανοτουφεκίδι σα να κυνηγούν πάπιες. Σκοπεύοντας απ' τα παράθυρα των ξενοδοχείων και βαρούν στο σταυρό.

Οι Χίτες είναι μια ιδιόμορφη ομάδα καθαρμάτων. Δε συνεργάστηκαν με τους Γερμανούς, αλλά ούτε και τους έβλαψαν ποτέ. Σ' όλη τη διάρκεια της κατοχής, έργο τους έχουν τη δολοφονία κομμουνιστών. Γι' αυτό και οι Γερμανοί τους ανέχονται, και πολύ συχνά τους περιθύλλουν. Εύκολα καταλαβαίνει κανείς την αγάπη των Αγγλών για την Οργάνωση X. Οι χίτες έχουν πείρα και είναι καλοί σκοπευτές. Και ξέρουν να σφάζουν και με μαχαίρι, όταν δεν πρέπει να γίνει θόρυβος. Φασίστες κομάντος των πόλεων τέλειοι.

Ο Γρίβας, ο θυρλικός αρχηγός της ΕΟΚΑ στην Κύπρο αργότερα και ορκισμένος εχθρός των Αγγλών, είναι προς το παρόν το δεξιά χέρι τους στα Δεκεμβριανά. Το άντρο του είναι στο Θησείο,

κοντά στο λόφο του Φιλοππάπου. Από κεί στην παλικάρια του σήμερα, 4 Δεκεμβρίου 1944, για να ακροβολιστούν στο κέντρο της Αθήνας, ώστε να επιτηρούν, υποτίθεται, την τάξη και να προφυλάσσουν τους κατοίκους της πρωτεύουσας απ' τους ταραζίες κομμουνιστές. Κι όταν ένας απ' τους ακροβολιστές κρίνει πως διαταράχτηκε η τάξη απ' το πένθιμο εμβατήριο που τάραζε τ' αυτιά του, ρίχνει μια και ξαπλώνει έναν. Αυτό ήταν. Ακούν το μπαμ τα παλικάρια, κι αρχίζουν να βαρούν όλοι.

Κανείς δεν μπορεί να βεβαιώσει πως, κι αυτά τα επεισόδια, οργανώθηκαν απ' τους Άγγλους. Άλλα ο άτσαλος τρόπος που εκδηλώθηκαν, μαρτυράει πως ήταν έργο καθαρά ελληνικό. Άλλωστε, αυτή τη μέρα οι Άγγλοι δε φαίνονται πουθενά. Είναι διακριτικοί. Βλέπεις, σέβονται τους νεκρούς. Ακόμα και τα δικά τους θύματα!

5. Η αρχή του μίνι εμφυλίου

Το βράδυ της Δευτέρας 4 Δεκεμβρίου, μέρα της κηδείας των θυμάτων της 3ης Δεκεμβρίου και της εμφάνισης στο προσκήνιο των παλικαράδων του Γρίβα, ο Παπανδρέου υποβάλλει την παραίτησή του. Όλοι πιστεύουν προς στιγμήν πως τώρα θα βρεθεί μια λύση και ο εμφύλιος θα αποτραπεί. Άλλα όταν ο Παπανδρέου ανακαλεί την παραίτηση, ύστερα απ' την άρνηση του Σοφούλη να τον σκαντζάρει (κορόιδο είναι, η αλεπού;), όλοι ξέρουν πως το δύσκολο έργο που ανέλαβε αυτός ο ευφυέστατος πολιτικός θα το φέρει σε πέρας. Δηλαδή, θα αποκλείσει απ' τη διακυβέρνηση και τους κομμουνιστές και τους σοσιαλιστές και τους σοσιαλδημοκράτες, για να κυριαρχήσουν τελικά οι λεγόμενοι «μετριοπαθείς», γνωστοί και με το γεωμετρικό παρατσούκλι «κεντρώοι», που είναι οι λιγότερο κραυγαλέοι δεξιοί, δεξιοί πάντως, όπως ακριβώς και ο Γ. Παπανδρέου και ο Σοφ. Βενιζέλος και ο Θεμ. Σοφούλης και όλα τα καλά παιδιά του Κέντρου, που θα αναλάβουν και θα διεκπεραιώσουν επιτυχώς τον εμφύλιο που θα ακολουθήσει, μέχρι να αναδιοργανωθεί η παραδοσιακή Δεξιά, που έχει δυσφημιστεί πολύ με τη δικτατορία του Μεταξύ – κι αυτός είναι ο λόγος που προς το παρόν δεν την προτιμούν οι Άγγλοι.

Είναι αφέλεια πρώτου βαθμού να πιστεύει κανείς πως το Κέντρο είναι δυνατό να έχει κάποια έστω και μακρινή σχέση με κάποια έστω και δυσκαθόριστη Αριστερά. Το Κέντρο είναι μια μετριοπαθής Δεξιά, που συγκεντρώνει λαπάδες πάσης

φύσεως. Προσωπικά, εγώ ο αριστερός, πάντα προτιμούσα την παραδοσιακή Δεξιά απ' το Κέντρο, που μπερδεύει διαρκώς τα πάντα, έτσι που κουνιέται συνέχεια σαν εκκρεμές μια προς τα δεξιά, μια προς τα αριστερά για να ισορροπεί τελικά πάντα απ' τα δεξιά. Μη μου μιλάτε, λοιπόν, για κεντρώο Παπανδρέου γιατί μου ανάβουν όλα τα αριστερά λαμπάκια. Άλλωστε, καταλάβατε ήδη πόσο αριστερός ήταν αυτόν τον δύσκολο καιρό ο Παπανδρέου. Αριστερός όσο κι ο Τσώρτσιλ.

Λοιπόν, την 4η Δεκεμβρίου 1944, που είναι η επίσημη ημερομηνία της έναρξης του μίνι εμφυλίου πολέμου που είναι τα Δεκεμβριανά, μετά την ανάκληση της παραίτησης του Παπανδρέου προς μεγάλη ανακούφιση του πρεσβευτή Λίπερ, που είχε πάει η καρδιά του στην Κούλουρη με τα καμώματα του Έλληνα υφισταμένου του, που δεν ήταν, λέσει, διατεθειμένος να ανεχτεί τη σφαγή μεταξύ Ελλήνων, λες και πρώτη φορά θα σφάζονταν οι Έλληνες μεταξύ τους, ο Σκόμπι, ο γενικός ντερβέναγας της αγγλικής τότε αποκίας, που και τότε λεγόταν Ελλάδα (!), κηρύσσει τον στρατιωτικό νόμο. Και καλεί τον ΕΛΑΣ να εκκενώσει την Αθήνα σε μια μέρα.

Όμως, ο ΕΛΑΣ αντί να υπακούσει στο Σκόμπι, αρχίζει στα γρήγορα να καταλαμβάνει τα αστυνομικά τμήματα και να αφοπλίζει τους αστυνομικούς που, σημειωτέον, είναι κατοχικοί, χωρίς αυτό να σημαίνει πως είναι και συνεργάτες των Γερμανών κατ' ανάγκην. Η αστυνόμευση δεν σταματάει. Βέβαια, ο ΕΛΑΣ εκτελεί και κανέναν αστυνομικό με συνοπτικές διαδικασίες, όταν εκτός από αστυνομικός είναι και συνεργάτης των Γερμανών, κι αυτός είναι ο λόγος που οι μισοί τουλάχιστον αστυνομικοί ζητούν και πετυχαίνουν την προστασία των Άγγλων. Εκτός απ' τους ταγματασφαλίτες και τους χίτες, οι Άγγλοι έχουν τώρα συμμάχους και τους αστυνομικούς. Όλα τα καλά παιδιά είναι μαζί τους.

6. Τσώρτσιλ, ο νέος Κάνιγκ

Στις 7 Δεκεμβρίου 1944 διαρρέει και δημοσιεύεται στον αμερικανικό Τύπο, που σημειωτέον αυτόν τον καιρό είναι σχεδόν αναφανδόν υπέρ του ΕΑΜ, πράγμα που δεν πρέπει να προκαλεί εντύπωση γιατί οι Αμερικάνοι δεν έχουν αντικαταστήσει ακόμα τους Άγγλους στην Ελλάδα αλλά και γιατί δε βλέπουν καθόλου με καλό μάτι τη διανομή των Βαλκανίων ανάμεσα στους Άγγλους και τους Ρώσους, ένα γράμμα του Τσώρτσιλ απ'

ευθείας στον στρατηγό Σκόμπι και όχι στον πρεσβευτή του στην Αθήνα Λίπερ.

Αυτό το ιστορικό τεκμήριο, που μαρτυράει με τον πιο αδιάψευστο τρόπο τις προθέσεις των Άγγλων, έχει ημερομηνία 5 Δεκεμβρίου. Μ' άλλα λόγια γράφοτες και στάλθηκε την επομένη της έναρξης του μίνι εμφυλίου πολέμου που είναι τα Δεκεμβριανά, ενός εμφυλίου πολέμου που υποβαστάζεται και υποστηρίζεται από τους Άγγλους αλλά όχι και από τους Αμερικανούς. Ο Ρούσβελτ ζει ακόμα, και όσο ζει οι Αμερικανοί θα παίζουν τίμια το παιχνίδι τους.

Βρετανοί στρατιώτες στην Αθήνα, κατά τη διάρκεια των Δεκεμβριανών.

Διαβάστε μερικά αποσπάσματα αυτού του εκπληκτικού στον κυνισμό του γράμματος (παραθέτω από το βιβλίο του Αντρέα Κέδρου «Η ελληνική αντίσταση 1940-44»): «Έδωσα οδηγίες στον στρατηγό Ουίλσον (είναι ο προϊστάμενος του Σκόμπι) να σας αφήσει όλες σας τις δυνάμεις και να σας σταλούν όλες οι δυνατές ενισχύσεις. [...] Είστε υπεύθυνος για την διατήρηση της τάξης στην Αθήνα και οφείλετε να εξουδετερώσετε ή να καταστρέψετε όλες τις ομάδες ΕΑΜ-ΕΛΑΣ που θα πλησιάσουν στην πόλη. Λάβετε όλα τα μέτρα που θα κρίνετε ωφέλιμα για να εξασφαλίσετε τον έλεγχο των οδών και για να κυκλώσετε όλες τις ομάδες ταραζών. [...] Μη διστάσετε να πυροβολείτε κάθε ένοπλο που θα δοκιμάσει να αμφισβητήσει το βρετανικό κύρος στην Αθήνα ή το ελληνικό κύρος για λογαριασμό του οποίου ενεργούμε. Το καλύτερο, φυσικά, θα ήταν να συνυπογράψει τις διαταγές σας κάποια ελληνική κυβέρνηση, και ο Λίπερ ζητάει αυτή τη στιγμή από τον Παπανδρέου να παραμείνει στη θέση του για να σας βοηθήσει. Μη διστάσετε πάντως να ενεργείτε σα να βρισκόσαστε σε κατακτημένη πόλη, όπου θα είχε εξσπάσει μια τοπική εξέγερση. Σε ό,τι αφορά τις ομάδες του ΕΛΑΣ που

πλησιάζουν ερχόμενες απ' έξω, πρέπει να είσαστε σε θέση με τα τεθωρακισμένα σας να δώσετε σε μερικές απ' αυτές ένα μάθημα, που θα αποθαρρύνει τις άλλες να δοκιμάσουν να δράσουν. Μπορείτε να υπολογίζετε στην υποστήριξή μου για όλα τα λογικά και συνετά μέτρα που λάβετε σ' αυτή τη βάση. (Προσέξτε, λογικά και συνετά μεν τα μέτρα αλλά Σ' ΑΥΤΗ ΤΗ ΒΑΣΗ. Δηλαδή, στη βάση της σφαγής). Πρέπει να κρατήσουμε και να κυριαρχήσουμε στην Αθήνα. Θα ήταν για μας μεγάλο πράγμα να το κατορθώσουμε χωρίς αιματοχυσία, αν μπορεί να γίνει, αλλά και με αιματοχυσία αν είναι αναπόφευκτο».

Πώς είναι δυνατή μια ένοπλη επέμβαση χωρίς αιματοχυσία, αυτό μόνο ο Τσώρτσιλ το ξέρει. Ίσως και ο Παπανδρέου, που ενώ τάσσεται αναφανδόν κατά της αιματοχυσίας (αυτό δα έλειπε, να ταχθεί υπέρ), αποδέχεται και εγκρίνει την ένοπλη επέμβαση των Άγγλων, των «ελευθερωτών», των παραδοσιακών συμμάχων και φίλων της Ελλάδας. Αλλωστε, πρέπει να το παραδεχτούμε, χωρίς τον Τζωρτζ Κάνιγκ νεοελληνικό κράτος κατά πάσα πιθανότητα δεν θα υπήρχε. Ξέρει τι λέει και πού πατάει ο Τσώρτσιλ.

7. Νυν υπέρ πάντων ο Θάνατος

Αντιμετωπίζοντας τα πράγματα με την κοινή λογική, θα μπορούσε να πει κανείς πως ο Τσώρτσιλ έκανε δύο χοντρά λάθη επεμβαίνοντας ένοπλα στην Αθήνα. Πρώτον, υποτίμησε τη δύναμη του ΕΛΑΣ και την υποστήριξη του λαού προς το ΕΑΜ, και δεύτερον δεν πήρε υπ'

όψιν την διεθνή κοινή γνώμη, που σχεδόν χωρίς εξαίρεση, είναι εναντίον του, ύστερα απ' τη σφαγή της ματωμένης Κυριακής, 3 Δεκεμβρίου 1944.

Αλλά και το ΕΑΜ κάνει δύο εξ ίσου χοντρά λάθη. Πρώτον, είναι σίγουρο πως η αντίδραση της διεθνούς κοινής γνώμης θα κάνει τον Τσώρτσιλ ν' αλλάξει τακτική και να προσπαθήσει να βρει ειρηνική και συμβιβαστική λύση, και δεύτερον δεν χτυπάει τους Άγγλους δια του πανίσχυρου ΕΛΑΣ πουθενά άλλού εξω απ' την Αθήνα. Ας δούμε τη διαπλοκή των λαθών κατά ζεύγη εκατέρωθεν καθώς και το κομιφούζιο που θα δημιουργηθεί απ' την εν λόγω διαπλοκή.

Ο Τσώρτσιλ εύκολα μαντεύει πως ο ΕΛΑΣ δεν θα επέμβει πουθενά άλλού εκτός απ' την Αθήνα, γιατί κάτι τέτοιο θα εσήμαινε εμφύλιο πόλεμο και τόσο το ΚΚΕ όσο και το ΕΑΜ σε καμία περίπτωση δεν επιδιώκουν τον εμφύλιο πόλεμο. Συνεπώς, η στρατιωτική ισχύ του ΕΛΑΣ εξουδετερώνεται αυτόματα απ' την ειρηνική πολιτική του ΚΚΕ και του ΕΑΜ. Που δεν διακινδυνεύουν να παίξουν σκληρό παιχνίδι, όπως ο Τσώρτσιλ. Θα μπορούσαν όμως να το παίξουν αν είχαν τη σιωπηλή έστω υποστήριξη των Ρώσων. Όμως ο Στάλιν μένει υποδειγματικά ουδέτερος κατά τη διάρκεια της δεκεμβριανής σύγκρουσης. Και λέει πάρα πολλά το γεγονός πως ο Τσώρτσιλ δε χαρακτηρίζει κομμουνιστική την αντίσταση, αλλά... τροτσκιστική! Σε μια εποχή που οι τροτσκιστές εκτελούνταν απ' τους κομμουνιστές! Κλείνει πονηρά το μάτι στον Στάλιν, λέγοντάς του, άσε σε μένα τους εχθρούς σου. Και ο Στάλιν

αφήνει ανενόχλητο τον Τσώρτσιλ να κάνει όπως τον βολεύει στην Ελλάδα, διότι αυτό υπαγορεύει το σύστημα της πολιτικοστρατιωτικής αντιπαροχής. Πήρε την Ουγγαρία, τη Ρουμανία και τη Βουλγαρία, έδωσε την Ελλάδα. Παστρικοί λογαριασμοί – και τα σκυλιά (οι κομμουνιστές) δεμένα.

Όμως ούτε ο Τσώρτσιλ έχει την υποστήριξη των Αμερικανών. Μένουν κι αυτοί υποδειγματικά ουδέτεροι, όπως και οι Ρώσοι. Αυτή η διπλή ουδετερότητα βοηθάει τα μάλα τον ιδιοφυή Αγγλό πολιτικό, που δεν πρέπει να μας διαφένγει πως είναι ο υπ' αριθμόν ένα ηγέτης όλων των συμμάχων, σ' όλη τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου.

Όσο για τη διεθνή κοινή γνώμη, ο πεπειραμένος Τσώρτσιλ ξέρει αυτό που ποτέ δεν θα καταλάβει κανένας ανθρωπιστής. Ότι, δηλαδή, σ' έναν πόλεμο το δίκιο δε βρίσκεται απ' τη μεριά της ηθικής αλλά απ' τη μεριά της βίας. Ο πόλεμος είναι εξ ορισμού ανήθικος, κι όποιος ηθικολογεί πολεμώντας είτε είναι εντελώς βλαξ, είτε είναι ανθρωπιστής της δεκάρας, που ενώ εμπλέκεται σε πόλεμο, αρχίζει μετά να τσαμπουνάει για «δικαιο πόλεμο», για «ηθικό πόλεμο» και άλλα τέτοια δημαγωγικά και βλακώδη. Ο Τσώρτσιλ δεν καταλαβαίνει από τέτοια. Βαράει αδιαφορώντας επιδεικτικά για την ηθική γιατί ξέρει πως στον πόλεμο δεν υπάρχει ηθική, υπάρχει μόνο η με κάθε τρόπο επιδίωξη της νίκης και συνεπώς η επιθυμία της συντριβής του αντιπάλου. Ο πόλεμος είναι μια ζωώδης κατάσταση, κι αυτό ο Τσώρτσιλ το ήξερε καλύτερα παντός άλλου. ■

Τα ενυπόγραφα κείμενα/άρθρα που δημοσιεύονται εκφράζουν τις προσωπικές απόψεις των συγγραφέων, ακόμη κι αν είναι μέλη της συντακτικής ομάδας και δεν απηχούν απαραίτητα τις απόψεις του έστω.

Κανένα μέρος του παρεχομένου στους αναγνώστες περιεχομένου του εντύπου δεν αποτελεί και δεν μπορεί να θεωρηθεί σε καμία περίπτωση, ενθέως ή εμμέσως, παρότρυνση, οδηγία, συμβουλή ή προτροπή για οποιαδήποτε πράξη ή παράλειψη, αντιθέτως

εναπόκειται στη διακριτική ευχέρεια των αναγνωστών κατόπιν προσωπικής αξιολόγησης να ενεργήσουν με βάση τη δική τους βούληση, αποκλειομένης οιασδήποτε ενθύνης μας.

Ο στίχος της προμετωπίδας του έστω «Μικρές περιπλανήσεις μ' εκείνους που δεν ήρθαν...» προέρχεται από το τραγούδι Μικρές Περιπλανήσεις (1992), Στίχοι: Στέργος Παπαποστόλου, Μουσική: Νίκος Αρμπιλιάς.

Ευχαριστούμε θερμά την Μαρία Δουδούμη για την βοήθεια της στην δακτυλογράφηση - στοιχειοθεσία κειμένων.

Ζητήστε το έστω

Στο Αργοστόλι:

- Βιβλιοπωλείο Κύβος
Λ. Βεργωτή 13, τηλ. 2671026872.
- Βιβλιοπωλείο Σταματελάτου
Λιθόστρωτο 1, τηλ. 2671 022918.

Στο Αργοστόλι:

- Κρεοπαντοπωλείο Σταμούλης
- Φωτογραφείο Λουκάτου

Στο Ληξούρι:

- Βιβλιοπωλείο Happy House
Βαλαωρίτου 3, τηλ: 2671092411

Στη Σάμη:

- Βιβλιοπωλείο Μαμούθ
τηλ: 2674022755

Κεντρική διάθεση:

- Τηλ.: 2117902112, Φαξ: 2117905003,
Email: info@jesto.gr

ΠΙΩΛΟΥΝΤΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ, ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ ΔΑΣΗ

Ο βιασμός της κτηνοτροφίας

...και η αποπλάνηση του δασικού μας πλούτου

Σταύρος Αντύπας.

Κτηνοτρόφοι μοιράζουν δωρεάν γάλα κατά την διάρκεια διαμαρτυρίας στην Πλατεία Συντάγματος (6-4-2009).

Πηγή Φωτ.:

karpidis@FlickR (Andreas Kontokanis).

Μετά τον αφανισμό της μικρομεσαίας τάξης και την υπαγωγή του εργατικού δυναμικού της χώρας σε καθεστώς μακροχρόνιας ανεργίας, ημιαπασχόλησης και τελικά εργασιακής δουλείας, ήρθε πανηγυρικά και η ώρα του πολυδιαφημιζόμενου πρωτογενούς τομέα. Χωρίς να αποτελεί μνημονιακή υποχρέωση αλλά ακολουθώντας πιστά και ανεπιφύλακτα τις εντολές της Ε. Ε με ορίζοντα τη νέα ΚΑΠ, η κυβέρνηση ξεκινά τα μέτρα εξαφάνισης της ανταγωνιστικής για τα ισχυρά κράτη κτηνοτροφικής δραστηριότητας στην Ελλάδα.

Με πρόσχημα μια όψιμη περιβαλλοντική ευαισθησία και την αποκατάσταση του δασικού χαρακτήρα, όχι όμως και στα σημεία εκείνα όπου περήφανα στέκουν οι βίλες των εργολάβων της μεταπολιτευτικής Ελλάδας, ξαφνικά, βίαια και χωρίς κανένα προγραμματισμό ή μελέτη, σχεδιάστηκε η απομάκρυνση μιας παραδοσιακής παραγωγικής δραστηριότητας που αιώνες τώρα ήταν συνυφασμένη με την ύπαιθρο, δασική, ημιδασική και μη,

από τον φυσικό της χώρο. Με τον τρόπο αυτό εφαρμόζεται πλέον το χρονικό ενός προαναγγελθέντος θανάτου.

Με την εφαρμογή του Νόμου 4061/2012, όπως αυτός εφαρμόζεται δυνάμει και της υπ αριθμ. 169536/1516/19-4-2012 εγκυκλίου του Υπουργείου Περιβάλλοντος και Κλιματικής Αλλαγής, με την διαπίστωση και μόνο του δασικού χαρακτήρα εκτάσεων που μέχρι τότε ενέπιπταν κατά παρέκκλιση στο Νόμο 1734/1987 «περί βοσκότοπων», εφαρμόζονται πλέον οι δασικές διατάξεις και ουσιαστικά επιστρέφουν στην δασική νομοθεσία, με αποτέλεσμα να απαγορεύεται η βόσκηση σε περιοχές οπου είχαν χαρακτηρισθεί κατά παρέκκλιση βοσκόποι.

Παράλληλα με την αυστηρή εφαρμογή από τον ΟΠΕΚΕΠΕ του νέου Εθνικού Σχεδίου Διαχείρισης βοσκοτόπων εμπνεύσεως της Ε.Ε, χωρίς να λαμβάνεται υπ' όψιν η ιδιαιτερότητα του ελλαδικού χώρου και η κτηνοτροφική παράδοση της χώρας εδώ και εκατοντάδες χρόνια, χιλιάδες στρέμματα που έως σήμερα αποτελούσαν κατ' εξοχήν και κατά παράδοση βοσκοτόπους εκμεταλλεύσιμους από τους κτηνοτρόφους, εξαιρούνται από το σύστημα ενισχύσεων, ενώ καθίσταται απαγορευτική η υλοποίηση άλλων προγραμμάτων, όπως Βιολογικής Κτηνοτροφίας, Διατήρησης Αυτόχθονων Φυλών κ.λπ. που ουσιαστικά στο άμεσο μέλλον θα κινδυνεύσουν να εξαφανισθούν. Και μπορεί μέχρι σήμερα, τα καθεστώτα ενίσχυσης να λειτουργησαν αρκετά συχνά με τον ίδιο τρόπο που λειτουργησε το μεταπολιτευτικό τερατούργημα, δηλαδή χαριστικά, με αδιαφάνεια και κομματικά χαρακτηριστικά με σκοπό τον παράνομο πλούτισμό και την άγρα ψήφων, όμως οι ενισχύσεις αυτές για τον πραγματικό κτηνοτρόφο που περνά τη ζωή του στον αέρα και τη βροχή, τον καύσωνα και τη ξηρασία, θα είναι πάντα απαραίτητες για να διατηρήσει το ζωικό του κεφάλαιο, να ταΐσει τα ζωντανά του και να αποκαταστήσει τις συχνά αιφνίδιες φυσικές καταστροφές. Παράλληλα, χωρίς τα ποσά των ενισχύσεων δεν θα μπορούσε να υπάρχει ούτε βιολογική κτηνοτροφία, ενώ παραδοσιακές και αυτοχθονες φυλές θα είχαν εξαφανισθεί εδώ και

πολλές δεκαετίες.

“Αποτέλεσμα της πολιτικής αυτής ευρεσιτεχνίας είναι να εξαφανισθούν από τον φυσικό τους χώρο άνθρωποι και ζώα άρρηκτα συνδεδεμένα με τα δασικά οικοσυστήματα και στην θέση τους να εγκατασταθούν ξένοι όμιλοι άλλου είδους δραστηριοτήτων και αναπλάσεων.”

Το πρόσχημα των νέων αυτών πολιτικών δράσεων, ξένης εμπνεύσεως και ελληνικής εφαρμογής, ακούγεται με ιδιαίτερη βαρύτητα. Πλασματικός στόχος, η αποκατάσταση του φυσικού περιβάλλοντος στον ορεινό όγκο της χώρας. Παρόλα αυτά, καμία μελέτη, κανένα ερευνητικό πρόγραμμα και κανένας σχεδιασμός δεν εντοπίζει το πρόβλημα, δεν ερευνά την κατά τόπο έκταση του επικαλούμενου προβλήματος και δεν μπαίνει στο κόπο να προτείνει εναλλακτικά μέτρα, φιλικά στο περιβάλλον και τη κτηνοτροφική δραστηριότητα, που παραδοσιακά και διαχρονικά ασκείται μέσα στα δασικά οικοσυστήματα και είναι μέρος των οικοσυστημάτων αυτών. Δυοτρείς λέξεις μόνο για κάποια πλημμυρικά φαινόμενα που αποδίδονται στην υπερβόσκηση, αλλά τίποτα για το «πάπλωμα» της λεηλασίας των ορεινών όγκων από μεγάλες ενεργειακές δραστηριότητες εθνικών εργολάβων που σχεδόν ποτέ δεν εφαρμόζουν τις περιβαλλοντικές μελέτες, μέρος των οποίων είναι και τα αντιπλημμυρικά έργα.

Το πρόσχημα αυτό και η όψιμη και

επίπλαστη περιβαλλοντική ευαισθησία, έρχεται πλέον να γίνει και (νέος) νόμος του κράτους με εντελώς αντίθετα χαρακτηριστικά. Έτσι, την ίδια στιγμή που ξαφνικά όλοι εγέιρουν οικολογικές ανησυχίες λόγω της βόσκησης, το υπό διαβούλευση νομοσχέδιο για την εκμετάλλευση του δασικού μας πλούτου, προβλέπει για πρώτη φορά στην ιστορία των ελληνικών δασών, δυνατότητες παραχώρησης μεγάλων δασικών εκτάσεων σε ιδιώτες με σκοπό – τι άλλο- την απόκτηση κερδών και την επιβολή σε αυτά φόρων απαραίτητων για τη δημοσιονομική προσαρμογή. Αποτέλεσμα της πολιτικής αυτής ευρεσιτεχνίας είναι να εξαφανισθούν από τον φυσικό τους χώρο άνθρωποι και ζώα άρρηκτα συνδέδεμένα με τα δασικά οικοσυστήματα και στην θέση τους να εγκατασταθούν ξένοι όμιλοι άλλου είδους δραστηριοτήτων και αναπλάσεων. Κι έτσι, όσοι κτηνοτρόφοι δεν ακολουθήσουν το δρόμο της εσωτερικής και εξωτερικής μετανάστευσης, τους δίνεται η δυνατότητα (!!!) να απασχοληθούν σε δασικές Α.Ε., εγκαταλείποντας οικογενειακές παραδόσεις εκατοντάδων ετών.

“Κι έτσι, όσοι κτηνοτρόφοι δεν ακολουθήσουν το δρόμο της εσωτερικής και εξωτερικής μετανάστευσης, τους δίνεται η «δυνατότητα» να απασχοληθούν σε δασικές Α.Ε., εγκαταλείποντας οικογενειακές παραδόσεις εκατοντάδων ετών.”

Η υποκριτική αυτή στάση της κυβέρνησης, δεν είναι βέβαια τυχαία. Ο πρωτογενής τομέας (το διαφήμιζαν κιόλας), αποτελούσε μια χρήσιμη προοπτική για να μπορέσει η χώρα όταν κάποια στιγμή αποτινάξει τα δεσμά των μνημονίων, να

σταθεί στα πόδια της. Όχι φυσικά με τον παλαιοκομματικό τρόπο επιδότησης του παραγωγικού τομέα, αλλά μέσα από ένα νέο πλαίσιο λειτουργίας και δράσης. Η Βόρεια όμως Ευρώπη, οι χώρες δηλαδή που μας επιβάλλουν πως θα ζήσουμε και ως πότε, δεν θα μπορούσαν να αφήσουν έξω από τη σκληρή πολιτική τους, την άκρως ανταγωνιστική για αυτούς κτηνοτροφία. Σύμφωνα με το δικό τους σχέδιο δράσης, που απνευστί εφαρμόζει η ελληνική κυβέρνηση, η ελεύθερη, βιολογική και παραδοσιακή κτηνοτροφία σε χώρες όπως η Ελλάδα, πρέπει να εξαφανισθεί γιατί ανταγωνίζεται ποιοτικά, διατροφικά και ποσοτικά τα υποπροϊόντα ζωικού κεφαλαίου που παράγονται οι βιομηχανικές έγκλειστες αλυσίδες παραγωγής τους. Θέλοντας επίσης να ελέγξουν, με τον ίδιο τρόπο που έλεγξαν τους σπόρους φύτευσης και ουσιαστικά απαγόρευσαν την κυκλοφορία γνήσιων και παραδοσιακών σπόρων και τα διατροφικά προϊόντα του ζωικού κεφαλαίου, (κρέας δηλαδή, γάλα και τυριά), προϊόντα με παραδόση και ποιότητα στη χώρα, επικαλούμενοι μορφολογίες δασικών εκτάσεων που δεν υπάρχουν στις χώρες τους αλλά στη Νότια Ευρώπη, εφαρμόζουν δήθεν περιβαλλοντικές πολιτικές που αφορούν τα ξένα και όχι τα δικά τους δάση κι επομένως την ξένη και όχι τη δική τους κτηνοτροφία. Την ίδια στιγμή μάλιστα, που δεν έδειξαν χρόνια τώρα κανένα ενδιαφέρον για την αποψίλωση δασικών εκτάσεων από άλλες δραστηριότητες εξόρυκτικού και βιομηχανικού χαρακτήρα, ούτε φυσικά ανέλαβαν δράση για την πρόληψη, την αντιμετώπιση και την αποκατάσταση των συνεπειών των ανεξέλεγκτων πυρκαγιών.

Στα νησιά μας, την Κεφαλονιά και την Ιθάκη, λόγω της μορφολογίας τους, του μεγάλου ορεινού όγκου, των χαρακτηρισμένων δασικών εκτάσεων και των περιοχών NATURA, εάν τελικά περάσει η νέα αυτή πολιτική, θα καταστεί σχεδόν ΑΠΑΓΟΡΕΥΤΙΚΗ η κτηνοτροφική δραστηριότητα, μια δραστηριότητα παραδοσιακή στον τόπο μας, με ιστορικά χαρακτηριστικά και με μεγάλη συμβολή στην τοπική οικονομία, καθώς η κτηνοτροφία εδώ και πολλές δεκαετίες αποτελεί βασικό πυλώνα οικονομικής δραστηριότητας και της κοινωνικής ζωής. Ιδιαίτερα δε μετά και την εφαρμογή της νέας ΚΑΠ, λόγω των φυσικών ιδιαιτεροτήτων της περιοχής μας, θα εξαφανισθεί πλήρως η κτηνοτροφική δραστηριότητα, θα μεταναστεύσουν σε σύντομο χρονικό διάστημα εκατοντάδες οικογένειες που παραδοσιακά συνεχίζουν την κτηνοτρο-

φική δραστηριότητα που κληρονόμησαν από τους παππούδες τους, θα εκλείψουν τα μοναδικά διατροφικά προϊόντα ζωικής προέλευσης στο νησί μας, θα εξαφανισθεί η τυροκομική τέχνη, αυτόχθονες και προστατευόμενες φυλές ζώων θα εκλείψουν και η βιολογική κτηνοτροφία θα καταστεί παντελώς απαγορευτική. Κι όλα αυτά, με τραγικές συνέπειες για την κοινωνική συνοχή στο νησί και την οικονομική επιβίωση, καθώς η κτηνοτροφία αποτελεί βασικό κοινωνικό και οικονομικό πυλώνα λόγω και της νησιωτικότητας.

Περιοχή Σάμης (18-6-2012).

Πηγή Φωτ.: PapaPiper@FlickR.

Η αυτονόητη για κάθε κάτοικο του νησιού περιβαλλοντική ευαισθησία για τον τόπο του, είναι σαφέστατα προϋπόθεση της ιδιότητας του πολίτη. Κι ένας πολίτης που σέβεται την ιδιότητα του αυτή, μπορεί εύκολα να αναγνωρίσει ότι για τα εκβιαστικά μέτρα που λαμβάνονται δεν προέκυψε ποτέ καμία μελέτη ή έρευνα και δεν εφαρμόστηκε κανένα σχέδιο για την αποκατάσταση πχ των καταστροφών που επέφεραν οι ανεμογεννήτριες στα βουνά μας, ή οι φωτιές. Αντίθετα, μέλημα των κυβερνητικών αρχών, πρόχειρα, σκόπιμα και ανιστόρητα, είναι να εξαφανίσουν ανθρώπους και φυλές ζώων που πέρασαν τη ζωή τους εδώ κι εκατοντάδες χρόνια σε εκτάσεις που τώρα θα δοθούν σε άλλες δραστηριότητες, γιατί αυτό απαιτεί το διεθνές χρηματοπιστωτικό σύστημα και η δική μας δημοσιονομική «προσαρμογή». Κι ο καθένας από εμάς οφείλει οι εκτάσεις αυτές να παραδοθούν, όχι σε εργολάβους, αλλά στα παιδιά μας. Το πρόβλημα λοιπόν της αποπλάνησης (αποχαρακτηρισμού) των δασικών εκτάσεων και του βιασμού του παραδοσιακού πρωτογενούς τομέα δεν είναι των κτηνοτρόφων μόνο και η λύση του μας αφορά όλους. Και κυρίως τα παιδιά μας. Γιατί σε λίγα χρόνια, αντί να ζωγραφίζουν, αναπαριστώντας δάση, πρόβατα και κατσικάκια, θα ζωγραφίζουν αναπλάσεις, ανεμογεννήτριες και λοιπά σιδερικά. ■

ΜΑΘΕ ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ούτε στον ήλιο μοίρα. Ούτε στη νύχτα

Η Οδύσσεια της Παιδείας για τα «παιδιά της νύχτας»

Μανώλης Μαυραντωνάκης.

9 Οκτωβρίου 2013

Με την ψυχή στο στόμα δεκαπέντε χιλιάδες παιδιά και ενήλικες φοιτούν στα νυχτερινά επαγγελματικά λύκεια και γυμνάσια της ελλάδας.

Ανήλικα στη μαύρη εργασία, ενήλικα σε δουλειές του ποδαριού μετανάστες δεύτερης και τρίτης γενιάς χωρίς στον ήλιο μοίρα.

Όλοι αυτοί σε μια χώρα ερείπιο βρίσκουν το κουράγιο για να μάθουν γράμματα. Αυτά τα παιδιά, τα πραγματικά παιδιά της νύχτας, αγαπούν ίσως περισσότερο από εμάς τους άλλους το σχολείο και τα γράμματα. Θυσιάζουν γ' αυτό τη νύχτα τους.

Και μη νομίζεις πως είναι εύκολο να πας σε νυχτερινό σχολείο. Χρειάζεται βεβαίωση από τον εργοδότη και βιβλιάριο ενσήμων ή κάρτα ανεργίας για να πας

Εσπερινό. Βρες τώρα εσύ ποιος δίνει βεβαίωση και ένσημα στη μαύρη εργασία; Κι αν δεν μπορείς να συμπληρώσεις μεροκάματα για να βγάλεις κάρτα ανεργίας;

Μπάζα. Σκουπίδια. Ρημαγμένες τουαλέτες. Σπασμένες πόρτες. Κόλαση.

Με τη παρουσία εισαγγελέα ισχυρή αστυνομική συνέλαβε την Δευτέρα το βράδυ, 20 μαθητές στο 1ο ΕΠΑΛ Λαμίας που βρίσκεται υπό κατάληψη. Ανάμεσα στους συλληφθέντες ήταν 12 ανήλικοι που αφέθηκαν ελεύθεροι ενώ οι υπόλοιποι 8 ενήλικες, 4 μαθητές του ΕΠΑΛ και 4 που βρίσκονταν στο χώρο για συμπαράσταση, οδηγήθηκαν στο αυτόφωρο σήμερα αφού πρώτα έμειναν όλη τη νύχτα στα κρατητήρια.

Χωρίς την παρουσία δικηγόρου τρεις από τους μαθητές καταδικάστηκαν σε 20 ημέρες φυλάκισης με 3ετή αναστολή, ενώ οι άλλοι τρεις καταδικάστηκαν σε 4

μήνες φυλακή, επίσης με 3ετη αναστολή. Δύο αθωώθηκαν.

Η ποινή των τριών μαθητών που καταδικάστηκαν σε 20 μέρες δεν είναι εφέσιμη.

Όπως αναφέρουν τοπικά μέσα ενημέρωσης πολλά από τα παιδιά δεν ήταν σε θέση αμέσως μετά τη διαδικασία να πληρώσουν τα έξοδα της δίκης που τους χρεώθηκαν από το δίκαστριο.

Σημειώνεται ότι στο σχολείο που είναι υπό κατάληψη δεν έχουν γίνει φθορές ενώ οι μαθητές είχαν αντιμετωπίσει εισαγγελικές απειλές λίγες μέρες νωρίτερα. Στο συγκεκριμένο ΕΠΑΛ, που είναι νυχτερινό, απολύθηκαν καθηγητές 46 ειδικοτήτων με αποτέλεσμα οι μαθητές να βρίσκονται κυριολεκτικά στον αέρα, ενώ δεν υπάρχουν ούτε βιβλία. Ούτε στον ήλιο μοίρα. Ούτε στη νύχτα ■

Πηγή: Ιστολόγιο «Εξομολογήσεις Κανιβάλων» του SykoFantiS Bastoyni, www.e-cannibals.gr.

Από την «ταυτότητα» του ιστολογίου:

Είμαι ο Μανώλης, σεμινός και ταπεινός, του στιλ: «Κάτι εμπειριούλες τις είχα κι εγώ στη ζωή μου». Σύμφωνα με αυτές, άλλες φορές γράφω εδώ κι άλλες δεν γράφω για ότι πέσει στην αντίληψή μου. Λατρεύω την αστρονομία, το κρύο, τη μουσική, και τις παθιασμένες κουβέντες. Είμαι εναίσθητος, και όχι σαν τα μούτρα σας.

ΔΙΚ-ΑΣΤΙΚΗ ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΜΝΗΜΟΝΙΟΥ

Τώρα πρέπει να τρομοκρατήσουμε το σύμπαν της φενάκης¹

Με αφορμή την Απόφαση 297/2013 του Ειρηνοδικείου Αργοστολίου

Νίκος Αφαλωνιάτης

Γενική Απεργία (19-10-2019). «Δεν θα πληρώσουν οι εργαζόμενοι την Κρίση», Ομοσπονδία Δικαστικών Υπαλλήλων Ελλάδος.

Πηγή Φωτ.: [Oneiros@FlickR \(Asteris Masouras\)](https://Oneiros@FlickR (Asteris Masouras)).

Είναι βέβαιο ότι ο μελλοντικός μελετητής των συγκαιρινών κοινοβουλευτικών πεπραγμένων δεν θα νιώθει βολικά με όλα όσα συμβαίνουν στην ωραία αποκίνηση μας² στα χρόνια του Μνημονίου.

Το 2011 η Βουλή ψήφισε 128 Νόμους. Από αυτούς οι 80 συνιστούσαν κύρωση διεθνούς συνθήκης ή διεθνούς δέσμευσης της χώρας ή κύρωση οικονομικών καταστάσεων του κράτους. Από τα εναπομείναντα 48 νομοθετήματα τα 37 περιελάμβαναν στον τίτλο την αποστροφή «και άλλες διατάξεις» ή ισοδύναμη έκφραση, ενώ μόνο 11 δεν περιείχαν σχετική διατύπωση. Από δε τα 11 αυτά νομοθετήματα, 2 συνιστούσαν κύρωση πράξεων νομοθετικού περιεχομέ-

vou και 3 συνιστούσαν ενσωμάτωση παράγωγον δικαίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Από δε τα υπολειπόμενα, 6 τον αριθμό, το 1 είχε τίτλο που παρέπεμπε σε ποικίλο περιεχόμενο και τα εναπομείναντα 5 περιείχαν σωρεία ρυθμίσεων ξένες προς το κύριο περιεχόμενό τους³.

Περιττό να αναφερθεί ότι το φαινόμενο αυτό εντάθηκε κατά το έτος 2012, ενώ η κατάσταση αυτή συνεχίζει, επιδεινούμενη μάλιστα, κατά το τρέχον έτος.

Αυτό που σε γενικές γραμμές χαρακτηρίζει τη νομοθετική φύση του κοινοβουλευτικού έργου κατά την τελευταία τριετία, ουσιαστικά είναι ο κανόνας μιας υπερταχείας νομοθέτησης, η οποία περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων, τη μαζική και

ανέλεγκτη κατάθεση επερόκλητων τροπολογιών της τελευταίας στιγμής, το φαινόμενο των πολυνομοσχεδίων, την υπερχειλίζουσα (και με την ποινική έννοια του όρου για τους μυημένους) νομοθέτηση με τη μορφή πράξεων νομοθετικού περιεχομένου και την ψήφιση πολυσέλιδων νομοσχεδίων, που επηρεάζουν χιλιάδες από εμάς, σε συσκευασία ενός και μόνου άρθρου.

“Αυτό που φαίνεται ότι λείπει από τον καμβά των θεσμικών και επιστημονικών αντιδράσεων είναι η πινελιά των δικαστών. Δηλαδή η δικαστική διάγνωση και αποδοκιμασία των αλλεπάλληλων συνταγματικών ανωμαλιών.”

Τα παραπάνω και άλλα πολλά συνιστούν μια διαρκή και σταθερή υποβάθμιση της νομοθετικής εξουσίας και, ταυτόχρονα, έναν αναπάντεχο και πρωτοφανή σε καιρό ειρήνης συνταγματικό κατήφορο. Δανείζομαι τη φράση του Καθηγητή Γ. Κασιμάτη, ο οποίος παρεμπιπτόντως χρωματίζοντας ηθικά τον τρόπο που η Βουλή ψήφισε την πρώτη σύμβαση διανειακής διευκόλυνσης (!!!) της 5ης Μαΐου 2010, έκανε λόγο για «... προϊόν φαύλης χρήστης της νομοθετικής διαδικασίας που προβλέπει το Σύνταγμα»⁴.

Ωστόσο και παρά το ότι αποτελεί επιτακτική κοινωνική ανάγκη να σταθούμε στην ηθική διάσταση του τρόπου παραγωγής νόμων, δεν αρκεί να μείνουμε εκεί. Και τούτο διότι ο επί τριετία νομοθετικός μας συρφετός χρήζει μεν ηθικής κατάκρισης, σαφώς δε μελλοντικά επιδέχεται πολιτικής επίλυσης, ωστόσο είναι, κυρίως, σπουδαίο ενεστωτικό νομικό πρόβλημα.

Θεσμικές ενώσεις και διακεκριμένοι νομικοί έχουν κατ’ επανάληψη σχολιάσει αρνητικά τη δύσοσμη αυτή κατάσταση. Χωρίς δεύτερη σκέψη πρέπει να επαινέσουμε τις πολύτιμες και σημαντικές αυτές παρεμβάσεις των θεσμικών παραγόντων και των θεωρητικών του δικαίου. Πρέπει όμως να πούμε ότι είναι μεν πολύτιμες και σημαντικές, πλην όμως δεν είναι επαρκείς. Αυτό που φαίνεται ότι λείπει από τον καμβά των θεσμικών και επιστημονικών αντιδράσεων είναι η πινελιά των δικαστών. Δηλαδή η δικαστική διάγνωση και αποδοκιμασία των αλλεπάλληλων συνταγματικών ανωμαλιών.

«Δεν θα μας κατανήσετε εξαρτημένους που ζητιανέυνον για τη δόση τους» (19-10-2011). Πηγή Φωτ.: Oneiros@Flickr.

Στην κατεύθυνση αυτή η δημοσίευση της 668/2012 απόφασης της Ολομέλειας του Συμβουλίου Επικρατείας υπήρξε ιδιαιτέρως αποθαρρυντική. Όχι λόγω του διατακτικού της, αλλά κυρίως λόγω των νομικών σκέψεων που υιοθέτησε η πλειοψηφία. Πιο συγκεκριμένα σε διάφορα σημεία της η απόφαση αυτή, παθητικά και αμέτοχα, αντιγράφει χωρία από την Αιτιολογική Έκθεση του ν. 3833/2010, χωρίς να τα υπαγάγει σε κανόνες δικαίου. Για να επιχειρηματολογήσει δηλαδή για την αναγκαιότητα των οικονομικών μέτρων, η απόφαση του ΣτΕ, παραθέτει, σε εισαγωγικά μάλιστα, ένα πολιτικό κείμενο, χωρίς να το αξιολογεί νομικά. Άλλού παραπέμπει στα Πρακτικά της Βουλής, που περιέχουν τη σχετική συζήτηση, χωρίς όμως, για την ισότητα των όπλων, να αναφέρει τις αντίθετες προς την κυβερνητική άποψη θέσεις. Όπου δε επιχειρεί να κάνει διάλογο με το Σύνταγμα, ακολουθεί μια αμφιλεγόμενη μεθοδολογία και καταλήγει να το πράττει γενικά και περιγραφικά, με ασαφή νομικό λόγο, πρόδηλα σφάλματα και χτυπητά κενά. Η πλειοψηφία φάνηκε κατώτερη των περιστάσεων, κρυπτόμενη πίσω από θολά και αμφιλεγόμενα δόγματα, περί δημόσιου και εθνικού συμφέροντος και περί του δικαίου της ανάγκης.

“Η πλειοψηφία φάνηκε κατώτερη των περιστάσεων, κρυπτόμενη πίσω από θολά και αμφιλεγόμενα δόγματα, περί δημόσιου και εθνικού συμφέροντος και περί του δικαίου της ανάγκης.”

Με τα δεδομένα αυτά, δηλαδή με μια απόφαση της Ολομέλειας του ΣτΕ, θα ανέμενε κανείς ότι θα είχαμε φρόνιμες⁵ δικαστικές κρίσεις σε όσες υποθέσεις έφταναν στα πρωτοβάθμια δικαστήρια της χώρας και αφορούσαν προσβολή μνημονιακών διατάξεων.

Να’ σου όμως που υπήρξαν δικαστικές αποφάσεις, χαμηλόβαθμων μάλιστα δικαστηρίων, που δεν επαναπαύθηκαν σε σκέψεις ανωτέρων. Χαρακτηριστικό δείγμα τέτοιου είδους απόφασης είναι η 297/2013 απόφαση του Ειρηνοδικείου Αργοστολίου. Μια απόφαση που, όπως και αυτή του ΣτΕ, δεν καθίσταται σημαντική από το διατακτικό της, αλλά από τις σκέψεις που διατυπώνονται, τη μεθοδολογία που ακολουθήθηκε και το διάλογο που εντός της αναπτύχθηκε με τους εθνικούς, ευρωπαϊκούς και διεθνείς κανόνες δικαίου.

Η συνδυαστική αναφορά και ερμηνεία των διατάξεων της Διεθνούς Συμβάσεως Εργασίας, του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Χάρτη, του Διεθνούς Συμφώνου των Ηνωμένων Εθνών για τα Οικονομικά, Κοινωνικά και Μορφωτικά Δικαιώματα, της Ευρωπαϊκής Σύμβασης Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και του Συντάγματός μας και η επίκληση δικαιωκών αρχών, όπως αυτή της Αναλογικότητας, θέτουν τα νόμιμα πλαίσια εντός των οποίων όφειλε να κινηθεί ο νομοθέτης.

“Να’σου όμως που υπήρξαν δικαστικές αποφάσεις, χαμηλόβαθμων μάλιστα δικαστηρίων, που δεν επαναπαύθηκαν σε σκέψεις ανωτέρων. Χαρακτηριστικό δείγμα [...] η 297/2013 απόφαση του Ειρηνοδικείου Αργοστολίου.”

Σε πλήρη αντίθεση με την άποψη της πλειοψηφίας της Ολομέλειας του ΣτΕ, η 297/2013 απόφαση του Ειρηνοδικείου Αργοστολίου, δεν αρκείται σε μια απλή καταγραφή των επιχειρημάτων των Εισιτηριακών Εκθέσεων, αλλά υποβάλλεται στη βάσανο του σχολιασμού τους. Απαντά δε με σκωπτικό τρόπο στο επιχείρημα της εισηγητικής έκθεσης (και των MEGA, ΣΚΑΙ κλπ) ότι οι αλλαγές στην εργατική νομοθεσία είναι αναγκαίες προκειμένου να σταλεί το μήνυμα⁶ ότι η χώρα έχει λάβει την απόφαση να ενισχύσει την ανταγωνιστικότητά της, να προσελκύσει επενδύσεις κλπ, αναφέροντας ότι στο περίφημο Γενικό Συμφέρον πουθενά δεν γίνεται λόγος για αποστολή μηνυμάτων προς τους εταίρους ότι μια χώρα επιθυμεί να γίνει πιο ανταγωνιστική. Προτάσσει δε τη μόνη ασφαλή συμβιβαστική νομική διέξοδο, που είναι αυτή του περιορισμού μεν της συλλογικής αυτονομίας, χάριν του Εθνικού συμ-

φέροντος, για περιορισμένο όμως και εύλογο χρόνο και πάντα υπό την προϋπόθεση τήρησης της αρχής της αναλογικότητας⁷.

Με μια φράση, η απόφαση αυτή, ανοίγει μια γαμημένη χαραμάδα στα μεγάλα και ψηλά τείχη που μας τριγυρίζουν τα τελευταία χρόνια⁸.

Τώρα

τώρα ήσυχα περνάμε τον καιρό μας γράφουμε νόστιμα ποιήματα κρυβόμαστε σε γνάλινα καταφύγια περιφέρουμε θορυβόδη χαμόγελα στα πλήθη φωταγωγημένες χαρές στις επετείους ρητορικά γεωτρύπανα στις διαβουλεύσεις λογοκριμένα δάκρυα στις φυλακές

τώρα ήσυχα περνάμε τον καιρό μας συμμαχούμε με συμφεροντολόγες Συμπληγάδες συνθηκολογούμε με το αυτονόητο βάζουμε νερό στο κρασί μας δίνουμε τόπο στην οργή κοιτάμε τη δουλειά μας επιβιώνουμε

στο μεταξύ πολιτείες καταποντίζονται θάλασσες μεταναστέονταν σπίτια καίγονται μνήμες βαλσαμώνονται αλήθειες φιμώνονται παιδιά πυρπολούνται άνθρωποι εξημερώνονται ελευθερίες απελαύνονται ελπίδες συνταξιοδοτούνται ηγετίς χειροκροτούν οργισμένοι πρέπει οργισμένοι γράφουμε ποιήματα

Παναγιώτης Αρβανίτης, Όνειρα εικοστού πρώτου

Τη χαραμάδα αυτή και άλλες χαραμάδες που ανοίγονται από ανθρώπους με ανάστημα πρέπει να μην την αφήσουμε ανεκμετάλλευτη. Τώρα πρέπει να δράσουμε. Ο καθένας από μας ξεχωριστά⁹, όπως η Δικαστής που εξέδωσε την απόφαση, αλλά και όλοι μαζί συλλογικά, όπως έδρασαν οι 15 ενάγοντες. Τώρα που

οι καιροί είναι πιο κρίσιμοι από ποτέ. Τώρα που οι αγορές θυσιάζουν ανθρώπους για να ανθίσει το οικονομικό σύστημα. Τώρα που είναι, όπως λέει ο Καβάφης, δώδεκα και μισή και γρήγορα πέρασεν η ώρα.

Τώρα πρέπει να τρομοκρατήσουμε το σύμπαν της φενάκης. ■

¹ «Σε σχήμα χειροβομβίδας να τυπώνεται το ποίημα - Με την περόνη στα αχαμνά των ποιητών - Να τρομοκρατούν το σύμπαν της φενάκης». Παναγιώτης Αρβανίτης. *Μια στάλα κατράμι σ' ένα βαρέλι μέλι*, 2010.

² «Οτι τα πράγματα δεν βαίνουν κατ' ευχήν στην Αποικία δεν μεν' η ελαχίστη αμφιβολία». Κ.Π. Καβάφης, *Εν μεγάλῃ Ελληνικῇ αποικίᾳ*, 200 π.Χ.

³ Τα νούμερα αντλήθηκαν από κείμενο του Επ. Καθηγητή Νομικής Γιώργου Γεραπετρίτη με τίτλο «Η οικονομική κρίση ως στοιχείο απορρόθιμης της ιεραρχίας των πιγών του δικαίου: Νομοτέλεια ή άλλοθι?»

⁴ «Τα αντισυνταγματικά μέτρα των δανειακών συμβάσεων. Οι βασικές θέσεις της απόφασης 668/2012 της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας.»

⁵ «Αλίμονο στην Ελλάδα αν στηρίζει το μέλλον της μονάχα στις άμορφες μάζες των φρόνιμων παιδιών.» Γ. Θεοτοκάς, *Ελεύθερο Πνεύμα*.

⁶ «Στείλε μήνυμα», *Τομέας Διαφήμισης Νέας Δημοκρατίας*, Η μαλακία που μας δέρνει, 2004.

⁷ Με το σκεπτικό αυτό η με αριθμό 353/2012 απόφαση του Πορτογαλικού Συνταγματικού Δικαστηρίου έκρινε αντισυνταγματικές μια σειρά από περικοπές εργαζομένων στον Δημόσιο Τομέα, δεχόμενο όμως την περικοπή μόνο για την εκτέλεση του προϋπολογισμού του έτους 2012.

⁸ «Χωρίς περίσκεψην, χωρίς λύπην, χωρίς αιδώ μεγάλα κ' υψηλά τριγύρω μου έκτισαν τείχη.» Κ.Π. Καβάφης, *Τείχη*.

⁹ «Ν' αγαπάς την ευθύνη. Να λες: Εγώ, εγώ μονάχος μου έχω χρέος να σώσω τη γης. Αν δε σωθεὶ, εγώ φταιω.» Ν. Καζαντζάκης, *Ασκητική*.

ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟ ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΥ

Απόφαση Αριθμός 297/2013

Αριθμός 297/2013

ΤΟ ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟ ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΥ

Αποτελούμενο από την Ειρηνοδίκη Αργοστολίου Ελένη-Ισμήνη-Πουλάκη και από τη Γραμματέα Αμαλία Λυκιαρδόπουλου.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριο του στις 27 Μαΐου 2013 για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΩΝ ΕΝΑΓΟΝΤΩΝ: 1) ..., 2) ..., 3) ..., 4) ..., 5) ..., 6) ..., 7) ..., 8) ..., 9) ..., 10) ..., 11) ..., 12) ..., 13) ..., 14) ..., 14), κατοίκων όλων Κεφαλληνίας, τους οποίους εκπροσώπησε η πληρεξούσια δικηγόρος τους

ΤΟΥ ΕΝΑΓΟΜΕΝΟΥ: Του Ο.Τ.Α. με την επωνυμία «ΔΗΜΟΣ ΚΕΦΑΛΟΝΙΑΣ», που εδρεύει στη νήσο Κεφαλονιά, όπως εκπροσωπείται νόμιμα από τον Δήμαρχο αυτού, το οποίο εκπροσωπήθηκε από την πληρεξούσια δικηγόρο του

Οι ενάγοντες άσκησαν την αγωγή τους που κατατέθηκε με αύξοντα αριθμό 121/24-12-2012 και ζήτησαν να γίνει δεκτή για όσους λόγους αναφέρονται σ' αυτή και η υπόθεση έρχεται τώρα για συζήτηση μετ' αναβολήν από την δικασία της 11-3-2013.

Μετά την εκφώνηση της υπόθεσης από τη σειρά που είχε στο σχετικό έκθεμα οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων αφού πήραν το λόγο ανέπτυξαν και προφορικά τους ισχυρισμούς τους, αναφέρθηκαν δε και στις έγγραφες προτάσεις τους και ζήτησαν να γίνουν αυτές δεκτές.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΟΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ.

Στο άρθρο 2 παρ. 1 του Συντάγματος ορίζεται ότι ο σεβασμός και η προστασία της αξίας του ανθρώπου αποτελούν την πρωταρχική υποχέρεωση της Πολιτείας.

Στο άρθρο 4 παρ. 5 ορίζεται ότι οι Έλληνες πολίτες συνεισφέρουν χωρίς δια-

κρίσεις στα δημόσια βάρη, ανάλογα με τις δυνάμεις τους.

Στο άρθρο 25 παρ. 1 ορίζεται ότι τα δικαιώματα του ανθρώπου ως ατόμου και ως μέλους του κοινωνικού συνόλου και η αρχή του κοινωνικού κράτους δικαίου τελούν υπό την εγγύηση του Κράτους.

Στο άρθρο 22 παρ. 2, 3 ορίζεται: «με νόμο καθορίζονται οι γενικοί όροι εργασίας που συμπληρώνονται από τις συλλογικές συμβάσεις εργασίας συναπτόμενες με ελεύθερες διαπραγματεύσεις και, αν αυτές αποτύχουν με τους κανόνες που θέτει η διαιτησία. Νόμος ορίζει τα σχετικά με την σύναψη συλλογικών συμβάσεων εργασίας από τους δημοσίους υπαλλήλους και τους υπαλλήλους Οργανισμών Τοπικής αυτοδιοίκησης, ή άλλων νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου».

Στο άρθρο 28 παρ. εδ. α' του Συντάγματος ορίζεται: «Οι γενικά παραδεγμένοι κανόνες τους διεθνούς δικαίου, καθώς και οι διεθνείς συμβάσεις από την επικύρωσή τους με νόμο και την θέση τους σε ισχύ σύμφωνα με τους όρους καθεμίας, αποτελούν αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού ελληνικού δικαίου και υπερισχύουν από κάθε άλλη αντίθετη διάταξη νόμου. Και στην παράγραφο 2 του ίδιου άρθρου ορίζεται: Για να εξυπρετηθεί σπουδαίο Εθνικό συμφέρον και να προαχθεί η συνεργασία με άλλα κράτη, μπορεί να αναγνωρισθούν, με συνθήκη ή συμφωνία, σε όργανα διεθνών οργανισμών, αρμοδιότητες που προβλέπονται από το Σύνταγμα. Για την Ψήφιση νόμου που κυρώνει αυτή την συνθήκη ή συμφωνία, σε οργάνων διεθνών οργανισμών, αρμοδιότητες που προβλέπονται από το Σύνταγμα. Για την Ψήφιση νόμου που κυρώνει αυτή την συνθήκη ή συμφωνία, απαιτείται πλειοψηφία των τριών πέμπτων του όλου αριθμού των βουλευτών».

Τέλος στο άρθρο 93 παρ. 4 ορίζεται ότι τα δικαιώματα υποχρεούνται να μην εφαρμόζουν νόμο που το περιεχόμενό του είναι αντίθετο προς το Σύνταγμα

Στην υπό κρίση αγωγή τους οι ενάγοντες, εργαζόμενοι στον εναγόμενο Ο.Τ.Α με σύμβαση εξηρητημένης εργασίας αφοίστου χρόνου με τις ειδικότητες και τους αναφερόμενους στο δικόγραφο όρους εργασίας για έκαστον εξ αυτών και βάσει αποδοχών προβλεπομένων από Συλλογική Σύμβαση εργασίας, ισχυρίζονται ότι στην περίπτωση τους δεν έχουν εφαρμογή οι διατάξεις του Ν. 3833/2010 αφορώσεις την: «προστασία της Εθνικής οικονομίας-επειγόντα

μέτρα για την αντιμετώπιση της δημοσιονομικής κρίσης», του Ν. 3845 (Μνημόνιο) και των συναφών αναφερομένων διατάξεων, ως αντιτιθέμενες στα άρθρα 2 παρ. 1, 22 παρ. 2 Και 28 παρ. 1 και 2 του Συντάγματος ως και στο άρθρο 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου, κυρωθείσα με το Ν.Δ. 5374 με αυξημένη νομοθετική ισχύ σύμφωνα με το άρθρο 28 παρ. 1 του Συντάγματος

Αίτημα της αγωγής είναι να υποχρεωθεί ο εναγόμενος Ο.Τ.Α. με απόφαση κηρυκοσμένη προσωρινά εκτελεστή να καταβάλει νομιμοτόκως σε έκαστο των εναγόντων τα αιτούμενα στην αγωγή χρηματικά ποσά που αντιστοιχούν στις μειώσεις των αποδοχών τους που επιβλήθηκαν κατ' εφαρμογήν των διατάξεων των Ν. 3833/2010 και 3845/2010 και 4002/2010 για το χρονικό διάστημα από 1-1-2010 έως 31-10-2011 και συγκεκριμένα συνολικά τα ποσά: [...] Επίσης κατά την επικουρική βάση της αγωγής ζητείται η καταβολή των παραπάνω ποσών σε έκαστο των εναγόντων στηριζόμενη στην ζημία που υπέστησαν από την παράλειψη των οργάνων του εναγομένου να συμπεριλαβούν τα ποσά αυτά στην μισθοδοσία τους ενεργώντας καθ' υπέρβαση των ακραίων ορίων της προβλεπόμενης από το Σύνταγμα διακριτικής ευχερείας τους. Τέλος ζητείται να επιδικασθεί η δικαστική δαπάνη σε βάρος του εναγόμενου.

Με αυτό το περιεχόμενο η κρινόμενη αγωγή παραδεκτά και αρμόδια φέρεται για συζήτηση στο Δικαστήριο αυτό κατά τα άρθρα 14 παρ.1 αι και 25 ΚΠολΔ, μετά την παραδεκτά γενομένη (224 παρ 2 ΚΠολΔ) δύρθωση του ονόματος του πρώτου εναγόντος από το εσφαλμένο ...στο ορθό «...», κατά την ειδική διαδικασία των εργατικών διαφορών (άρθρα 664-676 ΚΠολΔ) και είναι νόμιμη κατά την κυρία βάση της στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 341, 346, 361, 648 επ. ΑΚ άρθρα 907, 908, 176 ΚΠολΔ. Ο εναγόμενος «Δήμος Κεφαλονιάς» εξ άλλου, αρνήθηκε την αγωγή και εξήτησε την απόρριψή της, ισχυριζόμενος ότι οι μειώσεις των αποδοχών των εναγόντων που επιβλήθηκαν βάσει των διατάξεων του νόμου-Μνημονίου δεν προσκρούουν στις Συνταγματικές Αρχές της ισότητος (άρθρο 2,4) της αναλογικότητος (άρθρο 5) και της προστασίας της περιουσίας (άρθρο 17), ότι με τις ανωτέρω διατάξεις (Μνημονίου) εφαρμόζεται το πρόγραμμα και η γενικότερη πολιτική της Ελληνικής Κυβερνήσεως προς αντιμετώπιση της δημοσιονομικής κρίσεως και προς αποφυγή χρεοκοπίας της χώρας με την ενεργοποίηση και του Ευρωπαϊκού μηχανισμού στήριξης της Ελληνικής οικονομίας και πώς το Μνημόνιο δεν έχει χαρακτήρα διεθνούς συνθήκης, παρότι είναι γραμμένο στην αγγλική γλώσσα και υπεγράφη στις 3-5-2010 εκ μέρους των Ελληνικών Αρχών (Υπουργό Οικονομικών και Διοικητή Τράπεζας της Ελλάδος), από την Ευρωπαϊκή επιτροπή, ως εκπρόσωπο των κρατών μελών της Ευρωζώνης (αρμόδιος για τις οικονομικές και Νομισματικές Υποθέσεις Επιτρόπου) και πώς γι' αυτό δεν τίθεται ζήτημα παραβιάσεως του άρθρου 28 παρ. 2 του Συντάγματος, ούτε του άρθρου 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την προστασία των δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών, ως προβλέπον την δυνατότητα στερήσεως της εν γένει περιουσίας των προσώπων (φυσικών ή νομικών) σε περίπτωση δημοσίας αφελείας. Στη συνέχεια η αγωγή πρέπει να ερευνηθεί επί της ουσίας κατά την κυρία βάση της.

Από τα έγγραφα που οι διάδοκοι νομίμως προσάγουν και επικαλούνται αποδείχθηκαν τα ακόλουθα: Ως προκύπτει από τα προσαγόμενα και επικαλούμενα από τους εναγόντες αντίγραφα των μισθολογικών καταστάσεων του Δεκεμβρίου 2009 και Ιουλίου 2011 είναι όλοι τους εργαζόμενοι στον εναγόμενο Δήμο με σχέση εξαρθρημένης εργασίας διωτικού δικαίου ασφίστου χρόνου και κατά το επίμαχο χρονικό διάστημα από 1-10-2010 έως 1-10-2011 οι αποδοχές τους ρυθμίζονται από τον Ν. 3205/2003 περί ενιαίου μισθολογίου, όπως ισχύει σήμερα και διέπει το μισθολογικό καθεστώς όλων των υπαλλήλων του Δημοσίου Τομέα.

Με τον Ν. 3833/2010 που αφορά την «προστασία της Εθνικής Οικονομίας» επείγοντα μέτρα για την αντιμετώπιση της δημοσιονομικής κρίσης» υπέρξε νομοθετική παρέμβαση στο μέχρι τότε ισχύον μισθολογικό καθεστώς των δημοσίων υπαλλήλων, εν προκειμένω δε, ο εναγόμενος «ΔΗΜΟΣ ΚΕΦΑΛΟΝΙΑΣ» προέβη σε μείωση των αποδοχών των εναγόντων εφαρμόζοντας το άρθρο 1 παρ. 5 του Ν. 3833/2010 σύμφωνα με το οποίο: «κι πάσης φύσεως τακτικές αποδοχές, επιδόματα, αποζημιώσεις και αμοιβές γενικά, καθώς και τα με οποιαδήποτε άλλη ονομασία ορίζομενα και από οποιαδήποτε γενική ή ειδική διάταξη ή, ρήτρα ή όρο συλλογικής σύμβασης εργασίας, διαιτητική απόφαση ή με απομική σύμβαση εργασίας ή σύμφωνα προβλεπόμενα των εργαζομένων χωρίς εξαίρεση, σε Νομικά Πρόσωπα Ιδιωτικού Δικαίου (Ν.Π.Ι.Δ.) που ανήκουν στο Κράτος ή επιχορηγούνται τακτικά από τον Κρατικό Προϋπολογισμό ή είναι δημόσιες επιχειρήσεις κατά την έννοια των παραγράφων 1.2 και 3 του άρθρου 1 του ν.3429/2005 (Φ.Ε.Κ. 314 Α) μειώνοντας κατά ποσοστά επτά τοις εκατό (7%). Τα επιδόματα των Χριστουγέννων, Πάσχα και αδείας μειώνονται κατά τρίαντα τοις εκατό (30%) αντίστοιχα. Από τη μείωση του πρώτου εδαφίου της παραγράφου αυτής εξαιρούνται τα επιδόματα που συνδέονται με την οικογενειακή κατάσταση ή την υπηρεσιακή εξέλιξη, καθώς και τα συνδέομενα με το ανθυγεινό ή επικίνδυνο της εργασίας τους και το μεταπτυχιακό τίτλο σπουδών τους. Οι διατάξεις της παραγράφου 4 κατισχύουν κάθε γενικής ή ειδικής διάταξης ή ρήτρας ή όρου συλλογικής σύμβασης εργασίας, διαιτητικής απόφασης

ή απομικής σύμβασης εργασίας ή συμφωνίας». Σύμφωνα δε με το άρθρο 2 του Ν. 3833/2010 για τους ως άνω εργαζομένους προβλέπεται πλέον ανώτατο όριο αποδοχών.

Με το άρθρο 1 του Ν. 3833/2010 επιβλήθηκε περικοπή κατά ποσοστό 12% με αναδρομική ισχύ από 1-1-2010 στα πάσης φύσεως επιδόματα, αποζημιώσεις και αμοιβές γενικά των λειτουργών και υπαλλήλων του Δημοσίου των Ν.Π.Δ.Δ. και των Ο.Τ.Α. Ακολούθησαν οι διατάξεις του άρθρου 3 του Ν. 3845/2010 για περαιτέρω περικοπές των πάσης φύσεως επιδόματων και αποδοχών του προσωπικού του Δημοσίου τομέα κατά ποσοστό 8%. Επί πλέον περικόπηκαν αναδρομικά από 1-1-2010 κατά ποσοστό 30% τα επιδόματα εορτών Χριστουγέννων, Πάσχα και αδείας, ενώ από 1-6-2010 ορίζονται στο ποσό των 500 ευρώ, 250 ευρώ και 250 ευρώ αντιστοίχως.

Επίσης, δυνάμει των διατάξεων του άρθρου 55 παρ. 23 του ν. 4002/2011, μειώθηκε αναδρομικά από 1-7-2011 κατά το ήμισυ (50%) το κίνητρο απόδοσης και κατά ποσοστό 30% τα προβλεπόμενα ως κίνητρο ή πριμ ποσά παραγωγικότητας από συλλογικές συμβάσεις εργασίας ή διαιτητικές αποφάσεις ή κοινές υπουργικές αποφάσεις και καταβάλλονται στο προσωπικό με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου του Δημοσίου, Ν.Π.Δ.Δ. και Ο.Τ.Α. Από την άλλη πλευρά στο άρθρο 22 παρ. 2 του Συντάγματος ορίζεται ότι διά νόμου καθορίζονται οι γενικοί όροι εργασίας που συμπληρώνονται από τις συλλογικές συμβάσεις εργασίας που συνάπτονται κατόπιν ελευθέρων διαπραγματεύσεων, και αν αυτές αποτύχουν σύμφωνα με τους κανόνες διαιτησίας. Επίσης στο άρθρο 28 παρ. 1 εδ. α' ορίζεται ότι: «οι γενικά παραδεδεγμένοι κανόνες του διεθνούς δικαίου, καθώς και οι διεθνείς συμβάσεις, από την επικύρωσή τους με νόμο και την θέση τους σε ισχύ σύμφωνα με τους όρους καθεμιάς, αποτελούν αναπόσπαστο μέρος τους εσωτερικού ελληνικού δικαίου και υπερισχύουν από κάθε άλλη αντίθετη διάταξη νόμου».

Με το άρθρο 22 παρ. 2 του Συντάγματος, δηλαδή, περιορίζεται ο νομοθέτης εν σχέσει με την συλλογική αυτονομία, η δε συλλογική διαπραγμάτευση απαγορεύεται στον κυρίως ρυθμιστικό παράγοντα των εργασιακών σχέσεων, το οποίο σημαίνει ότι κανένας όρος συλλογικής συμβάσεως εργασίας δεν μπορεί να τροποποιηθεί ή να καταργηθεί με τυπικό νόμο. Σχετικό και το άρθρο 23 παρ. 1 του Συντάγματος στο οποίο ορίζεται ότι το Κράτος λαμβάνει τα προσήκοντα μέτρα για να διαφυλάξει την συνδικαλιστική ελευθερία και την ακινητή άσκηση των συναφών με αυτήν δικαιωμάτων εναντίον οιασδήποτε προσβολής τους εντός των ορίων του νόμου. Επιπροσθέτως λειτουργούν οι διατάξεις του άρθρου 8 της Διεθνούς Συμβάσεως Εργασίας (151/1978) δια των οποίων οι όροι απασχολήσεως στη Δημόσια Διοίκηση ρυθμίζονται με διακανονισμό, διαπραγματεύσεις ή με διαιτικασία πλήρη εγγυήσεων ανεξαρτητίσας και αμεροληψίας, αλλά και του άρθρου 5 της Διεθνούς Συμβάσεως Εργασίας 154/1981 κατά το οποίο πρέπει να λαμβάνονται συμβατά με τις εθνικές συνθήκες μέτρα για την πρωθητη της συλλογικής διαπραγματεύσεως. Παράλληλα τα άρθρα 6 και 12 του Ευρωπαϊκού Κοινοτικού Χάρτη του συμβουλίου της Ευρώπης (18-10-1961) που κυρώθηκε με τον ν. 1426/1984 (Φ.Ε.Κ. Α', 42) κατοχυρώνουν το ίδιο δικαίωμα, ενώ στο άρθρο 7 του Διεθνούς Συμφώνου των Ηνωμένων Εθνών για τα οικονομικά, κοινωνικά και μορφωτικά δικαιώματα (19-12-1966) κυρωθέν με τον ν. 1532/1985 (Φ.Ε.Κ. Α, 45), αναγνωρίζεται το δικαίωμα κάθε προσώπου να απολαμβάνει δίκαιους και ευνοϊκούς όρους εργασίας, οι οποίοι να εξασφαλίζουν ειδικώτερα αμοιβή παρέχουσα σε όλους τους εργαζομένους σαν ελάχιστο όρο: ένα μισθό δίκαιο και αμοιβή ίση με την αξία της εργασίας χωρίς καμία διάκριση. Παράλληλα στο άρθρο 106 παρ. 1 εδ. α' του Συντάγματος ορίζεται ότι για την εδραίωση της κοινωνικής ειρήνης και την προστασία του γενικού συμφέροντος το Κράτος προγραμματίζει και συντονίζει την οικονομική δραστηριότητα στη χώρα, επιδιώκοντας να εξασφαλίσει την οικονομική ανάπτυξη όλων των τομέων της Εθνικής Οικονομίας και να περιορίσει την συλλογική αυτονομία, καθιερουμένη με το άρθρο 22 παρ. 2 για όσο χρονικό διάστημα διαφαύων ίδιατίτεροι λόγοι κοινωνικού συμφέροντος. Αυτή η διάταξη συνδυάζεται με τις διατάξεις της Ε.Σ.Δ.Α. με τις οποίες ορίζεται ότι η απόσβεση του περιουσιακού δικαιώματος του μισθού δημοσίου υπαλλήλου ή λειτουργού επιτρέπεται μόνο για δημοσία αφελεία. Από δια αυτά προκύπτει, ότι η επέμβαση στην συλλογική αυτονομία πρέπει να συνιστά μέτρο όλως εξαιρετικό και να μην υπερβαίνει μια εύλογη χρονική περίοδο, επί πλέον δε να συνοδεύεται από επαρκείς εγγυήσεις για την προστασία του επιπτέδου ζωής των εργαζομένων, να τηρείται σε κάθε περίπτωση η Αρχή της Αναλογικότητας, αποτελούσα συνταγματικό του νομοθέτη περιορισμό δύο μεταξύ του νομίμου σκοπού που επιτιθίκει ένας περιορισμός του δικαιώματος και του συγκεκριμένου περιορισμού πρέπει να υφίσταται εύλογη σχέση (Σ. Ματθίας Ελλάδη 2006,2). Η εφαρμογή της ως άνω Αρχής θεμελιώνεται τόσο στο εσωτερικό μάς δίκαιο στο άρθρο 25 παρ. ίδ' του Συντάγματος όσο και στις διατάξεις Ε.Σ.Δ.Α. για την προάσπιση των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών, κυρωθείσα από την Ελλάδα με τον ν. 53/1979 και δυνάμει του άρθρου 28 παρ. 1 του Συντάγματος έχει αυξημένη νομοθετική ισχύ. Γ' αυτό σε περίπτωση μείωσης αποδοχών και επιδομάτων, πρέπει να εξετάζεται η αναλογικότητα του μέτρου προς τον επιδιωκόμενο σκοπό δημοσίου συμφέροντος και να τηρείται η προϋπόθεση ότι τα μέτρα δεν επιφέρουν δυσανάλογη προσβολή, εν όψει του επιδιωκούμενου

σκοπού σε συνταγματικά δικαιώματα και αγαθά, και σε καμία περίπτωση δεν δικαιολογείται να καταλύνται θεμελιώδεις διατάξεις του συντάγματος (όπως οι ανωτέρω 22 παρ. 2 και 23 παρ. 1). Εξ άλλου προκειμένου να αντιμετωπισθεί η οικονομική κρίση που ενέσκιψε στο Ελληνικό κράτος από το αυξημένο δημόσιο χρέος ψηφίσθηκαν, μεταξύ άλλων και ο ν. 3833/2010 για την «προστασία της Εθνικής Οικονομίας-επείγοντα μέτρα για την αντιμετώπιση της δημοσιονομικής κρίσης» (Φ.Ε.Κ. Α', 40) και ν. 3845/2010 «Μέτρα για την εφαρμογή του μηχανισμού στήριξης της ελληνικής οικονομίας από τα Κράτη-Μέλη της Ζώνης του Ευρώ και το Διεθνές Νομισματικό Ταξίδιο» (Φ.Ε.Κ. Α, 65). Με αυτούς τους νόμους επιχειρείται σειρά μεταρρυθμίσεων στην ελληνική νομοθεσία, οι οποίες αποτελούν προϋπόθεση για την εκταμίευση ποσού 110 δισ. Ευρώ, το οποίο κρίθηκε αναγκαίο για την αντιμετώπιση του εξαιρετικά υψηλού δημοσίου ελλείμματος και την αποφυγή της χρεοκοπίας της Χώρας.

Συγκεκριμένα στο άρθρο 1 παρ. 5 του ν. 3833/2010 εξαγγέλλεται ότι: «οι πάσης φύσεως τακτικές αποδοχές, επιδόματα, αποζημιώσεις και αμοιβές γενικά, καθώς και τα με οποιαδήποτε άλλη ονομασία οριζόμενα και από οποιαδήποτε γενική ή ειδική διάταξη ή ρήτρα ή όρο συλλογικής σύμβασης εργασίας, διαιτητική απόφαση ή με ατομική σύμβαση εργασίας ή συμφωνία προβλεπόμενα των εργαζομένων χωρίς να επιχορηγούνται τακτικά από τον κρατικό προϋπολογισμό ή είναι δημοσίες επιχειρήσεις κατά την έννοια των παραγράφων 1, 2 και 3 του άρθρου 1 του ν. 3429/2005 (ΦΕΚ 314Α') μειώνονται κατά ποσοστό 7%. Τα επιδόματα των Χριστουγέννων, Πάσχα και αδείας μειώνονται κατά 30% αντίστοιχα ...». Οι διατάξεις της παραγράφου αυτής καθώς και της παραγράφου 4, κατισχύουν κάθε γενικής ή ειδικής διάταξης ή ρήτρας ή όρου συλλογικής σύμβασης εργασίας, διαιτητικής απόφασης ή ατομικής σύμβασης εργασίας η συμφωνίας».

Με τα παραπάνω μέτρα περί μειώσεως αποδοχών και επιδόματων και περιορισμών στα εργασιακά και κοινωνικοσφαιριστικά δικαιώματα είναι επακόλουθο να κλονίζεται το επίπεδο κατοχύρωσης των δικαιωμάτων αυτών. Στις εισηγητικές εκθέσεις των ως άνω νόμων αναφέρονται οι λόγοι που δικαιολογούν τη θέσπιση τέτοιων μέτρων όπως: μέτρα δημοσιονομικής προσαρμογής για την αντιμετώπιση της κρίσης, αποτροπή του κινδύνου πτωχεύσεως της χώρας, εξγύιασης των δημοσίων οικονομικών κατά τρόπο βιώσιμο και διατηρήσιμο, προβάλλεται δε ο ισχυρισμός στις εν λόγω εισηγητικές εκθέσεις ότι τα μέτρα αυτά ήταν επιβεβλημένα για την ενεργοποίηση του Ευρωπαϊκού μηχανισμού στήριξης της οικονομίας και αποτελούν αντικείμενο διεθνών δεσμεύσεων που ανέλαβε η Χώρα και υποχρέωσή της απορρέουσα από την ιδιόπτητά της ως μέλους της Ε.Ε. και της Ο.Ν.Ε. Από τις ίδιες αιτιολογικές εκθέσεις προκύπτει ότι οι περικοπές αποδοχών και επιδόματων που εξαγγέλλονται με τους ανωτέρω νόμους (ιδίως τον ν. 3833/2010) έχουν ως βάση την δημοσιονομική κατάσταση της Χώρας και την δανειακή της αφερεγγύοτητα και δεν έχουν ληφθεί επί της ουσίας για το γενικό δημόσιο ή εθνικό συμφέρον. Ειδικότερα για τα μέτρα που αφορούν τις παρεμβάσεις στην εργασιακή νομοθεσία, στην εισηγητική έκθεση επισημαίνεται, ότι οι αλλαγές αυτές κρίνονται αναγκαίες προκειμένου να σταλεί το μήνυμα ότι η χώρα έχει λάβει την απόφαση να ενισχύσει την ανταγωνιστικότητά της, να προσελκύσει επενδύσεις και με αυτόν τον τρόπο να πρωθήσει την απασχόληση και την αναπτυξιακή της προοπτική προς όφελος των αδυνάτων πολιτών.

Στους λόγους όμως του γενικωτέρου συμφέροντος δεν εντάσσεται η αποστολή μηνύματος προς τους εταίρους ότι η χώρα επιθυμεί να γίνει ποι το ανταγωνιστική, ενώ δεν μπορεί να παραβλεφθεί ότι η ικανοποίηση ή μη των κοινωνικών δικαιωμάτων επειδή τα δικαιώματα αυτά συνδέονται σε μεγάλο βαθμό με παροχές, με την οργάνωση υπηρεσιών και θεσμών που αποβλέπουν στην κάλυψή τους συναρτάται άμεσα με τους διαθέτιμους πόρους, με τον βαθμό οικονομικής ανάπτυξης μιας δεδομένης κοινωνίας (Μνημόνιο και Κοινωνικά Δικαιώματα, Εισηγ. Β Ανδρουλάκης, πάρεδρος ΣτΕ, Ειρ.Αθ 599/2012 ΝΟΜΟΣ).

Από όσα εκτίθενται πιο πάνω προκύπτει ότι η αιτιολογία για την λήψη των επιδικών μέτρων, αφορώντων σε μειώσεις των αποδοχών και επιδόματων των εργαζομένων και ορίζονται από τις ως άνω διατάξεις, είναι προφανώς ελλιπής, δεδομένου ότι τα μέτρα αυτά καταργούν τις συλλογικές διαπραγματεύσεις, τις συλλογικές συμβάσεις εργασίας και ουσιαστικά την συνδικαλιστική ελευθερία και συλλογική αυτονομία, είναι δε αντίθετα με τις Διεθνείς Συμβάσεις που έχει συνάψει η Ελλάδα και δυνάμει του άρθρου 28 παρ. 1 του Συντάγματος έχουν αποκτήσει αυξημένη τυπική ισχύ. Επιπροσθέτως με την διάταξη του άρθρου 106 παρ. 1 εδ. α' του Συντάγματος ορίζεται ότι δια νόμου μπορεί, χάριν του εθνικού συμφέροντος, εκτός του ούτε δεν συνάδουν με τις διεθνείς συμβάσεις που η Ελλάδα έχει υπογράψει στο πλαίσιο της Διεθνούς Οργάνωσης Εργασίας, επιφέρουν για τους εργαζόμενους δυσμενείς τροποποιήσεις, χωρίς να εγγυώνται ότι ο περιορισμός των συλλογικών διαπραγματεύσεων έχει περιορισμένο χρονικό ορίζοντα, ώστε να είναι συνταγματικά αποδεκτή η επέμβαση στη συλλογική αυτονομία με αποτέλε-

σμα να καταλύνονται στην πραγματικότητα οι συνταγματικές διατάξεις των άρθρων 22 παρ. 2 και 23 παρ. 1 του Συντάγματος. Συνεπώς με τα επίμαχα μέτρα παραβιάζεται η αρχή της αναλογικότητας, διότι, εκτός από την ανεπίτρεπτη μονιμότητα του χαρακτήρα τους, δεν βρίσκονται σε αντιστοιχία με τον επιδιωκόμενο σκοπό, ούτε συνοδεύονται με αντισταθμιστικά μέτρα (μείωση τιμών αμέσων και εμμέσων φόρων κλπ) και εγγυήσεις για την προστασία ευάλωτων ομάδων του πληθυσμού της χώρας. Αντιθέτως επιβάλλονται στους πολίτες ταυτοχρόνως με σειρά ιδιαίτερα σκληρών φορειστρακτικών μέτρων που προβλέπουν μείωση ή κατάργηση των αφορολογήτων ορίων, τα οποία πλήττουν τις πλέον ευάλωτες ομάδες του πληθυσμού, ενώ έπρεπε να εγγυώνται και να διαφυλάσσονται την προστασία αυτών. Επίσης η διάταξη του άρθρου 1 παρ. 5 του ν. 3833/2010 η οποία προβάλλεται μείωση των αποδοχών των εργαζομένων των υπαγομένων στην ρύθμιση κατά τρόπο γενικευμένο: ποσοστό 7%, καθώς και των επιδόματων Χριστουγέννων, Πάσχα, αδείας κατά επίσης γενικό τρόπο: ποσοστό 30%, αντίκειται στο άρθρο 4 παρ. 5 του Συντάγματος, σύμφωνα με το οποίο οι Έλληνες πολίτες συνεισφέρουν στα δημόσια βάρη ανάλογα με τις δυνάμεις τους. Η μείωση των αποδοχών και των ανωτέρω επιδόματων κατά το ίδιο γενικό ποσοστό που καταλαμβάνει τόσο τους υψηλόμετρους, όσο και τους χαμηλόμετρους εργαζόμενους αντίκειται στην ανωτέρω διάταξη και οι μεν υψηλόμετροι εξακολουθούν να διατηρούν ένα ικανοποιητικό αισιοδρέπες επίπεδο διαβίωσης, ενώ οι χαμηλόμετροι, οι οποίοι αποτελούν το μεγάλο μέρος του ελληνικού πληθυσμού, το οποίο χάριν του γενικού συμφέροντος θα έπρεπε να προστατεύεται, οδηγούνται στην κοινωνική και οικονομική εξαθλίωση, καθόσον στην ουσία εκμηδενίζουν τις αποδοχές τους και τους αναγκάζουν, κατά παράβαση της ως άνω διατάξεως, να συνεισφέρουν στα δημόσια βάρη κατά προφανή αναντίστοιχία με τις δυνάμεις τους, και εξ αυτού του λόγου, ενισχύεται η άποψη ότι η αιτιολογία για την λήψη των οριζομένων με τις επίμαχες διατάξεις μέτρων, που εδράζεται στο δημόσιο συμφέρον είναι προβληματική και ελλιπής. Συγχρόνως δε με το άρθρο 4 παρ. 5 του Συντάγματος, παραβιάζεται και το άρθρο 7 του Διεθνούς Συμφώνου των Ηνωμένων Εθνών για τα Οικονομικά, Κοινωνικά και Μορφωτικά Δικαιώματα (19-12-1966), το οποίο κυρώθηκε με τον ν. 1532/1985 (ΦΕΚ Α', 45) και αναγνωρίζει το δικαίωμα για δικαιους και ευνοϊκούς όρους εργασίας που εξασφαλίζουν δικαίο μισθού, αφού οι καταβαλλόμενες, μετά τις επιμικησεις αποδοχές δεν αναλογούν πλέον στην αξία της παρεμβολέντης εργασίας. Επισημαίνεται δε ότι οι ανωτέρω μειώσεις υπολογίζονται με ενιαίο ποσοστό επί του συνόλου του ποσού κάθε επιδόματος, χωρίς εσωτερική κλιμάκωσή τους, με αποτέλεσμα να προκύπτουν δυσανάλογες επιβαρύνσεις. Επί πλέον δε η ολοσχερής κατάργηση των επιδόματων Χριστουγέννων και Πάσχα με την διάταξη του άρθρου τρίτου του ν. 3845/2010, καθώς και τους επιδόματα αδείας, αδιακρίτως, σε συνδυασμό με τις μεγάλες μειώσεις της διατάξεως του άρθρου 1 Ν. 3833/2010 και του ν. 4002/2011 αντίκειται προς τα άρθρα 22 παρ. 4 και 2 παρ. 1 του Συντάγματος, καθόσον προσκρούουν στην συνταγματική υποχρέωση του σεβασμού της αξίας του ανθρώπου, στις αρχές της ιστότητας, της αναλογικότητας και στην προστασία της εργασίας.

Με τις παραπάνω σκέψεις ο ισχυρισμός των εναγόντων περί μη εφαρμογής των διατάξεων των ν. 3833/2010 και 3845/2010, με βάση τις οποίες ο εναγόμενος Ο.Τ.Α. εμείωσε τις αποδοχές τους, ως αντισυνταγματικών, πρέπει να γίνει δεκτή ως βάσιμη και επί της ουσίας και να υποχρεωθεί ο εναγόμενος Δήμος να καταβάλει σε ένα έκαστο των εναγόντων τα ποσά που αναλογούν στην μείωση των αναφερομένων αποδοχών τους, που τους επιβλήθηκαν βάσει των ανωτέρω διατάξεων, για το χρονικό διάστημα από 1-1-2010 έως 31-10-2011.

[...]

Όλα τα παραπάνω ποσά πρέπει να καταβληθούν νομιμοτόκως από την επίδοση της αγωγής μέχρι την εξόφληση (346 ΑΚ), η απόφαση κρίνεται ότι δεν πρέπει να κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστή βάσει του άρθρου 909 ΚΠολΔ και η δικαστική δαπάνη πρέπει να συμψηφισθεί μεταξύ των διαδίκων, διότι η ερμηνεία των διατάξεων που εφαρμόζονται ήταν ιδιαιτέρως δυσχερής, όπως προβλέπεται στο άρθρο 179 ΚΠολΔ και ορίζεται στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΟΛΑ ΑΥΤΑ

Δικάζει κατ' αντιμωλία των διαδίκων.

Απορρίπτει ό,τι κρίθηκε απορριπτέο.

Δέχεται την αγωγή.

Υποχρέωνει, για τις άνω αιτίες, τον εναγόμενο Ο.Τ.Α. με την επωνυμία: «ΔΗΜΟΣ ΚΕΦΑΛΟΝΙΑΣ» να καταβάλει σε έκαστο των εναγόντων τα εξής ποσά: [...]

Όλα τα παραπάνω ποσά νομιμοτόκως από την επίδοση της αγωγής μέχρι την εξόφληση.

Συμψηφίζει μεταξύ των διαδίκων την δικαστική δαπάνη.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροστήριο του στις 27 Αυγούστου 2013, απόντων των διαδίκων και των πληρεζουσίων αυτών δικηγόρων.

Η ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΗΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ ■

Ο Μπιμπίκος λέει:

attackες ενός μωρού

Δεν θέλω Θ(ου)

• Ένας είναι ο εχθρός,
ο αντικατοπτρισμός.

• Θεωρία:
“Δεν βγάζω άκρη”

Την Τσίτα την είδαμε,
ο Ταρζάν μας λείπει.

• Ριζοσπαστικός
συνωστισμός

Παρίση(ς) - Μόσχα.
Τώρα και στο Αργοστόλι.

• Μετανοείτε!
Έρχεται στο Εργατικό Κέντρο.

• Ή ανασα ή σιωπή

έστω - www.estο.gr

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΗΣΤΕ

Για επικοινωνία, παρατηρήσεις ή για να στείλετε άρθρα:

Τηλ.: 211 790 2112,

Φαξ: 211 790 5003,

Email: info@estο.gr,

Φόρμα Επικοινωνίας:

www.estο.gr/contact

Σύνωρα κι Ενότια

Η περιήγηση στον κυβερνοχώρο διευκολύνει την αναζήτηση απόψεων, ειδήσεων και κειμένων με τον ίδιο τρόπο που διευκολύνει το προσπέρασμα και την απόσπαση της προσοχής. Στην στήλη αυτή φιλοξενούνται σύντομα αποσπάσματα και αναφορές σε ειδήσεις, ιδέες και απόψεις που έχουν δημοσιευθεί στο διαδίκτυο και χρήζουν ιδιαίτερης προσοχής, ανάλυσης και/ή συζήτησης.

Το «κατενάτσιο» της Αριστεράς και τα πραγματικά «δύο άκρα»

Πηγή: kefaloniitikanea.gr

16 Οκτωβρίου 2013

Στην πραγματικότητα, ο ΣΥΡΙΖΑ σήμερα έχει τόση σχέση με τον εξτρεμισμό όση και η Νέα Δημοκρατία. Η σχέση αυτή έχει να κάνει κυρίως με το παρελθόν στελεχών των δύο κομμάτων. Όντως υπάρχουν στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ που φιλέρταραν με τον εξτρεμισμό ή στην καλύτερη περίπτωση τον δικαιολογούσαν, τον ανέχονταν ή τον κανάκευαν. Όμως ξεχνάμε την πολιτική προέλευση του πρωτοκλασάτου Μάκη Βορίδη από τα αχανή βάθη της χουντοφασιστικής δεξιάς; Ξεχνάμε τις προτροπές του Φαήλου Κρανιδιώτη για νέο Γουδή, τις συνεχείς εμπρηστικές αναρτήσεις του στα κοινωνικά δίκτυα, τις ρίζες στελεχών της Νέας Δημοκρατίας στο «πατριωτικό» μέχρι χούντας ΛΑΟΣ; Από που προέκυψαν ο Άδωνις Γεωργιάδης και ο Θανάσης Πλεύρης; Προέρχονται ή δεν προέρχονται από το γκρίζο τοπίο της ακροδεξιάς; ■

Υπάρχουν έμμισθοι παραγωγοί «αντιστασιακών ειδήσεων»;

Πηγή: www.ithacanet.gr

21 Οκτωβρίου 2013

Με τέτοιουν είδους «πληροφόρηση», είναι άξιο απορίας γιατί μόνο το 30% του πληθυσμού πιστεύει ότι μας ψεκάζουν. Η απουσία «κριτικής σκέψης» και νοητικών εργαλείων για την αξιολόγηση και την επιλογή του τι είναι αληθινό και τι ψεύτικο είναι, πια, γενικευμένη κατάσταση.

Η αναξιοπιστία και τα στεγανά που έχουν διαμορφωθεί στο πλαίσιο άσκησης μιας ολιγαρχικής διακυβέρνησης των πάντων είναι φυσικό να οδηγούν στην αναζήτηση εναλλακτικών πηγών πληροφόρησης. Επειδή σε πολύ κόσμο γίνεται φανερό ότι και οι «εναλλακτικές πηγές» δεν είναι αξιόπιστες, το μεγαλύτερο μέρος

των χρηστών του διαδικτύου δεν ασχολείται με την πολιτική, μήτε καν με την απελπισία του και καταφεύγει στα μικρά, γοητευτικά και ανώδυνα, που θα του προσφέρουν την ψευδαίσθηση μιας καλής ζωής, κόντρα σε όσα τον απελπίζουν. Λειτουργεί ο ψυχολογικός κανόνας της «φυγής» από ότι μας ενοχλεί και μας πιέζει και η αναζήτηση «καταφύγιων» στην ιδιωτική σφαίρα. Έχουμε οικειοθελή εγκλεισμό σε μια ζωή με υποκατάστατα ή τη δημιουργία ενός υποκατάστατου ζωής. Πρώτες σε αναζήτηση και μέγιστο καταφύγιο οι πορνογραφικές ιστοσελίδες, στη θέση του πραγματικού έρωτα ή του sex της μιας βραδιάς. ■

Από τη στήλη «Αγαπητέ Μεμά»

Πηγή: kefaloniaphotonews.gr

23 Οκτωβρίου 2013

Δεν ξέρω βρε παιδί μου, κάτι δεν μου πήγε καλά στην «πρώτη», της δημοτικής κίνησης του ΣΥΡΙΖΑ. Κάτι η πρόσκληση, κάτι περί επτανησιακού ριζοσπαστισμού, κάτι ...όσοι κάθονταν στο προεδρείο.... Πολλά δεν μου πήγαν καλά στη συνάντηση αυτή.

Δεν παραβρέθηκα για το σχετικό ρεπορτάζ. Παρακολούθησα όλη την διαδικασία από το ίντερνετ. Δεν πήγα, γιατί δεν μου άρεσε ο τρόπος πρόσκλησης των ΜΜΕ. Θα πρέπει να είναι προσεκτικότεροι.

Το άλλο που σκέφτηκα, ήταν, «πάλι ο Θόδωρος», δεν μπορούσαν να βάλουν ένα καινούργιο πρόσωπο να κάνει την εισήγηση;

Νέα κίνηση με παλιά υλικά. Έχω την εντύπωση ότι δεν ξεκίνησαν σωστά, βλέπονταν ότι τους παίρνει από κάτω ο πανδαμάτωρ χρόνος, δεν έχουν και πολλά περιθώρια και η πολυδιαφημιζόμενη ανανέωση φτιάχνεται με παλιά υλικά, δεν υπάρχουν και πολλά περιθώρια, υπάρχει ο κίνδυνος όμως να μην πείσουν τον κόσμο.

Χάθηκε να την οργανώσουν καλύτερα, να μην ήταν εναγκαλισμένοι τόσο πολύ με το κόμμα τους; Κάποιες παρουσίες δυστυχώς, όπως ο Γιώργος Τσιλιμιδός και η ...παρέα του δεν έσωσαν την κατάσταση. Όπως και οι ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ. Θα πρέπει να είναι πανελλαδικά η πρώτη στήριξη του ΣΥΡΙΖΑ από το κόμμα του Καμένου. (Ετσι έχω την εντύπωση)

Ελπίζω η γκρίνια μου να είναι ...γόνιμη ■